

မင်းမြတ်သူရ

ဂျမဒါမင်းထင်နှင့်ငွေသောင်ယံ

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

- ၁၀၃။ စေတမန်လင်းယုန်
- ၁၀၄။ နှင်းငွေ့ကပ်ထောင်
- ၁၀၅။ ပုလဲစကနီ
- ၁၀၆။ မြေတနာမိုး
- ၁၀၇။ ဆယးပန်
- ၁၀၈။ သီရိခေတ္တီ
- ၁၀၉။ မြေလျှိုးဝိုးပျံ့ဘိုးစွာန်
- ၁၁၀။ မမြဲခဏအရှင်
- ၁၁၁။ ဂမ္ဘီရမျက်လုံးပိုင်ရှင်
- ၁၁၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ထင်းခွေးမင်းသမီး
- ၁၁၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ကြာမြူပန်းကလေး
- ၁၁၄။ ပြည်လုံးချမ်းသာဂိုဏ်း
- ၁၁၅။ မိစ္ဆာ
- ၁၁၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သစ်တော်သီးပုံပြင်
- ၁၁၇။ နတ်ဘုရားမျက်လုံး
- ၁၁၈။ တစ္ဆေကျွန်း
- ၁၁၉။ သေမင်းမြူ
- ၁၂၀။ ကျွန်းပြန်ပတ္တမြား
- ၁၂၁။ သွေးဆာနေတဲ့အပျိုစင်
- ၁၂၂။ ချောက်ချောက်ချားချား
- ၁၂၃။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် သေမင်းတမန်
- ၁၂၄။ မျက်နှာမိုး
- ၁၂၅။ လိပ်ပြာ
- ၁၂၆။ ပုလဲပင်လယ်အော်
- ၁၂၇။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် သုံးပွင့်ဆိုဉ်
- ၁၂၈။ ငရဲတွင်း
- ၁၂၉။ ခြွေဟောက်
- ၁၃၀။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် စုန်းမ
- ၁၃၁။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ခေါင်းယောင်ဆောင်မသားကီး
- ၁၃၂။ စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး
- ၁၃၃။ မှော်ကြေးမုံ
- ၁၃၄။ မာယာရှင်
- ယခုလထုတ်
- ၁၃၅။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ငွေသောင်ယံ

မင်းမြတ်သူရ

ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ငွေသောင်ယံ

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာ့စာပေ

ဒို့ဘဝန်အရေးအခင်း

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချွန်အမြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားတိုးပုံဆန့်ကျင်ရာ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်စွတ် ၄ ရပ်

- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ☆ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊
- ☆ ဦးတည်ချက်ပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ဖွင့်သန့်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်စွတ် ၄ ရပ်

- ☆ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ ဝိုဏ်းဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့် ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ ရော့ကွက်၊ ပိတ်ကွက်၊ ပြင်ပကုန်ပို့ဝင်လာရေး၊
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်စွတ် (၄) ရပ်

- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်တရားပြုမူမှုများ၊
- ☆ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် လှည့်ကျမှုအခွင့်အာဏာများ၊ အမျိုးသားရေးကဏ္ဍ လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ☆ စပ်ပွန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ဖွင့်သန့်ထက်မြက်ရေး၊
- ☆ တစ်မျိုးသားလုံး တွန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

ကျွန်ုပ်သည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာ
ပြီးနောက် အိန္ဒိယစစ်တပ်၌ အမှုထမ်းနေလေ၏။ ထိုသို့ စစ်မှု
ထမ်းရင်း တပ်တွင်းပုန်ကန်မှုများ၌ပါဝင်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား
စစ်တပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စစ်တပ်မှထွက်ခဲ့ပြီးနောက် မြန်မာပြည်သို့
ပြန်လာပြီး မိဘများလက်ထက်က ကျေးဇူးပြုခဲ့ဖူးသော

တူမများနှင့်အတူ သွားရောက်နေထိုင်လေ၏။

သို့သော် ဥစ္စာစီးပွားမရှာနိုင်သော ကျွန်ုပ်အား ကျွေးမွေး

ပြုစုရသဖြင့် တူမများ၏ မကြာခဏ ငြူစူစောင်းမြောင်းခြင်း

ခံရ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးမသိတတ်သောတူမများ

နှင့် နေထိုင်လိုစိတ်မရှိတော့ဘဲ မြန်မာပြည်အနှံ့ ခြေဦးတည်ရာ

အရပ်သို့ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးသို့ရောက်သောအခါ ရွှေတိဂုံ

ဘုရားပွဲတော်ကြီး ကွင်းပချိန်နှင့် ကြုံနေလေ၏။

ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးသို့ ရန်ကုန်မြို့ရှိလူများနှင့် အနီး

ပတ်ဝန်းကျင်မြို့ရွာများရှိ လူများအားလုံး လာရောက်ဆင်နွှဲ

ကြ၏။

ဘုရားပွဲတော်ကြီးသို့ ရေလမ်းကုန်းလမ်းများမှ လှည်းတပ်၊ လှေတပ်များဖြင့် တပျော်တပါး လာရောက်လေ့ရှိ၏။

ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါးနှင့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ်ရှိ လူများသည် ဘုရားသို့လှေဖြင့်လာပြီး လှေများကို ဆိပ်ကမ်း၌ အစောင့် အကြပ်နှင့်ထားရှိပြီး ဘုရားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဆိပ်ကမ်း၌ စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဒေသထွက်ကုန် အရောင်းဆိုင်များနှင့် စည်ကားနေလေ၏။ ဘုရားဖူးလှေကြီးများဆိုက်ကပ်သည်နှင့် ဆိပ်ကမ်း၌ ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေသူများက ပျော်ရွှင်စွာ နောက်ပြောင်ကျီစယ်ကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆိပ်ကမ်းရှိ အကြော်ဆိုင်ကလေး၌ထိုင်ရင်း ပျော်ရွှင်စွာနောက်ပြောင်ကျီစယ်နေသူများကိုကြည့်၍ တစ်ကိုယ်

တည်းအထီးကျန်သကဲ့သို့ ခံစားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အနာဂတ်ဘဝခရီးအတွက် စဉ်းစားဆင်ခြင်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဟောင်းနွမ်းသောလွယ်အိတ်ကလေး၌ ငွေကြေးစ အနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိတော့၏။

မကြာမီ ရန်ကုန်မြို့၌ အလုပ်တစ်ခုကို မရရအောင် ရှာဖွေရပေတော့မည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မလှမ်းမကမ်းရှိ ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ ဘုရားဖူးများ အုပ်စုဖွဲ့၍ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေသောအသံကို ကြားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အကြော်ဖိုးရှင်းပြီးနောက် အသံကြားရာသို့ ထွက်ခဲ့လေရာ ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ လောင်းကြေးစားကြေးနန်းသတ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

နပန်းပွဲကိုကြည့်ရှုပြီး လောင်းကြေးထပ်နေသော ဘုရား
ဖူးများလည်း ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယ၌ နေထိုင်စဉ်
ပထန်ကုလားကြီးတစ်ဦးထံမှ နပန်းပညာကို ကောင်းစွာ
သင်ကြားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တတ်ထားသော နပန်းပညာကို အသုံး
ပြုပြီး လောင်းကြေးစားကြေး နပန်းသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်၏စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေပေ
လိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် အပေါ်အကျိုကို ဗလာကျင်း၍ ပုဆိုး
ခါးတောင်းကျိုက်ကာ နပန်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် နပန်းဝိုင်းအတွင်းရှိ အသန်မာဆုံး လူသန်ကြီး

တစ်ယောက်နှင့် နပန်းသတ်ရန် လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

ထိုလူသန်ကြီးမှာ သန်မာထွားကြိုင်းသော်လည်း နပန်း
ပညာ ညံ့ဖျင်းမည်ဟု ယူဆမိ၏။ ကျွန်ုပ်က လူသန်ကြီးနှင့်
နပန်းသတ်မည်ဟု စိန်ခေါ်သောအခါ ဝိုင်းအတွင်းရှိ လူများ
သည် အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုကြပြီး လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြ
လေ၏။

နပန်းဝိုင်း၏ဒိုင်မှာ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်ထိုးထားသော
အဘိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

ဒိုင်လုပ်သူ အဘိုးကြီး၏စကားအရ နပန်းပွဲ၌ ကျွန်ုပ်က
အနိုင်ရလျှင် ဆုကြေး၏နှစ်ဆရရှိပြီး လူသန်ကြီးအနိုင်ရလျှင်
ဆုကြေးတစ်ဆကိုသာ ရရှိမည် ဆို၏။

လူသန်ကြီးသည် လူလုံးလူပန်းသေးသော ကျွန်ုပ်အား
အထင်သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုပြီး နပန်းသတ်ရန် လွန်စွာစိတ်အား
တက်ကြွနေလေ၏။

အပြင်မှ လောင်းကြေးထပ်နေသူများသည် လူသန်ကြီး
ဘက်မှ အဆပေါင်းများစွာပေးပြီး လောင်းကြေးထပ်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်လူသန်ကြီး စတင် နပန်းသတ်သောအခါ
လူသန်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထင်ထားသကဲ့သို့ နပန်းပညာညံ့ဖျင်း
ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယစစ်တပ်၌နေထိုင်စဉ်ကပင် ပထန်
ကုလားကြီးများနှင့် နပန်းသတ်ခဲ့ဖူးသည့် အတွေ့အကြုံရှိသော
ကြောင့် မြန်မာလူသန်ကြီးကို ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်၏။

လူသန်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ခွန်အားဗလအားကိုးဖြင့်
အကြိမ်ကြိမ် ဖမ်းချုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က
လည်း နပန်းပညာအားကိုးဖြင့် လူသန်ကြီးလက်မှ အကြိမ်ကြိမ်
လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်က လူသန်ကြီး၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖိထား
ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို လိမ်ချိုးလိုက်သောအခါ လူသန်ကြီးသည်
ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘဲ အရှုံးပေးလိုက်ရလေ၏။

ထိုအခါ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်များသည်
ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ဝမ်းသာအားရ လက်ခုပ်တီးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်
ဘက်မှ လောင်းကြေးထပ်ထားသူများသည် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့်
ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်းအုံပွေ့ဖက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ နပန်းပွဲပြီးသောအခါ လူသန်ကြီးသည် နပန်း
ပြိုင်ပွဲ၌ ပြိုင်ဘက်မရှိ အနိုင်ရထားသူဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

ထို့ကြောင့် လူသန်ကြီးကို အနိုင်ရသော ကျွန်ုပ်အား
လူအများက အံ့သြဝမ်းသာစွာ ချီးကျူးကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် နပန်းပွဲ၌ အနိုင်ရသဖြင့် ဆုကြေးအဖြစ်
ငွေတစ်ရာနီးပါး ရရှိခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆုကြေးအဖြစ်ရရှိသော ငွေတစ်ရာအား
ဒိုင်လုပ်သူ အဘိုးကြီးထံမှ ထုတ်ယူလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏
အနောက်မှ လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်း ကြားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လက်ခုပ်သံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
သောအခါ သက္ကလတ်အင်္ကျီနှင့်တောင်းဘီကို သေသပ်ကုန်စွာ

ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူကို သေချာစွာကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက်
ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဂျမဒါဟုအော်ဟစ်ပြီး ပြေးဖက်လိုက်လေ၏။

ထိုသူကလည်း ကျွန်ုပ်ကို အားပါးတရပြန်လည်ပွေ့ဖက်
လိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့သေဆုံးသောဖက်တွေ မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုသူသည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယား၌ စစ်မှုထမ်းခဲ့စဉ်
ကျွန်ုပ်၏ အထက်အရာရှိဖြစ်ခဲ့သော ဂျမဒါမင်းထင်ပင် ဖြစ်၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် စစ်မြေပြင်၌ အလွန်ရဲစွမ်းသတ္တိရှိ
ပြီး လက်အောက်ငယ်သားများကို ထောက်ထားညှာတာသူဖြစ်

သဖြင့် လူအများ၏ လေးစားကြည်ညိုခြင်းကို ခံရလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်၏ အဆင့်အတန်းမြင့်မားသော
ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုကြည့်၍

“ဂျမဒါကြည့်ရတာ ဥစ္စာစီးပွားအဆင်ပြေနေပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်ကို ပြန်ကြည့်
ပြီး

“ကိုယ့်လူကိုကြည့်ရတာလဲ စီးပွားရေးအဆင်မပြေဘဲ
စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“စိတ်ဓာတ်ကျတာကတော့မပြောနဲ့ မြေကြီးထဲကို
ရောက်နေပြီဗျ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်၏အမူအရာ
ကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဒါဆိုရင်လည်း ပူမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ်နောက်ကို
သာ လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားလိုလူတစ်ယောက်
လိုနေတာနဲ့ အတော်ပဲပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်၏စကား
ကြောင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီးလျှင်

“ဂျမဒါနဲ့သာ လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ငရဲပြည်ဆိုလည်း
လိုက်မယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်
၏ ပခုံးကိုဖက်၍ ရယ်မောကာ

“ ငရဲပြည်ကိုတော့ မခေါ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကို နိဗ္ဗာန်
ကိုခေါ်သွားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိဗ္ဗာန်အစစ်တော့မဟုတ်ဘူးဗျ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“ နိဗ္ဗာန်အတုက ကျုပ်ရဲ့ငရဲခန်းထက်တော့ သာမ္မာ
သေချာပါတယ်ဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင် ခေါ်
ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့လေတော့၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် တရုတ်တန်းရှိ ဟိုတယ်ကြီးဟစ်ခု
သို့သွားကာ အကောင်းဆုံး တရုတ်အစားအစာများဖြင့် တည်ခင်း
စည့်ခံလေ၏။

စေတနာတပေ

ကျွန်ုပ်သည် အစားအသောက်ကောင်းများနှင့် ဝေးနေသူ
ဖြစ်သဖြင့် ဂျမဒါမင်းထင်ကျွေးသော အစားအသောက်များကို
မြန်ယှက်စွာ စားသောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် သစ်သီးဖျော်ရည်
တစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်ပြီးနောက်

“ စားလို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ဒီလိုအစားအသောက်
ကောင်းတွေနဲ့ ဝေးနေတာကြာပြီဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဂျမဒါမင်းထင်၏စီးပွားရေး
အဆင်ပြေနေပုံကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်က

“ ဂျမဒါရဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်က ဘာလဲဗျ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

စေတနာတပေ

“ကျုပ်ရဲ့အလုပ်ကိုပြောရရင် အရှည်ကြီးပြောရမယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့ ဗြိတိသျှအစိုးရအလိုကျ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားမှာ စွန့်စွန့် စားစား စစ်တိုက်ပေးရတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲဘော်တွေရဲ့အသက် တွေလည်း အများကြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မက်ဆိုပိုတေး မီးယားက ပြန်လာပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ရလဒ်က ဘာလဲဗျ။ စစ်တပ် က ထုတ်ပယ်ခံရပြီးလမ်းပေါ်ရောက်ခဲ့ရတယ်။ မက်ဆိုပိုတေး မီးယားက ပြန်လာစမှာ ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ စစ်မြေပြင်က ပြန်လာပြီး ဒီလိုအသုံး မကျတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ မနေတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ရဲ့ဘဝ ပြောင်းလဲသွားတာပဲ”

“ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်၏စကားကို

စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၍

“ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားတာလဲဗျ။ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ကျုပ်ရဲ့အစွမ်းအစနဲ့ လောကကြီး အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“အများအကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သဘော ကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား... ကျုပ်ကို ဒီလောက်လည်း အထင်

မကြီးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်က ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်တဲ့
 အလုပ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့သားကောင်တွေက ဗြိတိသျှအစိုးရ
 အလိုတော်ရိုကြီးတွေနဲ့ အမြတ်ကြီးစား ခေါင်းပုံဖြတ်နေတဲ့
 အရင်းရှင်ကြီးတွေပဲဗျာ၊ နောက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့အလုပ်တစ်ခုက
 ငွေကြေးတတ်နိုင်တဲ့လူတွေ ရဲ့အမှုတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးရ
 တယ်၊ အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ခေတ်စားနေတဲ့ အလွတ်စုံထောက်
 လို အလုပ်မျိုးပေါ့ဗျာ၊ အမှုတစ်မှုဖြစ်လာရင် ဥပဒေဘက်တော်
 သားတွေ ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ အမှုရှိသလို ဥပဒေဘက်တော်သား
 တွေ မဆောင်နိုင်တဲ့ အမှုတွေ လည်းရှိတယ်၊ ဒီအမှုမျိုးတွေကို
 ကျုပ်က အခကြေးငွေကောင်း ကောင်းယူပြီး ကူညီဖြေရှင်းပေး
 တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် ခေါင်း
 ညိတ်၍

“ဂျမဒါရဲ့ အလွတ်စုံထောက်အလုပ်က ပုလိပ်တွေနဲ့
 တည့်ဖို့တော့ လိုမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ရေတစ်ခွက်ကို
 သောက် လိုက်ပြီး

“လိုတာပေါ့ဗျာ၊ ပုလိပ်တွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့အတွက်
 ကျုပ်ရဲ့ ပိုက်ဆံတော်တော်များများကို အသုံးချရတယ်ဗျာ၊
 ကိုလိုနီခေတ်ပုလိပ် အများစုက လာဘ်လာဘလိုချင်တပ်မက်
 စိတ်အလွန်ရှိတယ်၊ ဒီလူတွေရဲ့အချက်ကိုသိရင် စည်းရုံးဖို့
 သိပ်လွယ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်က ဝါသနာပါရင်တော့

ပျော်စရာကောင်းပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်ကတော့ ဂျပန်အတူနေရရင် အလိုလိုနေရင်း

ပျော်နေတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဂျပန်မင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်အား ၎င်းနေထိုင်ရာ

ဘုန်းကြီးလမ်းတိုက်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ဘုန်းကြီး

လမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သုံးထပ်တိုက်တစ်တိုက်၏ အပေါ်

ဆုံးထပ်သို့ တက်သွားပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ အခန်းထဲ၌ ခမ်းနားလှပသော အိမ်ထောင်

ပရိဘောဂများကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က

“အခန်းက ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဂျပန် အပိုင်ဝယ်ထား
လိုက်ပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျပန်မင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်ရဲ့အလုပ်က တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို အပိုင်ဝယ်
ထားဖို့ မလိုဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် ငှားရမ်းပြီးပဲ နေထိုင်ရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဂျပန်မင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်အား ရေခိုးချိုး

ပြီး တရေးတမော အိပ်စက်စေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လပေါင်းများစွာ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ

ဖြစ်သဖြင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ ဂျပန်မင်းထင်သည်

ဆာအာသာကိုနှင်းဒွိုင်း၏ စုံထောက်ဝတ္ထုကြီးတစ်အုပ်ကို ဖတ်
ရှုနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါ ဗီရိုကိုဖွင့်၍ အဝတ်
အစားသစ်အချို့ကို ထုတ်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သားနား
သပ်ရပ်သော အဝတ်အစားများကို ကြည့်၍

“ ဒီလောက်သားနားတဲ့အဝတ်အစားတွေ ကျုပ်အတွက်
မလိုပါဘူးဗျာ ”

ဟု ငြင်းဆန်လေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ရယ်မော၍

“ ရှိုးထုတ်ဖို့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပေးတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊
တစ်ခါတလေ ကျုပ်တို့အလုပ်အတွက် အဝတ်အစားသစ်တွေ
လိုအပ်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေ့ညစာကို တရုတ်တန်းရှိ ဟိုတယ်
တစ်ခုသို့ ဖုန်းဆက်၍ မှာကြားပြီး စားသောက်ခဲ့လေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က ညစာကို မြိန်ယုက်စွာ စားရင်း

“ လောလောဆယ် ကျုပ်လက်ခံထားတဲ့အမှု မရှိဘူးဗျာ၊

ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး နေလိုရပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမဒါမင်းထင်၏အလုပ်ကို
စိတ်ဝင်စားလှသဖြင့်

“ အလွတ်စုံထောက်အလုပ်က ဗြိတိသျှအစိုးရ အသိ
အမှတ် ပြုသလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ အစိုးရက အသိအမှတ်မပြုဘူးဗျ၊ ပုလိပ်တွေက
လည်း သူတို့အလုပ်ကို ကျုပ်က ဝင်ရှုပ်တယ်ဆိုပြီး မျက်စိ
စပါးမွှေး စူးနေပုံရတယ် ”

ဟု ပြောပြီး ရယ်မောနေလေ၏။

ထို့နောက် ဂျမဒါမင်းထင်က

“ ဒီနေ့ညတော့ ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး အနား
ယူရအောင်၊ သတင်းစာမှာပါတဲ့ သတင်းအရ မနက်ဖြန် ကျုပ်
တို့အတွက် အလုပ်တစ်ခုရှိတယ် ”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ ပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုညက ကျွန်ုပ်သည် ညဉ့်နက်သည်အထိ အိပ်မပျော်
ဘဲ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် စစ်မြေပြင်၌ စွန့်စားခန်းဖွင့်ခဲ့ပုံများကို
ပြန်လည်တွေးတောနေမိလေ၏။

စာကို ကျွန်ုပ်တို့သက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်ပြီး

“ သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာအဆန်းလေးကို ကြည့်
လိုက်ပါဦးဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သတင်းစာကို ကြည့်လိုက်
သောအခါ

ဆုဓမ္မ (၅၀၀၀)

သူရသတ္တိရှိသူများနှင့် စွန့်လွှတ်စွန့်စားပုံသူများ လျှောက်
ထားနိုင်မည်။ စွန့်စားလိုပါက ဤသတင်းစာ၌ပါရှိသော
လိပ်စာ အတိုင်း လာရောက်လျှောက်ထားနိုင်ပါသည်။

ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကြော်ငြာကိုကြည့်၍

“ ကြော်ငြာရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ဆန်းတယ်နော်၊ သူရသတ္တိရှိ

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာနိုးသောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကော်ဖီ
တစ်အိုးကို ဖျော်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သောအခါ ဂျမဒါ
မင်းထင်က ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ကို တည်ခင်းဧည့်ခံလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ကော်ဖီကို တစ်ခွက်သောက်၍

“ ဒီနေ့နံနက် အလုပ်တစ်ခုရမယ်ဆို ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က အနီးရှိ သတင်း

တဲ့လူ လျှောက်ထားနိုင်တယ်တဲ့ဗျ။ ဘာအလုပ်လုပ်ရမှာလဲ
မသိဘူး၊ ကျုပ်အထင်တော့ သက်တော်စောင့်တွေ ဘာတွေများ
ဖြစ်နေမလား မသိဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့အလုပ်ကိုလျှောက်ဖို့
ကြေးနန်းရိုက်ရမယ်ဆိုပဲဗျ။ ဘယ်လိုသဘောလဲ။ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်
ကြုတ်၍

“ဒါကတော့ အရည်အချင်းမရှိတဲ့လူတွေ လျှောက်မှာ
စိုးလို့ စီစစ်လိုက်တဲ့သဘောပဲဗျ။ ကျုပ်တို့မြန်မာတွေက
ကာက ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး သတင်းစာတွေကို ဖတ်တယ်၊ ပြီးဟော့
သတင်း စာမှာပါတဲ့ လျှောက်လွှာတွေကိုလည်း တွေ့သမျှ
အကုန်လျှောက်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်၊ ကြေးနန်းခအကုန်ခံပြီး

တောနာတပေ

လျှောက်ရမယ်ဆိုရင်တော့ တော်ရုံတန်ရုံလူတွေ လျှောက်စုံမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ နံနက် လျှောက်လွှာပို့ဖို့အတွက်
ကြေးနန်းခ ကုန်ဦးမယ် ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်ကို မျက်မှောင်
ကြုတ်ကြည့်၍

“ ဂျမဒါက ဒီလျှောက်လွှာကို စိတ်ဝင်စားနေပြီပေါ့၊
အင်းပေါ့လေ... ငွေ ၅၀၀၀ ဆိုတာ နည်းတာမှမဟုတ်တာ၊
ဂျမဒါရဲ့ နာမည်အရင်းအတိုင်း လျှောက်မှာလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍
“ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်မှာ တတ်နိုင်ရင် နာမည်အရင်းသုံးခဲ
တယ်၊ ဒီအလုပ်မှာ နာမည်အရင်းမသုံးရင် မဖြစ်နိုင်တာမို့

တောနာတပေ

ကျုပ်ရဲ့ နာမည်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ကိုသီဟဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လျှောက်
မယ်ဗျာ၊ လိပ်စာကိုတော့ ဒီအခန်းလိပ်စာကိုပဲ သုံးလိုက်မယ်၊
လိပ်စာက ကျုပ်အတွက် သိပ်အရေးမပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က
ရန်ကုန်မြို့မှာ သိပ်မြဲတာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

စစ်ကြိုခေတ်က ရန်ကုန်မြို့ကြီး၌ လူနေနည်းပါးပြီး
အိမ်ဆောက်၍ ငှားရမ်းစားသော တရုတ်၊ ကုလားလူမျိုးများ
များပြားလှ၏။

ထိုခေတ်က To Let ငှားရန်ဆိုသောအိမ်များ ရန်ကုန်မြို့
အနှံ့များစွာရှိလေ၏။ ထိုသို့ငှားရမ်းရာ၌ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ
များကိုပါ တပြိုင်တည်း ငှားရမ်းလေ့ရှိကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်စာစားသောက်ပြီးနောက် စာတိုက်
ကြီးသို့သွား၍ သတင်းစာ၌ပါရှိသည့်လိပ်စာအတိုင်း ကြေးနန်း
ရိုက်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ကြေးနန်းခပေးနေသော ဂျမဒါမင်းထင်ကို
ကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“အလုပ်ရ မရတော့ မသိဘူးဗျို့၊ ကြေးနန်းခဖိုးတော့
ကုန်သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုနေ့ညနေက ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် လျှော်
တန်းဇာတ်ရုံ၌ ကျင်းပသော မြန်မာ့လက်တွေ့ပွဲတစ်ပွဲကို သွား
ရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

လက်တွေ့ထိုးသော ကရင်လူငယ်များမှာ သူရသတ္တိ
ကောင်းပြီး ထိုးလုံးသတ်လုံးကောင်းသဖြင့် လွန်စွာ နှစ်သက်
ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ရန်ကုန်မြို့
ကြီး၌ နေထိုင်ရခြင်းသည် ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ် မဖြစ်တော့ချေ။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့မျှော်လင့်နေသော
ကြေးနန်း၏ပြန်စာ ရောက်ရှိလာ၏။ ကြေးနန်းစာ၌ပါရှိသော
ကြော်ငြာရှင်ကိုကြည့်၍ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်
လိုက်ပြီး

“ကြော်ငြာရှင်က ကျုပ်တို့သိနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်
ယောက်ပါလား၊ သူ့နာမည်က ဦးဘချစ်တဲ့၊ အလင်းရောင်

ဂျာနယ်တိုက်ပိုင်ရှင်လေ၊ ဒီလူကြီးဟာ ရန်ကုန်မှာတော့
မျက်စိကြီး နားကြီးပြီး အသိအကျွမ်းပေါတဲ့လူကြီးဗျ၊ မင်းစိုး
ရာဇာတွေအထိတောင် ဝင်ဆန့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ဒီလူကြီးက ဘာဖြစ်လို့ သူရသတ္တိရှိတဲ့လူကို အလိုရှိ
သလဲ မသိဘူး”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်တော့ ဒီနေ့ပဲ သွားတွေ့ချင်ပြီဗျ၊ ကဲ... ပြောနေ
ကြာတယ်၊ အဝတ်အစားလဲဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အငှားကားတစ်စီးကို

ငှားရမ်း၍ အလင်းရောင်ဂျာနယ်တိုက်ရှိရာ ဘောင်ဒရီလမ်းသို့ သွားလေ၏။

အလင်းရောင်ဂျာနယ်တိုက်၏အပေါ်ထပ် ရုံးခန်းထဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားသောအခါ ဂျာနယ်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးဘချစ်က ခေါင်းငုံ့၍ စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်ရှုနေရာမှ

“ ကိုသီဟဆိုတာ မဟုတ်လား၊ လာဖျို... ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဦးဘချစ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်၏မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျား ဂျမဒါမင်းထင်မဟုတ်လား၊ ကိုသီဟတွေ

တောနာတာပေ

ဘာတွေလုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှားရှားပါးပါး အလွတ်စုံထောက်တစ်ယောက်ကို ကျုပ် မသိဘဲ နေပါ့မလားဗျ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ ကျုပ်လည်း အလင်းရောင်ဂျာနယ်တိုက်ပိုင်ရှင်မှန်း မသိလို့ ကိုသီဟဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ လျှောက်လိုက်တာပါဗျာ၊ ဒီလို အလုပ်မျိုးဆိုတာ စွန့်စားရတယ်ဆိုတော့ ဥပဒေနဲ့ လွတ်ကင်းချင်မှ လွတ်ကင်းမှာဗျ၊ ဒါကြောင့်နာမည်ပြောင်းလျှောက်တာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးဘချစ်ကဆေးတံကိုဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး

“ ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လုပ်ရမဲ့အလုပ်ကလည်း လျှို့ဝှက်ပြီး သိုသိုသိပ်သိပ်လုပ်ရမဲ့အလုပ်ဗျ၊ စွန့်စားခန်း

တောနာတာပေ

တွေလည်း ရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ မက်ဆိုပိုတေးမီးယားမှာ စွန့်စားခန်းဖွင့်ပြီး မြန်မာပြည်
မှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေရတာ ကြာပြီဗျ။ ဒါကြောင့် လှုပ်လှုပ်
ရှားရှား လုပ်ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲဗျာ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ အလင်းရောင် ဂျာနယ်တိုက်ပိုင်ရှင်

ဦးဘချစ်က

“ သတင်းစာထဲကနေ ကြော်ငြာထည့်ပြီး လူစွမ်း
ကောင်းကို စောင့်လိုက်ရတာဗျာ၊ ဒီနေ့အထိ ခင်ဗျားတစ်
ယောက်တည်း လာသေးတယ်။ ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ စွန့်စားခံတဲ့
လူတွေ ရှားနေပြီလား မသိဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့လျှောက်လွှာကို

အရည်အချင်းမရှိဘဲ လက်တည့်စမ်းတဲ့သူတွေ လျှောက်မှာစိုး
လို့ ကြေးနန်းနဲ့လျှောက်ရမယ်လို့ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထား
တာဗျ။ ဒီအလုပ်က လိုအပ်ရင် ဥပဒေကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ
ချိုးဖောက်ဖို့လည်းလိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိရုံ
မကဘူး၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးလည်း ကောင်းဖို့လိုတယ်၊
ဂျမဒါမင်းထင်လိုလူမျိုး နဲ့ အံ့ကိုက်ပေါ့ဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ဦးဘချစ်ကိုကြည့်၍

“ ကျုပ်တော့ စိတ်ဝင်စားနေပြီဗျ၊ ကျုပ်တို့ဘာလုပ်ရမှာ
လဲ ပြောပေတော့၊ တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် စွန့်စား
လိုက်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးဘချစ်က သဘောကျဟန်ဖြင့်

လက်ကာပြု၍

“ ဒီအမှုမျိုးကို ဂျမဒါမင်းထင်ဆောင်ရွက်ရင် အောင်မြင်မှာ သေချာတယ်ဗျို့။ ဒီအလုပ်မျိုးက လက်ရုံးရည်တစ်ခုတည်းနဲ့ မရဘူး၊ နှလုံးရည်လည်း ရှိဖို့လိုတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို အလုပ်အပ်တဲ့လူက ရတနာပုံသုဋ္ဌေးကြီး ဦးမောင်မောင်တုတ်ဗျ။ ရန်ကုန်မှာ ရတနာပုံမောင်မောင်တုတ်ဆိုရင် မသိတဲ့သူမရှိဘူး၊ ဂျမဒါမင်းထင်တို့ ရတနာပုံမောင်မောင်တုတ်ကို ကောင်းကောင်းသိမှာပေါ့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သိရှိကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရတနာပုံမောင်မောင်တုတ်ဆိုသော သူဌေး

ဝေတနာစာပေ

ကြီး အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိ၏။

ရတနာပုံမောင်မောင်တုတ်သည် မန္တလေးဇာတိဖြစ်ပြီး ပိုးထည်တိုက်များ၊ ဆပ်ပြာစက်ရုံများ၊ ဒန်အိုးစက်ရုံများကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မြို့၌ ဦးမောင်မောင်တုတ်ပိုင် ဘတ်စ်ကားများ ပြေးဆွဲလေ့ရှိ၏။ ဦးဘချစ်က ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်၍

“ သူဌေး ဦးမောင်မောင်တုတ်လိုလူမျိုးက ရန်ကုန်မှာ ရှားမှရှားပေါ့ဗျာ၊ သူ့လောက် အလှူအတန်းရက်ရောတဲ့ လူလည်းတစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ မြင်းပွဲလောင်းတဲ့နေရာမှာလည်း ထိပ်ပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဦးမောင်မောင်တုတ်မှာ မိန်းကလေးတွေနဲ့

ဝေတနာစာပေ

ရှုပ်ပွေတတ်တဲ့ ဝါသနာတော့ရှိတယ်။ ဦးမောင်မောင်တုတ်
လူပျိုကြီး ဖြစ်နေတာလည်းပါတာပေါ့ဗျာ။ ဦးမောင်မောင်တုတ်
ရှုပ်ပွေ လိုက်သမျှလည်း မိန်းကလေး ငယ်ငယ်လှလှတွေ
ချည်းပဲ။ ဦးမောင်မောင်တုတ်ဟာ ရန်ကုန်မှာ မြန်မာမလေး
တွေနဲ့ ရှုပ်ပွေရုံနဲ့ အေးမရဘဲ အနှိပ်ခန်းဖွင့်ထားတဲ့ ဂေးရှားမယ်
ဂျပန်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ရှုပ်ပွေတယ်။ ဦးမောင်မောင်တုတ်
ဟာ အပြုအစုကောင်းတဲ့ ဂေးရှားမယ် မိန်းကလေးကို အလွန်
သဘောကျတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ အင်းလျားလမ်းက
စံအိမ်ကြီးကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်စေထွက်စေတယ်။ ဒီလိုနဲ့
တိုတိုပြောရရင် ဦးမောင်မောင်တုတ်ရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ပိုင်ဆိုင်
တဲ့ နန်းတွင်းပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးကို ဂျပန်မလေးက

ခိုးယူထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဦးမောင်မောင်တုတ်ဟာ ပတ္တမြား
ကြီးပျောက်ဆုံးကြောင်း တော်တော်နဲ့ မသိဘူး။ နောက်ဆုံး
သိတဲ့အချိန်မှာ ဂျပန်မလေးက မော်လမြိုင်ကနေ ယိုးဒယား
ဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားပြီ။

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဒါဆိုရင် ဂျပန်မလေးနောက်ကို ကျုပ်တို့က လိုက်ရ
မှာလား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဦးဘချစ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဂျပန်မလေးနောက်ကို လိုက်စရာမလိုပါဘူး။ ဂျပန်မ
လေးက ရတနာကုန်သည်ကြီးချွန်းဆီမှာ ပတ္တမြားကို ငွေငါး
သောင်းနဲ့ ရောင်းစားသွားခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ပတ္တမြားကြီး

ဟာ နန်းစဉ်ပတ္တမြားဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီထက်အများကြီး ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတယ်ဗျ။ ဂျပန်မလေးက တန်ဖိုးမသိဘဲ ရောင်းစားသွားတာ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကို ဦးမောင်မောင်တုတ်က အပူကပ်တာနဲ့ တရုတ်သူဌေးကြီးချန်းဆီက ပတ္တမြားကြီးကို တန်ဖိုးငွေရဲ့နှစ်ဆပေးပြီး ပြန်ဝယ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တရုတ်သူဌေးကြီးကလည်း ပတ္တမြားရဲ့တန်ဖိုးကို ရိပ်စားမိလို့ ငါးဆပေးတာတောင် မရောင်းဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ ဦးမောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ပတ္တမြားကို ဂျပန်မလေးက ခိုးသွားပြီး သူဌေးကြီးချန်းဆီမှာ ရောက်နေတော့ သူဌေးကြီးချန်းက ခိုးရာပါပစ္စည်းလက်ခံသူ ဖြစ်နေပြီ၊ ဥပဒေကြောင်း

ဝေတာနာတပေ

အရ အရေးယူဖို့ မကြိုးစားဘူးလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးဘချစ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဥပဒေကြောင်းအရ လုပ်လို့ရတာ သိပါတယ်၊

ဒါပေမဲ့ ဦးမောင်မောင်တုတ်ရဲ့သိက္ခာက ရှိသေးတယ်။ ဒီလို လုပ်ရင်းနဲ့ ဦးမောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ဇာတ်ရုပ်တွေပေါ်ကုန်မှာပေါ့ဗျ။ ရတနာပုံ မောင်မောင်တုတ်က သူ့ရဲ့ပတ္တမြားကို မရရ အောင် ပြန်ယူချင်တယ်။ တရုတ်သူဌေးကြီးချန်းကို ငွေတွေ အများကြီး ပုံပေးကြည့်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဌေးကြီးချန်းကလည်း ခေါင်းမာတယ်။ ပတ္တမြားကြီးကို လုံးဝ ပြန်မပေးဘူးတဲ့ဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ကျုပ်တို့က ပတ္တမြားကြီးကို သူဌေးကြီးချန်းဆီက

ဝေတာနာတပေ

ခိုးပေးရမယ် ဆိုပါတော့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးဘချစ်က ရယ်မော၍

“ ခိုးတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး၊ မတရားရယူထားတဲ့ပစ္စည်း

ကို မတရားတဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ယူတဲ့သဘောပါပဲ၊ သူဌေးကြီးချန်း

ကိုယ်တိုင် ခိုးရာပါပစ္စည်းလက်ခံထားတဲ့သူဆိုတော့ သူ့ပစ္စည်း

ဆုံးရှုံးသွားရင် ပုလိပ်တွေ ဘာတွေ တိုင်ပုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊

သူခိုးလက်က သူ့ဝှက်လုသွားတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စက အတော်စွန့်စားရမယ်၊ တိုက်ခိုက်

လုယက်လို့လည်း မရဘူး၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို အများကြီး

အသုံးချရမယ်၊ တစ်ခုခုလွဲမှားသွားရင် ကျုပ်တို့ ထောင်ကျသွား

နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကို ဒီထက် နှစ်ဆပေးဖို့ ပြော

ချင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်၏စကားကြောင့်

ဦးဘချစ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။

ခဏကြာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်

“ ဆုကြေးငွေနှစ်ဆဆိုတော့ တစ်သောင်းပေါ့၊ တစ်

သောင်းကို ပတ္တမြားကြီးပြန်ရမှ ပေးရမှာလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ပတ္တမြားကြီး လက်ထဲမရောက်ရင် တစ်ပြားမှ

ပေးစရာမလိုဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဘချစ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတောင်းဆိုတာကို ကျုပ် သဘောတူတယ်၊ ပတ္တမြားကြီး ကျုပ်တို့လက်ထဲရောက်တာနဲ့ ငွေတစ်သောင်း ခင်ဗျားတို့ဆီကို ရောက်စေရမယ် ”

ဟု ဝန်ခံကတိပြုလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဦးဘချစ်က ကျွန်ုပ်တို့ကို ဒဂုံဟိုတယ်သို့ ခေါ်သွားပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် ဧည့်ခံလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးဘချစ်သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မြန်ယက်စွာစားသောက်နေသော်လည်း ဂျမဒါမင်းထင်ကမူ မည်သည့်အစားအစာမျှမစားဘဲ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

အတန်ကြာသောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ထိုင်ရာမှထ၍

“ ကျုပ် ရတနာပုံသူဌေးကြီး ဦးမောင်မောင်တုတ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်၊ စီစဉ်ပေးပါ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးဘချစ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဦးမောင်မောင်တုတ်နဲ့တွေ့ဖို့ လိုလို့လား ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျုပ် သူ့ကိုသွားတွေ့ပြီး မေးခွန်းလေးနည်းနည်း မေးချင်လို့ပါ၊ ဦးဘချစ်အနေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မိတ်ဆက်တဲ့အနေနဲ့ ဖုန်းလေးဆက်ပေးရုံနဲ့ လုံလောက်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးဘချစ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ အယ်လီဖုန်းရှိရာသို့သွားပြီး ရတနာပုံ ဦးမောင်မောင်တုတ်ထံ

ဝေတနာစာပေ

သို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ဂျမဒါမင်းထင်၏အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ဦးဘချစ် ဖုန်းဆက်ပြီးသောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်၏ပန်းကိုပုတ်၍

“ ဟိုတယ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ခဲ့ပါဗျာ၊ ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ် ”

ဟု ဆိုကာ ဟိုတယ်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ဌေးဦးဘချစ်နှင့် ညစာစားပြီးနောက် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ညနေစောင်းသည့်အချိန်ထိ ဂျမဒါမင်းထင် ပြန်မလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်တည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။

ထိုညက ဂျမဒါမင်းထင် ပြန်ရောက်မလာဘဲ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့်

“ အဝတ်အစား အမြန်ဆုံးလဲပေတော့ဗျို့၊ ကျုပ်တို့မှာ အချိန်မရှိဘူး ”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်က အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်၍

“ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဗျာ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ လွန်ခဲ့တဲ့ညက တရုတ်သူဌေးကြီးချမ်းဆီမှာရှိတဲ့ ဝတ္ထုမြား ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ စုံစမ်းနေတာဗျို့၊ သူဌေးကြီး

ချန်းဟာ ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို အလွယ်တကူ
ထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့နေရာမှာထားမှာ
သေချာတယ်၊ သူဌေးကြီးချန်းတည်းခိုတဲ့ လန်ဒန်ဟိုတယ်က
လည်း အင်မတန် လုံခြုံစိတ်ချရပြီး လူကုန်ထဲတွေ ကျက်စား
တဲ့နေရာမျိုး ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ သူဌေးကြီးချန်းရဲ့ ပတ္တမြားကြီးကို
ဂျမဒါ ဘယ်လိုစုံစမ်းခဲ့သလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ သူဌေးကြီးချန်းရဲ့ ပတ္တမြားကြီးနေရာကိုသိဖို့အတွက်
ပတ္တမြားတစ်လုံးလိုအပ်တယ်လို့ ထင်မိတယ်၊ ဒါကြောင့်

ရတနာပုံ သူဌေးကြီး ဦးမောင်မောင်တုတ်နဲ့ သွားတွေပြီး
ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးနဲ့ ပုံစံတူ ပတ္တမြားရှိရင်
ခဏဌားဖို့ပြောရတယ်၊ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ ဦးမောင်
မောင်တုတ်မှာ နန်းစဉ်ပတ္တမြား နဲ့ပုံစံတူ ပတ္တမြားအတူရှိတယ်၊
ဦးမောင်မောင်တုတ်ဟာ မြန်မာသူဌေးကြီးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း
ဓားပြရန်က ကာကွယ်ဖို့အတွက် စုံစုံတူတူနာမည်အတိုင်း
လုပ်ထားလေ့ရှိတယ်၊ ကျုပ်လည်း ဦးမောင်မောင်တုတ်ဆီက
ပတ္တမြားအတူကြီးလည်း ရှိရော လန်ဒန်ဟိုတယ်ကို ရတနာ
ကုန်သည်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သိပြီး သွားခဲ့ရတယ်၊ လန်ဒန်ဟိုတယ်
ကို ရောက်တော့ ခေါင်းကောင်ဂျင် ကစားပြီး သူဌေးကြီးချန်းနဲ့
ရင်းနှီးအောင်ရည်ရှိရတယ်၊ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ သူဌေးကြီးချန်းက မြန်မာရည် တော်တော်လည် သလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍
“ ငါ့ဝမ်းထဲမှာ မြန်မာရည်လည်တာမှ မွတ်နေတာပဲဗျို့၊ မြန်မာပြည်
ရဲ့ ဓလေ့ထုံးတမ်းကို အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်လို အမြဲသွားလာနေတဲ့
ကယီအင်္ကျီက မိုးကုတ်ထွက်ချောက်တွေကို ရသမျှ စုဆောင်းပြီး
နိုင်ငံခြားမှာ ရောင်းချတာနဲ့ ပြန်ရောင်းတဲ့လူလည်းကြီးဗျို့၊
ကျွန်ုပ်က အေးတောင်ရှင်ကစားရင်း သူနဲ့ရင်းနှီးသွားတော့ ညစာ
နဲ့ အဆုတ်တစ်ကြောင်း၊ ညစာစားရင်း မြန်မာဘုရင်တွေ
လက်ထက်က ဇောက်ပတ္တမြားလို ကျော်ကြားတဲ့ပတ္တမြားကြီး

တစ်လုံး ရှိကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပတ္တမြားကြီးဟာ အတု အစစ်
ကွဲပြားနေကြောင်း၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ကုလားသုဋ္ဌေးကြီး မစွတာ
ဒါဝတ်ဆီက ပတ္တမြားကြီးဟာ အစစ်လို့လူသိများကြောင်း၊
မြန်မာကုန်သည် ကြီးတစ်ဦးဆီက ပတ္တမြားကြီးက အတုလို့
လူသိများကြောင်း၊ မြန်မာကုန်သည်ကြီးက ရတနာပုံ မောင်
မောင်တုတ်ဆိုတဲ့ သူဌေးကြီးလို့ ထင်ရကြောင်း ပြောတဲ့အခါ
မစွတာချန်းဟာ အတော်မခံချင် ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့်
ကုလားသုဋ္ဌေးရဲ့ ပတ္တမြားနဲ့ သူ့လက်ထဲမှာ ရောက်နေတဲ့
ပတ္တမြား ဘယ်ဟာအတု အစစ်လဲဆိုတာ ယှဉ်မယ်လို့ ဆို
တယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျုပ်လက်ထဲ
မှာ ကုလားသုဋ္ဌေးဒါဝတ်ရဲ့ ပတ္တမြားကြီး အဆင်သင့်ရှိ

နေကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ မစ္စတာချန်းဟာ ကျုပ်ဆီမှာ ကုလားသူဌေးရဲ့ ပတ္တမြားရှိကြောင်းသိတဲ့အခါ ကျုပ်ကို ဟိုတယ်အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းထဲကိုခေါ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သံမဏိသေတ္တာလေးထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ ပတ္တမြားကြီးနှစ်လုံးကို မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်နေတုန်း ကျုပ်က အသင့်ပါလာတဲ့ ဖယောင်းနဲ့ သံမဏိသေတ္တာမှာ ခတ်ထားတဲ့သော့ကို 'ပုံစံယူ လိုက်တယ်။ မစ္စတာချန်းက ပတ္တမြား နှစ်လုံးကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးတော့ သဘောကျဟန်နဲ့ ရယ်မောတယ်။ ပတ္တမြားနှစ်လုံးရဲ့ အရည်အသွေးက တခြားဆီ ပါပဲဗျာ၊ တကယ်တော့ မစ္စတာဒါဝတ်ရဲ့ ပတ္တမြားက အတုကြီးဗျ လို့ပြောပြီး ခင်ဗျားလည်း ရတနာကုန်သည်ပဲ၊ မစ္စတာဒါဝတ်ရဲ့

ပတ္တမြားဟာ အတုဆိုတာ မသိဘူးလားဆိုပြီး ပြစ်တင်ဝေဖန်တယ်။ ကျုပ်က မစ္စတာချန်းရဲ့ ရတနာ အကဲခတ်ပညာ အလွန် မြင့်မားကြောင်း၊ ကျုပ်ရဲ့ပညာ သူ့လောက် မပြည့်စုံကြောင်း ပြောတော့ 'ဘဝင်လေဟတ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူတတ်မြောက်ထားတဲ့ ရတနာဖဲဟုသုတတွေကို ပြောဆိုမယ်ဆိုပြီး ဒီနေ့ညစာစားဖိတ်ထားတယ်။ သူနဲ့ ညစာစားဖို့ ခင်ဗျားလည်း လိုက်ခဲ့ရမယ် ။

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ကျုပ်က ရတနာပညာကို လုံးဝနားမလည်ဘူးဗျ ”

ဟု ငြင်းဆန်လေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က ရယ်မော၍

“ မစ္စတာချန်းကို ညစာစားတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်ရဲ့သူငယ်

ချင်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့မယ်လို့ ကြိုပြောထားပြီးပါပြီဗျာ၊
မစ္စတာချန်းက ညစာကို ဟိုတယ်အောက်ကို ဆင်းမစားဘူး၊
သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ စားလေ့ရှိတယ်၊ အိပ်ခန်းရှေ့က ဧည့်ခန်းထဲ
မှာ စားလေ့ရှိတယ်၊ မစ္စတာချန်းရဲ့ ဧည့်ခန်းက အကျယ်ကြီးပဲ၊
ခင်ဗျားနဲ့ မစ္စတာချန်း စားသောက်နေတုန်းမှာ ကျုပ်က ပတ္တမြား
ကြီးကို ခိုးရမယ်ဗျ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ၊ မစ္စတာချန်းက ညစာစားရင်း
အိပ်ခန်းထဲက အသံကြားလို့ဝင်ကြည့်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဂျမဒါက

“ ဓာတ်စက်ကသီချင်းကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ထားရင် ရပါ

တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ငွေတစ်သောင်းရဖို့အတွက် ဒီလောက်တော့
စွန့်စားရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားက မစ္စတာချန်းနဲ့ စကားပြောနေဖို့သာ
စဉ်းစားထားလိုက်ပါ၊ ကျုပ်က ကိုယ်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ပတ္တမြား
ကို ရအောင်ခိုးယူမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်၏စကားကြောင့်
ကျွန်ုပ် သည် မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ ညနေဘက်၌ သူဌေးကြီး
ချန်းနှင့် တွေ့ရမည့်အရေးကို တွေး၍ရင်မောနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူဌေးကြီးချန်းနှင့် ညစာစားရင်း စကား
အမျှင်မပြတ်ပြောဆိုနိုင်စေရန် ကြိုတင်စဉ်းစားထားလေ၏။

သူဌေးကြီးချန်းသည် ဗဟုသုတကြွယ်ဝကာ ကုန်သည်
ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းကဲ့သို့ ပညာပြည့်စုံသူကို

စိတ်ဝင်စားအောင်ပြောဆိုနိုင်ရန် ခက်ခဲလှ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ညနေမစောင်းမီ ဂျမဒါမင်းထင် လှေလာ
ခိုင်းသည့် ကျောက်မျက်ရတနာနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်အချို့
ကို ဖတ်ရှု၍ မှတ်စုများ ထုတ်နေလေ၏။

ထို့နောက် မှတ်စုများကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ဖတ်ရှု
လေ၏။ ထိုနေ့ညနေသို့ရောက်သောအခါ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့်
ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အစားများလဲလှယ်၍ လန်ဒန်ဟိုတယ်ရှိရာ
ပြည်လမ်းသို့ အငှားကားတစ်စီးဖြင့် ထွက်ခဲ့လေ၏။

လန်ဒန်ဟိုတယ်သို့ရောက်သောအခါ ဟိုတယ် မန်နေဂျာ
က ဘွိုင်တစ်ယောက်ကို သူဌေးကြီးချန်း၏အခန်းသို့ လိုက်လံ
ခေါ်ဆောင်ခိုင်းလေ၏။

သူဌေးကြီးချန်းသည် ပိုးဖက်ကတ္တီပါအဝတ်အစားများ ဝတ်
ဆင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြိုဆိုနေလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က
ကျွန်ုပ်နှင့် သူဌေးကြီးချန်းကို မိတ်ဆက်ပေးရာတွင် ကျွန်ုပ်အား
“ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေက ကျောက်မျက်ရတနာနှင့် ပတ်သက်

လို့ကတော့ နားလည်တတ်ကျွမ်းခြင်းမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး သဘောမနောကောင်းတဲ့ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ပါ။”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်က သဘောကောင်းသူ တစ်ဦးဟု မိတ်ဆက်ထားသဖြင့် မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ ပြုံးရွှင်စွာ ထားရလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိသောအခါ သူဌေး ကြီးချမ်းက ဘွိုင်တစ်ယောက်ကို ညစာစားပွဲပြင်ဆင်ရန် စေခိုင်းလိုက်လေ၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့စားသောက်ရန် တန်ဖိုးကြီး တရုတ်

စေတနာစာပေ

ဟင်းလျာများ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ညစာ ကို မြန်ယုတ်စွာစားရင်း သူဌေးကြီးချမ်းနှင့်အတူ ကျောက်မျက်ရတနာနှင့်ပတ်သက်သည့် ဗဟုသုတများကို ပြောဆိုလေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး ကျောက်မျက်ရတနာနှင့်ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတပြည့်စုံသူများဖြစ်လေရာ နားထောင်နေသူအတွက် မပျင်းနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဂျမဒါမင်းထင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရဟန်ဖြင့်

“ဟိုက်.. ဒီနေ့ည ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ဗေဒင်ဆရာကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာမေ့နေမိတယ်။ ဟိုတယ်အောက်

စေတနာစာပေ

ထပ်ကို ခဏဆင်းပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ပါဦးမယ် ”

ဟု ဆိုကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဂျမဒါမင်းထင်အတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေလေ၏။

သူဌေးကြီးချန်းသည် ကျွန်ုပ်အား ရင်းနှီးခင်မင်စွာဖြင့် ကမ္ဘာကျော်ကျိန်စာသင်စိန်ကြီးများအကြောင်းကိုပြောပြနေလေ၏။

သူဌေးကြီးချန်းပြောသော စိန်ကြီးများအကြောင်းသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသဖြင့် ဂျမဒါ မင်းထင် အိပ်ခန်းထဲသို့ မညီညိုဝင်ရောက်သွားခြင်းကိုပင်မသိလိုက်ချေ။

ဂျမဒါမင်းထင်ထွက်သွားခြင်းမှာ ၁၅ မိနစ်မျှပင်ကြာသော်လည်းကျွန်ုပ်အတွက်တစ်ကမ္ဘာမျှကြာသည်ဟု ထင်မြင်

လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူဌေးကြီးချန်းနှင့် ဟန်မပျက် စကားပြောဆိုနေစဉ် ဂျမဒါမင်းထင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

ထိုအခါမှပင် ကျုပ်ရင်ထဲရှိ အလုံးကြီးကျသွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်၏အမူအရာကိုကြည့်၍ စွန့်စားခန်းအောင်မြင်သည်ဟု ထင်မြင်မိလေ၏။ ထိုညက သူဌေးကြီးချန်းနှင့် ညဉ့်နက်သည်အထိ စကားပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သား လန်ဒန်ဟိုတယ်မှ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဟိုတယ်ထဲမှထွက်သည်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာကြည့်၍

“ အစီအစဉ် အောင်မြင်တယ် မဟုတ်လား ”

ဟု အလောတကြီးမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်
က လက်မ ထောင်၍

“အားလုံးအဆင်ပြေတယ်၊ သူဌေးကြီးချန်းရဲ့ သံမဏိ
သေတ္တာထဲမှာ ရတနာပုံဦးမောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ပတ္တမြားအတု
ကြီးကို လဲထည့်ထားခဲ့တယ်၊ သံမဏိသေတ္တာကို ဟန်မပျက်
ပြန်ပြီးသော့ခတ်ထားတဲ့အတွက် သူဌေးကြီးချန်းဟာသူ
ပတ္တမြားပျောက်ဆုံးသွား ပုံကို တွေးရခက်ကြီးဖြစ်နေမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်ကို နားမ
လည်ဟန်ဖြင့်

“နေပါဦး၊ ဂျမဒါက သူဌေးကြီးချန်းရဲ့အိပ်ခန်းထဲကို
ဘယ်လိုဝင်သွားတာလဲ ”

တောနာစာပေ

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ သူဌေးကြီးချန်းရဲ့အိပ်ခန်းထဲကို ရေချိုးခန်းထဲက
တစ်ဆင့် ဝင်ရောက်ခဲ့တယ်၊ သူဌေးကြီးချန်းရဲ့နံဘေးက
အခန်းကို ကျုပ်နာမည်နဲ့ငှားထားတာဗျ၊ ကျုပ်ငှားထားတဲ့အခန်း
ထဲကို ဝင်ပြီးတော့ သူဌေးကြီးချန်းရဲ့ ရေချိုးခန်းထဲကို
ရောက်သွားခဲ့တယ်၊ ရေချိုးခန်းထဲ ကနေ အိပ်ခန်းထဲရောက်ဖို့
တော့ လွယ်သွားပြီပေါ့ဗျာ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ သူဌေးကြီးချန်းရဲ့တစ်ဖက်ကအခန်းကို ဂျမဒါငှား
လိုက်တာ ကျုပ်တောင်မသိလိုက်ဘူး၊ ဂျမဒါက လွယ်ပါ့ဗျာ ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ရယ်မော၍

တောနာစာပေ

“ ခင်ဗျားကိုဖြင့်ပြောဖို့ အချိန်မရတာရယ်၊ ခင်ဗျား
ဝမ်းသာစေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ပါ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က အံ့သြဝမ်းသာသော
အမူအရာဖြင့်

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျမဒါရဲ့အရည်အချင်းကြောင့် ကျုပ်
တို့ ငွေတစ်သောင်းကို လွယ်လွယ်လေးရလိုက်ပြီ ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ ခင်ဗျားရဲ့အကူအညီကြောင့် အခုလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်
ရတာဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်သည် မြိုးမြီးမြက်မြက်ရှိ
လိုက်သော ငွေတစ်သောင်းကို ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဟိုတယ်ကြီးများ၌
သုံးလခန့်သုံးဖြုန်းပြီးသောအခါ ငွေများ တဖြည်းဖြည်းကုန်စင်
သွားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က အံ့သွယ်ဖွယ် ပိုက်ဆံများကိုကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့မှာ ငွေတော်တော်နည်းသွားပြီ၊ ငွေရပေါက်
လမ်းလေးရှာရအောင် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က မျက်လုံးမှိတ်၍နေရာမှ
ဂျမဒါ မင်းထင်ကို လှမ်းကြည့်၍

“ ဘယ်လိုရှာကြမှာလဲ၊ ပြောပါဦးဗျာ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်
ကြွတ်၍

“ ကျုပ်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်ဗျာ၊ အဖြေရရင်တော့
ချက်ချင်းလှုပ်ရှားကြတာပေါ့ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ဝရန်တာမှ
အိမ်အောက်ထပ်သို့ ငေးမောကြည့်လိုက်ရင်း

“ ယော... ပြောရင်းဆိုရင်း ကျုပ်တို့ကို ပိုက်ဆံပေးခဲ့သူ
ရောက်လာပြီဗျို့၊ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ပဲဗျ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လှဲအိပ်နေရာမှ ဝန်းခနဲ
ခုန်ထလိုက်ပြီး ဣန္ဒြေရရနေထိုင်လိုက်လေ၏။

ခဏကြာလျှင် တံခါးခေါက်သံ တဒေါက်ဒေါက်ကို
ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာ အခန်း၌
မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုမိန်းမလှလေးက ချိုသာသောအသံဖြင့်

“ ဂျမဒါမင်းထင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါရှင် ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က မိန်းမလှလေးကို အိမ်ထဲသို့
ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မိန်းမလှလေးကို

ဣန္ဒြေရကြည့်၍

“ ထိုင်ပါ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်ပါ၊

ဘာအကူအညီပေးရမလဲ၊ ပြောပါ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလှလေးက

“ ကျွန်မနာမည် မရွှေမြိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက မန္တလေးအော်အမ်ကျောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ဆရာမ အလုပ်လုပ် တယ်၊ ကျွန်မမိတ်ဆွေ မန္တလေးက ဝတ်လုံတော်ရ ဦးစိုးသိန်းရဲ့ လမ်းညွှန်မှုကြောင့် ဂျမဒါမင်းထင်ဆီ ရောက်လာခဲ့တာပါ ”

ဟု ပြောရင်း ကျွန်ုပ်၏အနီး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က မရွှေမြိုင်ကို မသိမသာခိုးကြည့်လိုက်ရာ သူမ၏ အသားအရည်မှာ ရွှေလိုဝင်းဝါနေပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်

စေတနာစာပေ

ပေါက်မှာ ဖွံ့ထွားလှ၏။ ဆရာမလေးက ဆက်လက်၍

“ ကျွန်မ အော်အမ်ကျောင်းမှာ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ သတင်းစာထဲမှာပါတဲ့ လစာကောင်းတဲ့အလုပ်ကြော်ငြာတစ်ခု ကို ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်၊ အလုပ်က ရန်ကုန်မြို့မှာ လုပ်ရမှာပါ၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ကိုဆင်းပြီးတော့ အင်းလျားလမ်းက ခြံကြီးမှာ လူတွေ စစ်ဆေးဖို့ သွားပါတယ်၊ အင်းလျားလမ်း ကခြံကြီးကို ရောက်တော့ ကျွန်မလိုပဲ အလုပ်လျှောက်တဲ့ မိန်းကလေး သုံးလေးယောက်ကို တွေ့ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ကို လူတွေစစ်ဆေးတဲ့သူက မျက်နှာဖြူ လူကြီးတစ်ယောက်ပါ၊ မျက်နှာဖြူလူကြီးက ကျွန်မကို မေးခွန်းနည်းနည်းမေးပြီးတော့ အလုပ်ခန့်လိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ရန်ကုန်

စေတနာစာပေ

မြို့မှာအလုပ်ရလို့ ပျော်ရွှင်သွားပါတယ်။ ကျွန်မကို အလုပ်ခန့်
လိုက်တဲ့အတွက် ကျန်တဲ့မိန်းကလေးတွေလည်း စိတ်ပျက်
ပျက်နဲ့ ပြန်သွားပါတယ်။”

ဟု ပြောရင်း သူမ၏စကားကို ခဏရပ်၍ ကျွန်ုပ်တို့
တည်းခင်းထားသော ရေဇွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောက်လေ
၏။ ပြီးမှ မရွှေ့မြိုင်က ဆက်လက်၍

“ခဏကြာရင် အခန်းထဲကို မျက်နှာဖြူမတစ်ယောက်
ရောက်လာပြီး ကျွန်မမျက်နှာကို အံ့သြဟန်နဲ့ကြည့်တယ်။
ပြီးတော့ မျက်နှာဖြူကြီးဘက်လှည့်ပြီး ဒီမိန်းကလေးကို
အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ၊ ဟုတ်လား၊ သူဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့လို
ချင်တာ ကွက်တိပဲလို့ပြောပြီး ကျွန်မမျက်နှာကို ဝမ်းသာ

လို့က်လို့တဲ့ အမူအရာနဲ့ကြည့်တယ်။ ကျွန်မဘဝရဲ့နောက်
ကြောင်းတွေကိုလည်း မျက်နှာဖြူမက စပ်စပ်စုစု မေးမြန်းနေ
တယ်။ နောက်ပြီးတော့ မျက်နှာဖြူကြီးက ကျွန်မကို လစာ
ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲလို့ မေးတယ်။ ကျွန်မက သတင်းစာ
ထဲကအတိုင်းပေးပါလို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ မျက်နှာ
ဖြူမက မင်းလိုချောမောလှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီထက်
အများကြီး လစာပေးသင့်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သတင်းစာထဲမှာ
ကြော်ငြာထားတဲ့လစာထက် နှစ်ဆပေးပါမယ်လို့ ပြောတယ်။
မျက်နှာဖြူမရဲ့ ရက်ရောမှုကြောင့် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဖော်မပြ
နိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့
ရက်ရောမှုကို ကျွန်မ သံသယ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကိုရိပ်မိ

သွားတဲ့ မျက်နှာဖြူမက ချက်ချင်းပဲ သူ့ရဲ့လက်ကိုင်အိတ်ဖွင့်ပြီး
လစာငွေတွေကို ထုတ်ပေးတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“မရွှေမြိုင်က သူတို့အိမ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာပြတဲ့အလုပ်ကို
ပဲ လုပ်ရမှာလား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မရွှေမြိုင်က

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူတို့ရဲ့ကိုးနစ်သမီးလေးကို
အင်္ဂလိပ်စာပြပေးရမှာ၊ မျက်နှာဖြူကြီးက မုဆိုးဖိုကြီးရှင်၊ သူ့မှာ
အရင်မိန်းမနဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်ရဖူးတယ်တဲ့၊ သမီးလေး
က ဘော်ဒါဆောင်မှာနေပြီး ကျောင်းတက်နေတယ်၊ ကျွန်မ
စာသင်တဲ့ကလေးက နောက်မိန်းမနဲ့ရတဲ့ သမီးလေးရှင်၊

မျက်နှာဖြူကြီးရဲ့နောက် ယူတဲ့မိန်းမက အသက်သုံးဆယ်ဝန်း
ကျင်လောက်ပဲရှိတဲ့ မိန်းမလှ တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ကျွန်မစာသင်
ရတဲ့ကလေးမလေးကတော့ အစောင့်ကို ဆိုးပါတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“အဲဒီအိမ်မှာ မိသားစုသုံးယောက်ပဲရှိတာလား၊ အိမ်စေ
တွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မရွှေမြိုင်က ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်
ကို သောက်ရင်း

“အိမ်စေကလားလင်မယား ရှိပါတယ်၊ ကုလားက
တော့ မျက်နှာဖြူကြီးရဲ့ ကားဒရိုင်ဘာပါ၊ ကုလားမကတော့
ထမင်းချက် အလုပ်လုပ်ပါတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်ကမရွှေမြိုင်ကိုကြည့်၍

“မရွှေမြိုင် မျက်နှာဖြူအိမ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာဆရာမလုပ်

တာ ဘာပြဿနာရှိလို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မရွှေမြိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“တကယ်တော့ ပြဿနာသို့တောင် ပြောလို့မရပါဘူး၊

ဒါပေမဲ့ သူတို့လင်မယားရဲ့ဆက်ဆံပုံက ကျွန်မအပေါ် ထူးခြား

တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူတို့က ကျွန်မကို စာသင်ရုံ မကဘူး၊

ဘိုဆန်ဆန်စကတ်တွေ၊ ဂါဝန်တွေ ဝတ်ဆင်စေပါတယ်။

ကျွန်မက ဒီအဝတ်အစားတွေကို မဝတ်ချင်လို့ ငြင်းဆန်တဲ့

အခါမှာ သူတို့ လင်မယားက လုံးဝလက်မခံပါဘူး၊ နောက်ဆုံး

တော့ မျက်နှာဖြူကြီးက သူတို့ဝတ်ဆင်စေချင်တဲ့ ဂါဝန်တွေ၊

တောနာစာပေ

စကတ်တွေ မဝတ်ဘူးဆိုရင် အလုပ်က ထုတ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့

သဘောမျိုး ပြောလာပါတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သူမ၏စကားကို

စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာမှ

“မရွှေမြိုင်ကို ဝတ်ဆင်ခိုင်းတဲ့ ဂါဝန်တွေ၊ စကတ်တွေ

က အသစ်စက်စက်တွေလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မရွှေမြိုင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“အသစ်စက်စက်တွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝတ်ပြီးသား

အဟောင်းတွေပါ၊ ရှင်တို့စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ကျွန်မက မြန်မာ

ဆန်တဲ့မန္တလေးသူစစ်စစ်ပါ၊ ကျွန်မလို မိန်းကလေးတစ်

ယောက်က စကတ်တွေ၊ ဂါဝန်တွေကို သူတို့အကြိုက်

တောနာစာပေ

သည်းခံပြီး ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုသည်းခံခဲ့တာလည်း သူတို့ရဲ့လစာက ကောင်းလွန်းလို့ပါ။ သူတို့ကကျွန်မကို ဒီလို ဘိုဆန်ဆန် အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပေးနေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ သူတို့အိမ်မှာ ကလေး စာသင်တဲ့အခါ ဒီခုံမှာထိုင်ဆိုရင် ဒီမှာပဲ ထိုင်ရတယ်။ အိမ်ရှေ့ကို ကျောပေးထိုင်ဆိုရင် ကျောပေးပြီးပဲ ထိုင်ရတယ်။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မ အိမ်ရှေ့ကိုမျက်နှာမူပြီး စာသင်လိုက်တာ မျက်နှာဖြူကြီး မြင်သွားပြီးကျွန်မကို ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းလိုက်တာ မိုးမွန်နေတာပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သူတို့ရဲ့သမီးလေးကို စာသင်တဲ့အခါမှာ စည်းကမ်း တွေ တင်းကြပ်သလား”

တောနာစာပေ

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မရွှေမြိုင်က အံ့သြသောအမူ အရာဖြင့်

“မျက်နှာဖြူသမီးလေးကို စာသင်တဲ့နေရာမှာတော့ သူတို့ကြည့်ရတာ စိတ်ဝင်စားပုံလုံးဝမရဘူး။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း သုံးရက်မြောက်တဲ့နေ့မှာ ကျွန်မရဲ့ခေါင်းက ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး အင်္ဂလိပ်မတွေလို ဆံတိုကုတ်ဝဲထား ရမယ်တဲ့။ မျက်နှာဖြူမိသားစုရဲ့အမိန့်ကို ကျွန်မ လုံးဝ မနာခံ နိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မမိဘတွေက အင်မ တန် မြန်မာဆန်ပြီး ကျွန်မရဲ့ဆံပင်ရှည်ကြီးကို အင်မတန် မြတ်နိုးပါတယ်။ မျက်နှာဖြူလင်မယားက ကျွန်မဆံပင်မဖြတ် ဘူးဆိုရင် အလုပ်ကထုတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ပါတယ်။

တောနာစာပေ

နောက်ဆုံးတော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အလုပ်တစ်နေရာစာရဖို့
အင်မတန် ခက်ခဲတဲ့အတွက် မျက်နှာဖြူမိသားစုအလိုအရ
ကျွန်မရဲ့ဆံပင်တွေကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရပါတယ်။ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သူမ၏ဆံတိုတုတ်ဝဲ
ပုံစံကိုကြည့်၍သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“သူတို့လင်မယားက လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ လွတ်လပ်
ခွင့်ကို ထိပါးနေတာပဲ။ ဘာတွေများဆက်ဖြစ်သေးသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မရွှေမြိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“မျက်နှာဖြူလင်မယားနှစ်ယောက်ထဲမှာ မျက်နှာဖြူမ
ကတော့ စိတ်သဘောထားမှန်ကန်ပုံရပြီး စိတ်ကောင်း စေတနာ
ကောင်းရှိပုံရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာဖြူကြီးကတော့ စိတ်

သဘောထားခက်ထန်ပြီး စိတ္တဇဖြစ်နေတဲ့ပုံစံပဲ။ သူ့အိမ်
မှာနေတဲ့အတွက် ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်ခြင်းတော့
မခံရပါဘူး။ ကျွန်မဆံပင်ညှပ်လိုက်ပြီးတော့ မျက်နှာဖြူမက
ကျွန်မရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဆံပင်ညှပ်လိုက်တာ အရင်ထက်
တောင် ပိုလှသွားသေးတယ်လို့ ချီးကျူးပါတယ်။ ကျွန်မကို
သူတို့အိမ်မှာ ညအိပ်ဖို့ အခန်းတစ်ခန်းပေးထားပါတယ်။
နံနက်စာစားပြီးတာနဲ့ ကျွန်မက ဘိုဆန်ဆန်ဂါဝန်တွေဝတ်ရ
ပါတယ်။ ပြီးတော့ မျက်နှာဖြူကြီး ညွှန်ပြတဲ့ အိမ်ရှေ့
ပြတင်းပေါက်နဲ့ကပ်လျက် ကုလားထိုင်မှာ ကျောပေးပြီးထိုင်ရ
ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီလိုထိုင်နေတုန်း မျက်နှာဖြူကြီးက ရယ်စရာ
အလွန်ကောင်းတဲ့ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းလေးတွေကို ပြောပြလေ့

ရှိတယ်။ သူ့စကားနားထောင်ပြီး ကျွန်မ အူနီပ်ပြီး နေရတယ်။ ကျွန်မဟာ နံနက်တိုင်း သူတို့ထိုင်ခိုင်းတဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးထိုင်ပြီး သူတို့ဖတ်ခိုင်းတဲ့ စာတွေကို အကျယ်ကြီးအော်ပြီး ဖတ်ပြရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးပြီးထိုင်နေတဲ့အချိန်မှာ အနောက်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဖို့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် တားမြစ်ထားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာတော့ ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေး ထိုင်ခိုင်းတာကို ကျွန်မ မသင်္ကာဖြစ်လာတယ်။ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်မှာ ကျွန်မကို ချောင်းကြည့်နေသူ တစ်ယောက် ရှိမယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် မျက်နှာဖြူ လင်မယား အလစ်မှာအနောက်ကို ရုတ်တရက်ချောင်းကြည့်တော့ အိမ်ရှေ့

ခြံတံခါးဝမှာ လူငယ်တစ်ယောက် ကျွန်မကို စောင့်ကြည့်နေ တာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မ အောက်ကို လှည့်ကြည့်တာ မျက်နှာဖြူမ,သိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ယောက်ျား မျက်နှာဖြူကြီးကိုခေါ်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာလူတစ်ယောက် လာချောင်းနေတယ်။ ဒီလူဟာ မရွှေမြိုင်ကို လာကြည့်နေ ပုံရတယ်လို့ ပြောတယ်။ မျက်နှာဖြူကြီးက ကျွန်မကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ခြံဝမှာရောက်နေတဲ့လူက မရွှေမြိုင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းလားလို့ မေးတော့ ကျွန်မက မဟုတ်ပါဘူးလို့ပြော လိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ မျက်နှာဖြူကြီးက ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ထိုင်ရာကထပြီး ခြံရှေ့ကထွက် သွားလို့ လက်ပြလိုက်ပါလို့ စေခိုင်းတယ်။ ကျွန်မက မျက်နှာ

ဖြူကြီးစကားကို မနာခံချင်ပေမဲ့ အတင်းအကြပ်စေခိုင်းတဲ့အတွက် ထိုင်ရာကထပြီး လက်ပြလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မလက်ပြလိုက်တာနဲ့ ခြံဝက စောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူငယ်ဟာ ချက်ချင်းထွက်သွားပါတယ်။ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ မရွှေမြိုင်ပြောတာ စိတ်ဝင်စားပုံကောင်းလာပြီ၊ ဆက်ပြောပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မရွှေမြိုင်က ဆက်လက်၍

“ ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်မှာထိုင်ပြီး သူတို့ဖတ်ခိုင်းတဲ့ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြတိုင်း ခြံဝမှာမကြာခဏလာစောင့်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီလူငယ်ကို ကျွန်မနဲ့စွပ်စွဲပြီး

နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ပြတင်းပေါက်က လက်ပြခိုင်းပါတယ်။ ကျွန်မလက်ပြလိုက်တိုင်း ခြံတံခါးဝမှာလာချောင်းတဲ့ လူငယ်ကတော့ ခြံရှေ့က လှည့်ထွက် သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ကျွန်မ သံသယဝင်လာမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိရဘူး။ ဒါကြောင့် ဂျမဒါမင်းထင်ဆီလာပြီးတော့ ကျွန်မ အကူအညီတောင်းတာပါ။ သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်မ သိချင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ မရွှေမြိုင်ပြောတာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဒီပြင်ထူးခြားချက် ရှိသေးသလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မရွှေမြိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ထူးခြားတာတစ်ခုရှိသေးတယ်။ အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်က အနောက်ဘက်ဆုံးအခန်းတစ်ခန်းကို အမြဲသော့ခတ်ထားတယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မက စပ်စုတတ်တဲ့ ဝါသနာလေးရှိတော့ အခန်းထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ တစ်နေ့တော့ အမြဲတမ်းသော့ခတ်ထားတဲ့ အခန်းမှာ သော့တန်းလန်းရှိနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်မလည်း အခွင့်အရေးရပြီ ဆိုပြီးတော့ အခန်းထဲကို တိတ်တိတ်လေး ခိုးဝင် ကြည့်တယ်။ ဒီတော့ အခန်းထဲမှာ ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်မှ မရှိတာတွေ့ရတယ်။ အလင်းရောင်ကို ခေါင်မိုးမှာ အပေါက်ဖောက်ပြီး ဝင်အောင်လုပ်ထားတယ်။ အခန်းထဲမှာ လိုက်ကာတစ်ခု ကာရံထားပြီး လိုက်ကာရဲ့အနောက်မှာ

လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ခြေသံကို ကြားမိသလိုပဲ။ ကျွန်မလည်း လူမရှိတဲ့အခန်းမှာ ခြေသံ ကြားတော့ ကြောက်လန့်ပြီး ပြေးထွက်လာလိုက်တာ အခန်းဝမှာ မျက်နှာဖြူကြီးနဲ့ ပက်ပင်းတိုးတော့တာပဲ။ မျက်နှာဖြူကြီးက ကျွန်မကို မကျေမနပ်ကြည့်ပြီးတော့ အခန်းထဲကို ဘာဝင်လုပ်တာလဲလို့ ဒေါသတကြီးမေးမြန်းတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ ထိတ်လန့်နေပုံကို ကြည့်ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာ ဘာတွေ့ခဲ့သလဲလို့ အလောတကြီး မေးမြန်းနေတယ်။ ကျွန်မက အခန်းထဲကိုဝင် ကြည့်ပြီး လူမရှိတဲ့ အခန်းမှာ ခြေသံလိုလိုကြားရတော့ ကြောက်လန့်ပြီး ပြန်ပြေးတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။ ဒီတော့ မျက်နှာဖြူကြီးက နောက်ဘယ်တော့မှ ခွင့်မတောင်းဘဲ

စတိုခန်းကိုမဝင်ရဘူးလို့ လေသံမာမာနဲ့ ပြောတယ်။ သူ့ရဲ့အမှု
အရာက ထိတ်လန့်ဖို့ကောင်းလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မမျက်လုံးထဲမှာ
သူ့ရဲ့ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးကို ဒီနေ့အထိ မေ့မရဘူး။ ”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဒီအမှုမှာ ကျုပ်ထင်ထားသလိုဖြစ်မယ်ဆိုရင် အဖြစ်
မှန်ကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ဖော်ထုတ်နိုင်မှာပါ။ မျက်နှာဖြူ
လင်မယား အိမ်မှာမရှိတဲ့အချိန်ကို ကျုပ်ကိုလှမ်းပြီး အကြောင်း
ကြားပါ။ မရွှေမြိုင်ရဲ့ပြဿနာကို ကျုပ် ရှင်းပေးဖို့ တာဝန်ယူ
တယ်ဗျာ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မရွှေမြိုင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ

ဆင်းသွားလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်၍

“ ဒီအမှုက ပိုက်ဆံရမဲ့အမှုမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့နှစ်
ယောက် ပိုက်ဆံရတဲ့အလုပ်ကို လက်ခံမှဖြစ်တော့မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“ ဒီအမှုက တော်တော်လေးရှုပ်မယ်ထင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ရှုပ်အောင်လုပ်ထားတော့ ရှုပ်တာပေါ့ဗျာ၊ အဓိက
ပြဿနာက လိုချင်တပ်မက်စိတ်ဗျာ၊ လောဘကိုမထိန်းချုပ်နိုင်
တဲ့ ပြဿနာပဲ၊ မကြာမီ သူတို့ကိစ္စကို ရှင်းပေးနိုင်မှာပါ ”

ဟု ပြောပြီး ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်ကို အိမ်၌ထား

ရစ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြားသောအခါ ဖုန်းမြည်သံကြားရသဖြင့် ဂျမဒါမင်းထင်က ကောက်ကိုင်လိုက်ရာ မရွှေမြိုင်၏ အသံထွက်ပေါ်လာပြီး

“ မျက်နှာဖြူကြီးလင်မယား လာခဲ့စနေနေညနေမှာ ဧည့်ခံပွဲသွားဖို့ရှိတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ ကောင်းပြီ၊ မရွှေမြိုင်ရဲ့ပြဿနာကို ကျုပ် ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ ဒီပြဿနာတွေ ပြေလည်သွားရင် မရွှေမြိုင်ရဲ့ လစာ အလွန်ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ထိခိုက်သွားနိုင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မရွှေမြိုင်က သက်ပြင်းချ၍

“ အမှန်တရားပေါ်ဖို့အတွက်ဆိုရင် ကျွန်မ အဆုံးရှုံးခံပုံ

ပါတယ်၊ ကျွန်မ လောဘကြီးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ နေဖို့ စားဖို့ အလုပ်တစ်ခုရရင် တော်ပါပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ ဒါဆိုရင် မရွှေမြိုင်ကို ကျုပ် အရေးကြီးတာတွေ မှာတော့မယ်၊ မျက်နှာဖြူလင်မယား ဧည့်ခံပွဲသွားတဲ့အချိန်မှာ ပြင်ပက ဘာသံပဲကြားကြား မရွှေမြိုင် အိပ်ခန်းထဲက မထွက်ပါနဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် မရွှေမြိုင်တို့အိမ်က ထမင်းချက် ကုလားမကို အိမ်ပြင်ထွက်ခိုင်းထားပါ၊ နောက်ဆုံးပြောချင်တာက မရွှေမြိုင် ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကို ဉာဏ်ပူဇော်ခ တစ်ပြားမှပေးစရာ မလိုဘူး ”

ဟု ပြောကာ သူ၏ဖုန်းကို ချလိုက်လေ၏။

မရွှေမြိုင်သည် ဂျမဒါမင်းထင်က အမှုလိုက်ခပေးစရာ

မလိုဟု ဆိုသဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။

စနေနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ မျက်နှာဖြူလင်မယား
သည် ဧည့်ခံပွဲသွားရန် အကျအနေပြင်ဆင်ပြီး အိမ်မှထွက်ခွာ
သွားလေ၏။

မျက်နှာဖြူလင်မယားထွက်ခွာသွားသည်နှင့် မရွှေမြိုင်က
ထမင်းချက်ကုလားမကိုခေါ်၍

“မကုလားမ ဆာရီဝယ်ဖို့ သိမ်ကြီးဈေးသွားချင်တယ်

ဆို၊ သွားချင်ရင် ဒီအချိန်သွားပါလား၊ အန်ကယ်ကြီးတို့ ဧည့်ခံ
ပွဲမှာ ကြားဦးမယ် ထင်တယ် **

ဟု ပြောလိုက်ရာ မကုလားမသည် ဝမ်းသာအားရ ထွက်
ခွာသွားလေ၏။

မရွှေမြိုင်သည် ကုလားမထွက်ခွာသွားသောအခါ အိပ်
ခန်းထဲသို့ဝင်၍ တံခါးချက်ကို ချထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ်၌လှဲကာ အသံဗလံများကို နားစွင့်
နေလေ၏။ သူမ၏ရင်ခွန်နှုန်းများလည်း မြန်ဆန်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် လူမရှိသောအိမ်ထဲမှ တိုးတိုးတိတ်တိတ်
စကားပြောသံနှင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍ တံခါးဖွင့်သံ တီးတိုးကြား
ရလေ၏။

မရွှေမြိုင်သည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ကြည့်ချင်သော်
လည်း ဂျမဒါမင်းထင်က အိပ်ခန်းထဲကမထွက်ရန် မှာကြား
ထားသဖြင့် စိတ်ကို ချုပ်တီးထားလိုက်၏။

အတန်ကြာသောအခါ မကုလားမ သိမ်ကြီးဈေးမှ
ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ မကုလားမရောက်ရှိပြီး ခဏကြာ
လျှင် မျက်နှာဖြူလင်မယားရောက်ပြီး တစ်အိမ်လုံး ဆူညံပွက်
သွားလေ၏။

မျက်နှာဖြူကြီးသည် မကုလားမကို ဒေါသတကြီး ဆူပူ
ကြိမ်းမောင်းနေလေ၏။

မရွှေမြိုင်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်
ကြည့် သောအခါ မျက်နှာဖြူကြီးက

“ ငါတို့မရှိတုန်း အိမ်မှာ ဘာအသံမှမကြားရဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မရွှေမြိုင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျွန်မအိပ်ပျော်နေလို့ ဘာအသံမှမကြားပါဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မျက်နှာဖြူကြီးက မရွှေမြိုင်ကို

မကျေနပ်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ မင်းလည်း အိမ်မှာနေပြီး ဘာမှအသံမကျဘူး၊ ဒီနေ့
ကစပြီး ဆရာမအလုပ်က ထုတ်လိုက်ပြီ၊ အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး
ပြန်ပေတော့ ”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။

မရွှေမြိုင်သည် ဂျပဒါမင်းထင်က ဆရာမအလုပ်ပြုတ်
နိုင် သည်ဟု ကြိုတင်ပြောဆိုထားသဖြင့် အံ့သြခြင်းမရှိဘဲ

တောနာစာပေ

အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး အိမ်မှထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ပြီးနောက် ဂျပဒါမင်းထင်၏နေအိမ်ရှိရာသို့ အငှားကား

တစ်စီးကို ငှားရမ်းပြီး ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဂျပဒါမင်းထင်က

“ မရွှေမြိုင် အလုပ်ထုတ်ခံလိုက်ရပြီနဲ့တူတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ မရွှေမြိုင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကျေးဇူး

မြဲပြီး ရှင်းပြပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ ဟုတ်တယ် ဂျပဒါ၊ ကျုပ်လည်း ဘာတွေဖြစ်နေသ
လဲ ဆိုတာ သိချင်နေပြီ ”

တောနာစာပေ

ဟု ပြောလိုက်၏။

“တကယ်တော့ ဒီအိမ်မှာဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေက ရှင်းရှင်းလေးပါ။ မရွှေမြိုင်ကို မျက်နှာဖြူကြီးက လစာတွေ အများကြီးပေးတယ်ဆိုကတည်းက မရိုးသားလို့ပေါ့။ မရွှေမြိုင် စာသင်တဲ့အခါမှာလည်း သူတို့ထိုင်ခိုင်းတဲ့နေရာမှာ ထိုင်ရတယ်။ သူတို့ဖတ်စေချင်တဲ့စာတွေကို ဖတ်ပြရတယ်။ သူတို့ ဝတ်စေချင်တဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ရုံမကဘူး၊ ဆံပင်ကိုလည်း ဖြတ်ပေးရတယ်။ ဒါဟာ ဟန်ဆောင်မှုတစ်ခုလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ရိပ်စားမိတယ်။ မရွှေမြိုင် ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးပြီး စာသင်နေချိန်မှာ ခြံတံခါးဝမှာ လူငယ်တစ်ယောက်ကလာ ချောင်းတယ်လို့ပြောတယ်။ မရွှေမြိုင်က

လူငယ်ကို လက်ပြပြီး နှင်ထုတ်ရတယ်လို့လည်း ဆိုတယ်။ နောက်ပြီး မျက်နှာဖြူအိမ်က လူမနေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းကို အမြဲတမ်း သော့ခတ်ထားတယ်လို့လည်း သိရတယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို ဆက်စပ်ပြီးတွေးလိုက်ရင် မျက်နှာဖြူကြီးက အိမ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို ဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ သိသာလာတယ်။ အဲဒီလူကို လူမနေဘဲ သော့ခတ်ထားတဲ့အခန်းထဲမှာ ဖွက်ထားတယ်လို့လည်း ရိပ်စားမိတယ်။ မျက်နှာဖြူကြီးဝှက်ထားတာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ ”

ဟု ပြောရင်း ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မရွှေမြိုင်သည် ဂျမဒါမင်းထင်၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က ဆက်လက်၍

“မရွှေမြိုင်ရဲ့ပြောစကားအရ မျက်နှာဖြူကြီးမှာ အရင် မိန်းမနဲ့ရတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ သိရတယ်။ ဒါကြောင့် အခန်းထဲမှာဝှက်ထားတဲ့သူဟာ မျက်နှာဖြူကြီးရဲ့သမီးလို့ ထင်မိတယ်။ မရွှေမြိုင် စာသင်နေချိန်မှာ လူငယ်တစ်ယောက်က လာချောင်းတယ်ဆိုတဲ့စကားအရ အခန်းထဲမှာဝှက်ထားတဲ့ သူဟာ မျက်နှာဖြူကြီးရဲ့သမီးပဲဖြစ်ရမယ်လို့ တွေးမိတယ်။ ကျုပ်အတွက်တော့ ဒီအမှုဟာ အင်မတန်လွယ်ပါတယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဒီအိမ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို စုံစမ်းလိုက်တာ အဖြေမှန်ပေါ်လာတာပဲ။ ဒီအိမ်မှာ မျက်နှာဖြူကြီးရဲ့ အရက်သမား ဒရိုင်ဘာရှိတယ်။ အရက်ဆိုင်မှာ ဒရိုင်ကာနဲ့ရင်းနှီးအောင် လုပ်ပြီးတော့ မျက်နှာဖြူအိမ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို စုံစမ်းခဲ့

တယ်။ တကယ်တော့ မျက်နှာဖြူကြီးရဲ့အရင်မိန်းမနဲ့ရတဲ့ သမီးလေးက ချမ်းသာတဲ့အဒေါ်ဘက်က အမွေတွေ အများကြီး ရထားတယ်။ စီးပွားကျနေတဲ့ မျက်နှာဖြူကြီးလင်မယားက သမီးဖြစ်သူ အမွေရထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေရဲ့အတိုးအရင်းတွေကို စားနေရတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးကို လင်မပေးစားချင်ဘူး။ မျက်နှာဖြူကြီးရဲ့သမီးက အင်ဂျင်နီယာလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သူရည်းစား ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အင်ဂျင်နီယာလေးဟာ လူတော်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ သမီးကို လင်မပေးစား ချင်တာနဲ့ မျက်နှာဖြူကြီးဟာ အမျိုးမျိုး ကန့်ကွက်ခဲ့တယ်။ သမီးရဲ့အမွေပစ္စည်းတွေကို သူတို့ကိုခွဲပေးဖို့ လက်မှတ် ထိုး ခိုင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖခင်ရဲ့လောဘကိုသိတဲ့သမီးကလက်မှတ်

ထိုးမပေးဘူး၊ ဒီအခါမှာ မျက်နှာဖြူကြီးက ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲပြီးတော့ သမီးကို အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားခဲ့တာပဲ”

ဟု ပြောရင်း သူ၏စကားကို ခဏရပ်ကာ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောက်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မရွှေမြိုင်သည် ဂျပဒါမင်းထင်၏စကားများကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေ၏။ ဂျပဒါမင်းထင်

“မျက်နှာဖြူကြီးက သမီးကိုပိတ်လှောင်ထားရုံမကဘူး၊ သမီးဖြစ်သူနဲ့ သူ့ချစ်သူကိုခွဲဖို့ ကြံစည်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် မရွှေမြိုင်ကို လစာမတန်တဆပေးပြီး သမီးနေရာမှာ ဟန်ဆောင်ခိုင်းတာပဲ၊ မရွှေမြိုင်ကို သမီးဖြစ်သူရဲ့ ဘိုဆန်ဆန် အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်ခိုင်းခဲ့တယ်၊ ဘိုဆန်ဖို့အတွက်

အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတဲ့ မြန်မာဆန်ဆန် ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုလည်း ညှပ်ခိုင်းခဲ့တယ်၊ မရွှေမြိုင်ကို ပြတင်းပေါက်မှာ ကျောခိုင်းပြီး စာသင်ခိုင်းတာဟာ အပြင်ကလာချောင်းတဲ့ လူငယ်ကို သမီးဖြစ်သူနဲ့ အထင်မှားစေချင်လို့ပဲ၊ မရွှေမြိုင်ကို ပြတင်းပေါက်ကိုကျောခိုင်းထိုင်ပြီး စာတွေ ဖတ်ပြခိုင်းခဲ့တယ်၊ သူတို့ပြောတဲ့ ရယ်စရာတွေကို နားထောင်စေခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ အပြင်ကလာကြည့်တဲ့လူငယ်ကို သမီးဖြစ်သူနဲ့ အထင်မှားသွားခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ မရွှေမြိုင်ကို လူငယ်လေးနဲ့စွပ်စွဲပြီး အိမ်ရှေ့ကထွက်သွားဖို့ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ မောင်းနှင်ခိုင်းခဲ့တယ်၊ မရွှေမြိုင်ကအကြိမ်ကြိမ် မောင်းနှင်ထုတ်ခဲ့တဲ့အတွက် လူငယ်ဟာ သူ့ချစ်သူက ငြင်းဆန်တယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တယ်၊

ဒါတွေအားလုံးကို မျက်နှာဖြူကြီးက အကွက်ကျကျ စီစဉ်ထားခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကတော့ ကျုပ်အတွက် မခက်တော့ပါဘူး။ ချစ်သူက အဆက်အသွယ်ဖြတ်တယ်ထင်ပြီး အသည်းကွဲနေတဲ့ အင်ဂျင်နီယာလေးနဲ့သွားတွေ့ ပြီး မျက်နှာဖြူကြီးရဲ့အကောက်ဉာဏ်တွေ ပြောပြလိုက်တယ်။ စနေနေ့ည မျက်နှာဖြူလင်မယားအိမ်မှာမရှိတဲ့အချိန်မှာ သူ့ချစ်သူကို သွားကယ်ဖို့ ကျုပ်ပဲ စီစဉ်ပေးခဲ့တယ်။ အခုလောက်ဆိုရင် ချစ်သူနှစ်ဦး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်နေပြီပေါ့ကွာ။

ဟု ပြောလိုက်ရာ မရွှေမြိုင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ ဝမ်းသာစရာပေါ့ရှင်၊ သူတို့နှစ်ဦးပေါင်းဖက်ဖို့အတွက်

ကျွန်မ အလုပ်ပြုတ်ရကျိုးနပ်ပါတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မရွှေမြိုင်ကိုကြည့်၍

“ မရွှေမြိုင်အတွက် ကျုပ်မိတ်ဆွေ ပွဲစားကြီးတစ်ဦးရဲ့ မြေးကို အင်္ဂလိပ်စာပြပေးဖို့ အလုပ်ရှိပါတယ်။ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် ပွဲစားကြီးနဲ့ ကျုပ်ဆုံပေးပါ့မယ်။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မရွှေမြိုင်၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားပြီး

“ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်၊ ဂျမဒါမင်းထင်က ကူညီရုံမကဘူး၊ အလုပ်တောင့် ရှာပေးသေးတယ်။ ဂျမဒါရဲ့ကျေးဇူးကို ကျွန်မ တစ်သက်မမေ့ပါဘူး။”

ဟု ပြောရင်း ဂျမဒါမင်းထင်၏အရှေ့မှ ဆင်မယဉ်သာ ဟန်လေးဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မရွှေမြိုင်၏နောက်ကျောကိုကြည့်၍

“ ဆုတောင်းကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်နေလေ၏။

ဂျပန်မင်းထင်ကမူ မည်သည့်စကားမှ မဆိုတော့ဘဲ

စကော့တလန်မှထုတ်သော စုံထောက်စာအုပ်ကြီးကို စိတ်ဝင်

တစား ဖတ်ရှုနေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့်ဂျပန်မင်းထင်သည် ကျိုက်

ထီးရိုး ဘုရားသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ပြီးနောက် ကျိုက်တိုဘူတာ၌

ရထားစောင့်နေစဉ် ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်းမောင်ဘဦးဆိုသူ

ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်ဘဦးသည် စစ်တပ်၌ စစ်မှုထမ်းစဉ်က
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသက်ပေး၍ချစ်ခင်သူများ ဖြစ်ကြ၏။
မောင်ဘဦးက ၎င်း၏ဖခင်သည် ရွာသူကြီးဖြစ်ကြောင်း
ပြောပြီး ဤအရပ်သို့ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ရွာသို့အလည်
လိုက်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျမဒါမင်းထင်၏သဘောကို မေးမြန်းလေ
ရာ ဂျမဒါက

“ ရန်ကုန်မှာ အမှုပါးနေတာနဲ့ အတော်ပါပဲဗျာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ဘဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့အလည်လိုက်မည်ဆိုသော
အခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ၎င်း၏ရွာသို့ နွားလှည်းဖြင့် ခေါ်သွား

လေ၏။

မောင်ဘဦးတို့ရွာသည် အိမ်မြေငါးရာကျော်ရှိသော
သူကြီးတစ်ရွာ ဖြစ်၏။ မောင်ဘဦးတို့မိသားစု၏ ကျန်းအိမ်မည်း
ကြီးသည် ရွာလယ်၌ရှိပြီး မောင်ဘဦးသည် သူကြီးမင်း၏
တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၏။

မောင်ဘဦး၏ ဖခင် သူကြီးမင်းသည် ဥပဓိရုပ်ကောင်း
ပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးလည်း ရှိ၏။

မောင်ဘဦးသည် ကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရာ၌ စစ်မြေ
ပြင်၌ အတူစစ်မှုထမ်းခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောဆိုပြီး ဂျမဒါမင်းထင်
နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရာတွင် အလွတ်စုံထောက်တစ်ယောက်ဟု
ဆိုလိုက်သဖြင့် သူကြီးမင်းသည် အထင်သေးဟန်ဖြင့် မသိ

မသာ နှုတ်ခမ်းမဲ့သွားလေ၏။

မောင်ဘဦး၏ဖခင် သူကြီးမင်းသည် အတော်အတန်
ဗဟုသုတပြည့်စုံသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ မောင်ဘဦးသည် ကျွန်ုပ်တို့
အား အိမ်ပိုင်းအတွင်းရှိ အိမ်ငယ်လေး၌ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်
စေ၏။

ထိုနေ့ည ထမင်းပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ မောင်ဘဦး၏
မိဘများဖြစ်သော သူကြီးမောင်နှံနှင့်အတူ ညစာစားသောက်ကြ
လေ၏။

သူကြီးမင်းသည် ထမင်းပိုင်း၌ တစ်ချိန်လုံး အာပေါင်
အာရင်းသန်သန်ဖြင့် အနီးအနားရွာများသို့တိုင် မိမိ၏အာဏာ
စက် ပြန့်နှံ့ကြောင်း ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပြောဆိုနေလေ၏။

ဝေတနာတပေ

သူကြီးကတော်ကြီးကမူ စကားနည်းဟန်ရှိပြီး ငြိမ်သက်

စွာ နားထောင်နေလေ၏။

မောင်ဘဦးသည် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး
နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့အား လှေငယ်တစ်စီးဖြင့် ငါးမျှား
ထွက်ရန် စီစဉ်ပေးလေ၏။

ထိုသို့ငါးမျှားရင်း ငှက်ပစ်ရန် လေသေနတ်တစ်လက်ကို
ယူဆောင်လာလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်သည် ငါးမျှားခြင်းမပြု
လုပ်ဘဲ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ
လှေလာကြည့်ရှုနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်စာကို တော၌ပင်စားသောက်ပြီး
ညစာကို အိမ်သို့ပြန်ပြီး စားသောက်လေ၏။

ဝေတနာတပေ

ညစာစားဝိုင်း၌ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်သည် စစ်မြေ
ပြင်၌ အလွန်ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီး စကော့တလန်ယဒ်၌ စုံထောက်
အဖွဲ့ကြီးမှ နည်းနာများကို ထုံးလိုမွှေ ရေလိုနှောက်လိုကြောင်း
ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လေရာ သူကြီးမင်းသည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို
အထင်ကြီးဟန်မရှိဘဲ

“ မောင်ရင့်စကားကို ပိုလွန်းတယ်ထင်တယ်၊ ကျုပ်သိ
သလောက် အမှုတစ်မှုဖြစ်ပြီဆိုရင် စုံထောက်ပညာက သိပ်
အသုံးမဝင်ပါဘူး၊ မှန်ဘီလူးတွေ၊ ပေကြိုးတွေနဲ့ အချိန်ကုန်ခဲမဲ့
အစား အမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေကို လိုက်ပြီး စုံစမ်းမေးမြန်း
လိုက်ရင် ပိုပြီးတော့ ထိရောက်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်သည် သူကြီးမင်း၏

စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ ခေါင်းငုံ့၍ ထမင်းကိုသာ စားသောက်
နေလေ၏။

ထမင်းဝိုင်းပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်း၌ဆုံ
လေရာ သူကြီးမင်းက ဂျမဒါမင်းထင်ကိုကြည့်၍

“ မောင်ရင့်ရဲ့မိတ်ဆွေက အတော်ကိုမွန်းသွားတာပဲ၊
မောင်ရင့်ရဲ့စုံထောက်ပညာက ဘယ်လောက်ရှိသလဲသိရအောင်
ကျုပ်ကို နည်းနည်းအကဲခတ်ကြည့်ပါလား၊ ဘာတွေများတွေ့
မလဲ သိရအောင် ”

ဟု စိန်ခေါ်သော အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဂျမဒါမင်းထင်က သူကြီးမင်းကို မျက်လုံးချင်း
ဆုံအောင်ကြည့်၍

“ စုံထောက်ပညာကို အထင်မကြီးတဲ့ သူကြီးမင်းကို
စုံထောက်ပညာသက်သက်နဲ့ပဲ ပြောပါမယ်၊ အများကြီးတော့
မပြောနိုင်ဘူး၊ သူကြီးမင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်က
အသက်အန္တရာယ်ကို အတော်စိုးရိမ်ခဲ့ပုံရတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးမင်းသည် ဂျမဒါမင်းထင်ကို
အလွန်အံ့သြသောအမှုအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် သူကြီးမင်းက

“ သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ၊ ဟိုဘက်ရွာကကောင်တွေကို
ဓားပြမှုနဲ့သွားဖမ်းပြီး ထောင်ချဖို့ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သက်သေမခိုင်လုံတော့ ဓားပြတွေလွှတ်သွားတယ်၊ ဒီကောင်
တွေ ကျုပ်ကို ရန်ငြိုးဖို့ပြီး မသေသေအောင်သတ် မယ်လို့

ကြုံးဝါးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကောင်တွေရန်ကိုစိုးရိမ်ပြီး
အတော်သတိထားနေရတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအချက်ကို
မောင်ရင်ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတာ တွေးလို့မရဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်သည် သူကြီးမင်း၏
မျက်နှာကိုကြည့်၍

“ ဒါမခက်ပါဘူးဗျာ၊ သူကြီးမင်းလက်ထဲမှာ အမြဲကိုင်
ထားတဲ့ ကြိမ်တုတ်ကိုကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းကြည့်တာပါ၊ ကြိမ်
တုတ်ကိုကြည့်ရတာ သူကြီး တစ်နှစ်လောက်ပဲကိုင်တွယ်ပုံရ
သေးတယ်၊ ကြိမ်တုတ်ရဲ့အဖျားမှာ အပေါက်ဖောက်ပြီး ခဲသီး
တပ်ထားတယ်၊ ဒါဟာ ရန်သူကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် တပ်ထား
တဲ့ သဘောပဲ၊ ဒီအချက်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လွန်ခဲ့တဲ့

တစ်နှစ်လောက်က သူကြီးမင်းမှာ ရန်သူရှိတယ်လို့ တွက်ချက်
လို့ရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူကြီးမင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်၍

“ မောင်ရင့်ရဲ့ ခန့်မှန်းချက်က မှန်ကန်ပါတယ်၊ ဒီပြင်
ဘာများပြောလို့ရဦးမလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ သူကြီးမင်းငယ်စဉ်က လက်တွေ့သမား ဖြစ်ခဲ့တယ်
ထင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးမင်းက သဘောကျဟန်ဖြင့်
ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရင့်၊ ကျုပ်ငယ်စဉ်က လက်တွေ့
ထိုးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဘယ်လိုသိသလဲဆိုတာ ရှင်းပြပါဦး ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ သူကြီးမင်းရဲ့ နားရွက်ကိုကြည့်ပြီး ပြောနိုင်ပါတယ်၊
လက်တွေ့ပေါင်းများစွာ ထိုးသတ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူတွေရဲ့ နားရွက်ဟာ
နည်းနည်းထူနေတယ်၊ အလုပ်ကြမ်းလုပ်တဲ့သူတွေ အသားမာ

တက်နေရင် လက်အတွင်းပဲ တက်မယ်၊ သူကြီးမင်းက လက်
အပြင်ဘက်မှာ အသားမာတက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် လက်တွေ့
သမားဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းတာပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးမင်းသည် သဘောကျဟန်ဖြင့်
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“တော်ပါပေတယ် မောင်ရင်ရယ်၊ နောက်ပြီး ဘာများ ပြောနိုင်သေးလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သူကြီးမင်း၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍

“အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မမူခင် သူကြီးမင်းငယ်ငယ်က တော်တော်လေးဆိုးခဲ့ မိုက်ခဲ့တယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးမင်းသည် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး

“မှန်ပါပေတယ် မောင်ရင်ရယ်၊ မှန်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြီး ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

သူကြီးမင်းသည် ၎င်းနှင့်ပတ်သက်သော ထင်မြင်ချက်

တောနာစာပေ

များကို ဂျမဒါမင်းထင်ကိုမေးမြန်းရန် မဝံ့ရဲတော့ချေ။

ထမင်းစားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က

“သူကြီးမင်း ငယ်စဉ်က ဆိုးမိုက်ပုံကို ဂျမဒါ ဘယ်လို ပြောနိုင်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က

“သူကြီးမင်းရဲ့ လက်ဖျံမှာ ဆေးမင်ကြောင်တစ်ခုရှိ တယ်ဗျ၊ ဒီဆေးမင်ကြောင်ဟာ မြန်မာဘုရင်တွေလက်ထက်က လူဆိုးဓားပြတွေကို ထိုးပေးလေ့ရှိတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဂျမဒါမင်းထင်၏ မျက်စိ အမြင် စူးရှပုံကို ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ

တောနာစာပေ

မောင်ဘဦးတို့ရွာမှ ပြန်ရန်ပြင်လေတော့၏။ သူကြီးမင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ပြန်ကာနီး၌ ဂျမဒါမင်းထင်ကို တလေးတစားလာ ရောက်ပြီး နှုတ်ဆက်၍

“ မောင်ရင့်ကိုမြင်ကာစက အလွတ်စုံထောက်ဆိုပြီး အထင်လုံးဝမကြီးခဲ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပညာစမ်းသလို ပြောခဲ့မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ မောင်ရင့်ရဲ့မျက်စိအမြင် အင်မတန် စူးရှရောက်ပြီးတော့ စုံထောက်ပညာ အစွမ်းထက်ပါပေတယ်၊ မောင်ရင့်ရဲ့အစွမ်းနဲ့ဆိုရင် အလွတ်စုံထောက်အလုပ်နဲ့ အတော် အကျိုးပေးမှာပါ၊ နောင်လည်းအားတဲ့အချိန် ရွာကို အလည် လာခဲ့ပါဦး ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သူကြီးမင်းတို့တစ်မိသားစုလုံးကို နှုတ်ဆက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားမှ ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်ပြီး သုံးလခန့်အကြာ၌
 မောင်ဘဦးသည် ဂျမဒါမင်းထင်၏လိပ်စာအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့
 ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

မောင်ဘဦးသည် ဂျမဒါမင်းထင်ကိုမြင်သောအခါ
 အားကိုးတကြီး အမူအရာဖြင့်

“ အဖေတော့ အသည်းအသန်ဖြစ်နေပြီဗျာ၊ အသက်ကို

မိပါ့မလား မသိဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်ကမျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့တွေ့တုန်းက ခင်ဗျား

အဖေဟာ မာမာချာချာကြီးပါ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘဦးက စိတ်

ပျက်အားငယ်သောအမူအရာဖြင့်

“ ဒီအကြောင်းတွေကိုပြောပြီး အကူအညီတောင်းခံ

လို့ ရန်ကုန်အထိ လိုက်လာတာပဲဗျာ၊ ကျုပ်အဖေဟာ ခင်ဗျားတို့

ပြန်တဲ့အချိန်အထိ ကျန်းမာရေးအကောင်းကြီးပါဗျာ၊ တစ်နေ့မှာ

ဘာဘူဆိုတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ကိုရောက်

လာတယ်၊ ဘာဘူက ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းပြီးတော့ ရိုင်းပျတဲ့

အမှုအရာမျိုးရှိလို့ ကျုပ်တို့တစ်အိမ်လုံး သူ့ကိုသဘောမကျဘူး၊
ဒီလူကြီးဟာ ကျုပ်အဖေကို မြင်မြင်ချင်း မနာလိုတဲ့အမှုအရာနဲ့
ကြည့်ပြီး ခင်ဗျားကတော့ ကောင်းကောင်းနေ ကောင်းကောင်း
စားပြီး ကျန်းမာဖြိုးနေတာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊
ဆင်းရဲတွင်းနက်လွန်းလို့ ရုပ်က စုတ်ပြတ်နေပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့
ဖြိုးကြီးကတော့ စားဝတ်နေရေး အတော်ချောင်လည်ပုံရတယ်၊
ကျုပ်ကဆင်းရဲနွမ်းပါးနေပြီမို့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဆီမှာပဲ
ကပ်ရပ်ပြီး စားသောက်ရမှာပဲလို့ပြောတော့ ကျုပ်အဖေ သူကြီး
ဟာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး
သူငယ်ချင်းဝတ္ထရားမပျက်ဘဲ ဆက်ဆံနေတယ်၊ ဒီအချိန်
ကစပြီး ဘာဘူဆိုတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းလူကြီးဟာ ကျုပ်တို့အိမ်မှာ

အခန့်သားနေတော့တာပဲဗျို့၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီလူကြီးရဲ့
အလိုက်မသိတတ်တဲ့ အပြုအမူတွေကို မုန်းတီးလွန်းလို့ မောင်းချ
ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်အဖေသူကြီးက သည်းခံဖို့ အကြိမ်
ကြိမ် သတိပေးနေလို့ ငြိမ်နေလိုက်ရတယ်၊ တစ်နေ့တော့
ဘာဘူဆိုတဲ့ လူကြီးဟာ အဖေ့ကို စော်စော်ကားကား စကား
တွေပြောနေလို့ ကျုပ်လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ
ဟောလူကြီး၊ ခင်ဗျား မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ အိမ်က ထွက်
သွားစမ်း' ဆိုပြီး မောင်းထုတ်လိုက်တယ်၊ ဒီလူကြီးက ကျုပ်
စကားကိုကြားတာနဲ့ 'မလောကံလေး မလောကံစား
ကောင်လေး၊ ငါ့ကို ဘာကောင်များ အောက်မေ့သလဲ' ဆိုပြီး
ဆိုးမယ် ကြိတ်မယ်လုပ်တယ်၊ ကျုပ်လည်း ဒေါသကို ဘယ်လို

မှထိန်းလို့မရတော့ဘူး၊ ဒီလူကြီးကို လက်သီးနဲ့ နှစ်ချက် သုံးချက် ဆင့်ထိုးလိုက်တာ မျက်နှာမှာ သွေးချင်းချင်းနီ သွေးတယ်၊ ကျုပ်အဖေကတော့ ဒီလောက်ရိုင်းစိုင်းတဲ့လူကြီးကို တောင်းယူနေသေးတယ်၊ ဘာဘူဆိုတဲ့လူကြီးကတော့ ကျုပ်ကို အတော်ဖြဲသွားပြီး ‘မင်းတို့ သားအဖ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်’ လို့ ကြိုးဝါးပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်၊ ဒီတော့ မှကျုပ်တို့အိမ်ဟာ ကျက်သရေမင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံသွားတယ်။”

ဟု ပြောရင်း သူ၏စကားကို ခံစာရပ်နားလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က မောင်ဘဦးအတွက် ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးလိုက်ရာ အာခြောက်ဟန်ဖြင့် အငမ်းမရ သောက်နေလေ၏။

မောင်ဘဦးက ဆက်လက်၍

————— စေတနာတပေ —————

“ ဒီလူကြီး ကြိုးဝါးသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျုပ်အဖေဟာ မစားနိုင် မအိပ်နိုင်နဲ့ တစ်စုံတစ်ရာကို ထိတ်လန့်နေသလို ဖြစ်နေတယ်၊ အရက်တွေလည်း ပြန်သောက်လာတယ်၊ အဖေဟာ စိတ်ညစ်နေလို့ အရက်သောက်ပြီး လက်ရှိဘဝကို မေ့ဖို့ ကြိုးစားပုံရတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ရက်အနည်းငယ်ကြာ တော့ အဖေ နည်းနည်းပြန်ပြီးတည်ငြိမ်လာတယ်၊ သူ့စိတ်သူ ပြန်ပြီး ထိန်းချုပ်လာနိုင်ပုံရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေ့ဆီကို လူကြိုနဲ့ စာတစ်စောင်ရောက်လာတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အဖေဟာ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်သွားတယ်၊ တစ်စုံတစ်ဦးကို ထိတ်လန့်နေတဲ့ ခုံနဲ့ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အပြင်ကိုမထွက်တော့ဘူး၊ အဖေဟာ အမှေ့ကိုတောင် လက်ခံမတွေ့တော့ဘဲ အခန်းထဲမှာပဲ ပုန်း

————— စေတနာတပေ —————

အောင်းပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့ချင်ဘူးလို့ အော်ဟစ်နေတယ်။
 နောက်တော့ အဖေ အသံတိတ်သွားလို့ တံခါးကိုဖျက်ပြီး
 ဝင်ကြည့်တော့ အဖေသတိလစ်နေတာ ဒီနေ့အထိပါပဲ။ ကျွန်
 တော်တော့ ဘယ်လိုမှကြံစည်လို့မရတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း
 အကူအညီ ရလိုရငြား ခင်ဗျားတို့ဆီ ထွက်လာ ခဲ့တာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍
 “ ခင်ဗျားအဖေဆီကိုရောက်လာတဲ့ စာကို ကြည့်လို့
 ရမလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မောင်ဘဦးက ခေါင်းညိတ်၍
 “ ပါပါတယ် ခင်ဗျာ၊ လိုရမယ်ရ စာကိုယူလာပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ရေးထားတဲ့အဓိပ္ပါယ်က ဘာမှန်းမသိဘူး၊ အရူးတစ်

————— စောစောစာပေ —————

ယောက် ရေးထားသလိုပဲ၊ ဟောဒီမှာပါ ”

ဟု ဆိုကာ ဂျမဒါမင်းထင်အား စာရွက်တစ်ရွက် ကမ်း
 မေးလိုက်၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က စာရွက်ကိုကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါ
 အတိုင်း အဓိပ္ပါယ်မဲ့ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ ဘာလို့လဲ ဘူကြီးရယ်၊ ယုတ်ဆိုး ကျန်းမာလာပါပြီ၊
 သတင်းစာ တိ မီးရထား ”

ကျွန်ုပ်က အဓိပ္ပါယ်မဲ့ရေးသားထားသောစာများကို
 ကြည့်၍

“ စိတ်မနှံ့တဲ့လူတစ်ယောက် ရေးထားသလိုပဲ၊ ဂျမဒါ
 ဘယ်လိုထင်သလဲ ”

————— စောစောစာပေ —————

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ ဂုဏ်စာနဲ့ ရေးထားတာဗျ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
သတိပေးလိုက်တာ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။ မောင်ဘဦးက ဂျမဒါမင်းထင်ကို
စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ ဘာအဓိပ္ပါယ်တွေလဲဗျ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်
ကြုတ်၍

“ ဂုဏ်စာရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေး
ဖော်ကြည့်ပါမယ်။ ကျုပ်တို့ သူကြီးမင်းရဲ့ရွာကို သွားကြမယ်
အသက်မီလို မိငြားပေါ့ဗျာ ”

ဟု ပြောကာ ကွမ်းခြံဘူတာကြီးသို့သွားပြီး ကျိုက်ထိုမြို့

သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

ကျိုက်ထိုသို့ရောက်သောအခါ မောင်ဘဦးတို့ရွာသို့ နွား
လှည်းဖြင့် ခရီးဆက်ကြ၏။

ရွာထိပ်သို့ရောက်လျှင် ဂျမဒါမင်းထင်ကခေါင်းခါယမ်း၍

“ စိတ်မကောင်းစရာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ နောက်ကျသွားပြီ ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေ၏။

သူကြီးမင်း၏အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ရွာသူရွာသားများ

စုဝေးနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

သူကြီးကတော်ကြီးက မောင်ဘဦးကိုမြင်လျှင် ဝမ်းဝန်း
တနည်း ဆီးကြိုပွေ့ဖက်၍

“အမလေး... မင်းအဖေ ကျေးဇူးရှင်ကြီးမရှိတော့ဘူး
သားရဲ့ ”

ဟု အော်ဟစ်ပြီး ငိုယိုလေ၏။ သူကြီးမင်း ယနေ့နံနက်၌
ဆုံးပါးသွားကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အလာကောင်းသော်လည်း အခါနှောင်းသွား
ချေပြီ။

ဂျမဒါမင်းထင်သည် အိမ်ဦးခန်း၌ထိုင်၍ သူကြီးမင်း
ထံသို့ အဝေးမှရောက်ရှိလာသော ဝှက်စာကိုဖတ်ရှုကြည့်နေ၏။

ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်

“ အဓိပ္ပါယ်ဖော်ဖို့ရသလား ဂျမဒါ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ ဝှက်စာဖော်ရတာ လွယ်လွယ်လေးပါဗျာ၊ ဝါကျရှေ့
ဆုံးကနေ နှစ်လုံးစီကျော်ပြီးတော့ ဖတ်သွားရင် ဘာဘူ ယုတ်မာ
ပြီ၊ သတိထားဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်ရတယ်၊ ဘာဘူဆိုတာ မောင်ဘဦး
မောင်းနှင်လိုက်တဲ့လူကြီးလေ၊ သူတို့ အချင်းချင်းတစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် သတိပေးတဲ့စာပဲဗျာ၊ ဒီစာကိုကြည့်ခြင်းဖြင့်
သူကြီးမင်းဟာအရင်တုန်းက မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အလုပ်တွေနဲ့
မကင်းဘူးဆိုတာသက်သေပြနေတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သူကြီးကတော်ကြီး
က ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်လာပြီး

“ သူကြီးမင်းဆုံးကာနီးမှာ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သတိပြန်
လည်လာသေးတယ်၊ သတိပြန်လည်လာတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဘဝနဲ့

ပတ်သက်တာတွေကို မှတ်တမ်းရေးထားတယ်။ ခုတင်အောက်က သံသေတ္တာထဲမှာ၊ ယူကြည့်ပေတော့လို့ ပြောတယ်။ ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ မောင်ဘဦးသည် ခုတင်အောက်ရှိ သံသေတ္တာရှိရာသို့သွားပြီး သေတ္တာကိုဖွင့်လိုက်ရာ အနက်ရောင် သားရေဖုံးစာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုစာအုပ်ကို ဂျမဒါမင်းထင်၏လက်သို့အပ်၍

“ ကျုပ်တော့ စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ ဒီမှတ်တမ်းကို မဖတ်

ချင်သေးဘူး၊ ဂျမဒါမင်းထင်ပဲ ဖတ်ကြည့်ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က အနက်ရောင်သားရေဖုံးစာအုပ်ကို

ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ

“ ဤဒီ ဒီရွှေဆန်းမြတ်ထမ်း ”

ဩနတ် သူကြီးဦးရွှေသန်းသည် ဘဝနိဂုံးအဆုံးမသတ်မီ

နှောင်းသူတို့ သက်သ်ဝေဂချစ်စေရန် ရည်သန်၍ ဤမှတ်တမ်းကြီးကို

ရေးသားခဲ့လေ၏။ ဩနတ်၏ဆုံးပါးသော နောက်ကြောင်းကလေးကို

ယနေ့ထက်တိုင် မျှော်စင်ထားရကြသော အများပြည်သူတို့ ရှုစိမ့်မိမ့်မှာ

စိုးရိမ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မင်းအစိုးရ၏ ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်ခြင်းကို

ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း မဟုတ်ဘဲ ဩနတ်၏မျှော်စင်သော

သားမောင်တိုင်း ဩနတ်အပေါ် အကြည်ထုံ ပျက်သွားမှာစိုးရွံ့သောကြောင့်ပင်

ဖြစ်၏။ သို့သော် သားဖြစ်သူ ဤစာကိုဖတ်ရန်အခွင့်ရှိ၍ ဩနတ် ဘဝကလေး

သို့ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာပူစရာ မရှိတော့ချေ။

ဩနတ်တို့မျိုးချီးစဉ်ဆက်တလျှောက်လုံး မင်းအစိုးရ၏

တော်လှန်ပုန်ကန်သူများဖြစ်၏။ ဣန္ဒဝိဇ္ဇာအစိုးသည် ဖြန့်ဖြူး ဘုရင်
 လက်ထက်က တော်လှန်ကြီးငြိမ်းမှုပူသော အမည်ဖြင့် ဂျော့ဂြား၏။
 ဣန္ဒဝိဇ္ဇာအမေမှာလည်း အစိုး၏အမွေကို ဆက်ခံ၍ တော်လှန်ကြီး
 မောင်မုန်းပူသောပွဲကို ချယ်ထားလေ၏။ ဣန္ဒဝိဇ္ဇာလက်ထက်သို့ရောက်
 သောအခါ အရှင်နတ်ပါး ပါတော်မူသော အချိန်ကလွန်၍တိုက်ခိုက်နေပြီး
 ဣန္ဒဝိဇ္ဇာသည်ဗြဟ္မာ့အစိုးရကို ပုန်ကန်သော တော်လှန်အားဖြင့် ဖြစ်ခဲ့ပြန်
 ၏။ ဗြဟ္မာ့အစိုးရသည် ဖြန့်ဖြူးပြုလုပ်အံ့ တော်လှန်တိုက်ခိုက်သော
 မျိုးမျှစ်များကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခက်ခဲကဲခဲ နှိမ်နင်းခဲ့ကြ၏။ ဗြဟ္မာ့
 တို့သည်အနိစ္စယမှ ကုလားစစ်ပုလိပ်များကို ခေါ်ယူ၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ ဣန္ဒဝိဇ္ဇာ
 တော်လှန်ရေးတပ်သား များ အထိခိုက် အဓမ္မအဆုံးများလှ၏။ ဣန္ဒဝိဇ္ဇာ
 တော်လှန် ရေးတပ်များသည် ကုလားစစ်ပုလိပ်များ၏ လိုက်လံတိုက်ခိုက်

မှုကြောင့် လူစုစုံ၍ ဖြန့်ဖြူးပြုလုပ်အရပ်ရပ်သို့ ခြေရာဖောက်ခဲ့ရလေ၏။
 ထိုသို့ခြေရာဖောက်ရင်း ဣန္ဒဝိဇ္ဇာဘာသာ ဖြန့်ကြီး ပူသော သူလေးချင်း
 သုံးယောက်သည် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့၌ တိမ်းရှောင်
 နေလေ၏။ ထိုသို့တိမ်းရှောင်ရင်း ဣန္ဒဝိဇ္ဇာ တရုတ်လူမျိုး သွားရိုက်ဆရာဝန်
 တစ်ဦးထံ၌ တပည့်အဖြစ်ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။ ဘာသာသည်
 ခေါ်ကဲဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ စားပွဲထိုးအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်၏။
 ဖြန့်ကြီးမှာမူ ရှမ်းလူမျိုးသားအဖ၏ပွဲရံတစ်ဦးဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လေ၏။

ထိုသို့လုပ်ကိုင်ရင်း မကြာခဏဆိုသလိုပင် ဣန္ဒဝိဇ္ဇာ သုံးဦးသည်
 တောင်ပေါ်ဘုရားအနီးရှိရပ်၌ ဆုံတွေ့ကြလေ၏။ ထိုသို့တွေ့ဆုံရင်း
 ငွေရပေါက်ရလမ်းများကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဣန္ဒဝိဇ္ဇာသည် တရုတ်လူမျိုးသွားရိုက်ဆရာ၏

ရိုက်လေ၏။ ပုလိပ်များသည် ဣန်ဂျီလို့ယောက်ကို လက်ထပ်စက်ပြီး

စက်လှေ၏အခန်း တစ်ခန်းထဲ၌ ချုပ်နှောင်ထားလေ၏။

အခန်းဝှံ၌ ပုလိပ်သားတစ်ယောက် အစောင့်ချထားသဖြင့်

ဣန်ဂျီလို့ယောက်ပြေးရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ဣန်ဂျီလို့ယောက်သည်

ယောင်ဒက်နှစ်ချုပ်ကျယ်သဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းပြီး အခန်းထဲ၌

အိပ်စက်နေလေ၏။

စက်လှေကြီး ပေါ်လယ်ထဲသို့ရောက်ပြီး တစ်ချက်ပြည့်သော အချိန်၌

လေပြင်းမုန်တိုင်းနှင်းကြွလေ၏။ စက်လှေကြီး သည် ပေါ်လယ်ပြင်၌

မုန်တိုင်းဒဏ်ကို အလူးအလှဲခံရလေ၏။ မကြာမီ ဣန်ဂျီလို့ယောက်ကြီး

ဘေးဒုက္ခခံခဲ့ရသဖြင့်ပင် ဗဟို၌ ပုလိပ်များသည် ကြောက်ရွံ့သဖြင့်

ငိုယိုပြီး ဣန်ဂျီလို့ အကျဉ်းသားများကို ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

ဝေသာနာစာပေ

မကြာမီ ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ရိုက်ခတ်ပြီး

စက်လှေကြီးတစ်ခုမှောက်သွားလေ၏။ ဣန်ဂျီလို့ယောက်တစ်လုံး ရေကူး

အမြစ်ကျဉ်းသူများဖြစ်သဖြင့် ပေါ်လယ်ပြင်၌ အတော်အတန် ကူးခတ်

နိုင်လေ၏။

ထိုသို့ကူးခတ်ရင်း လူသုံးဦးတစ်ဦးထွက်နိုင်သော ပျဉ်းပြား

ကြီးတစ်ချပ် မျောက်လာသဖြင့် ထိုပျဉ်းပြားကြီးကို ဣန်ဂျီလို့ ခိုဇွတ်

ရိုက်ခဲ့၏။

လေမုန်တိုင်းသည် အတန်ကြာအောင် သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခတ်

ပြီးနောက် ရပ်တန့်သွားပြီးလျှင် လေပြင်းသက်သွား လေ၏။ ခိုသည့်သည့်

အနေအထားဖြစ်၏။

ဣန်ဂျီလို့ယောက်သည် ပျဉ်းပြားကြီးကို အတူတကွ တက်ကြွယ်၍

ဝေသာနာစာပေ

ပင်လယ်ထဲ၌ နားချီပေါင်များစွာ မျှော်လင့်နေကြ၏။ ထိုသို့မျှော်လင့်နေသော
 ကံကောင်းသောကံမစွာဖြင့် ဖြူး ဖတ်ဖြူးသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။
 ဖြူးဝံ့အားလုံး ဖြူး၏သော ပြည်၌ ပက်လက်လှည့်၍ နားချီနေကြပြီး
 အမောပြသောအခါ ဖြူးအဖို့ လိုက်လံ ကြည့်ကြ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရာမှ
 ဖြူးပေါ်၌ ငှက်ပျော့ပင်များ၊ သစ်ပင်များရှိနေသဖြင့် ဖြူးဝံ့လူစုအတွက်
 စားရေးသောက် ရေး အဆင်ပြေနေလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဖြူးဝံ့လူစုသည် ဖြူးပေါ်၌ ရက်ပေါင်း များစွာ
 သောတင်နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဖြူးဝံ့လူစုသည် ဖြူးပေါ်၌ ရွှေသော
 လိုက်လံကြိုတင်လှည့်သို့ အစွဲနဲ့ပြီး ဝတ်စရာကိုကြည့်ကြလေရာ ပင်လယ်
 စားပြုများ၏ ရတနာသေတ္တာကြီးတစ်ခုကို မပျော်လှစွာ ရွှေ့ရလေ၏။

ရတနာသေတ္တာသည် ရေကန်တံတိုင်းတစ်တိုင်း၏ အနောက်၌ရှိ
 လေ၏။ ဖြူးဝံ့လူစုသည် လက်မောင်းသုံးလုံးခန့်ရှိ သော သစ်ပင်များကို
 စုတ်ဖျတ်၍ ရေကန်တံတိုင်းကို ခော် ထုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ရေကန်တံတိုင်း
 ကြီးအနောက်၌ ပင်လယ် စားပြုများထွက်လာသော ရတနာသေတ္တာကို
 ရွှေ့ရလေ၏။

ဖြူးဝံ့လူစုသည် ရတနာသေတ္တာထဲရှိ ဖုတ်များကို ဝမ်းသာအားရ
 ထုတ်ကြည့်ကြလေ၏။ ပြီးနောက် ဖြူးဝံ့လူစုတစ်ခြောက်မည်အချို့၌
 ရတနာများကို အင်အား ခွဲဝေယူစုန်းလည်း ကတိသမ္ဘာကြုံလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ငါးပိတ်သင်္ဘောတစ်စီး ဖြူးဝံ့လူစုအနီးသို့
 ခြွတ်သန်းသွားသဖြင့် ဖြူးဝံ့လူစု ဝါးပျံကြီးရှိ၍ အချက်ပြ လေရာ
 ငါးပိတ်သင်္ဘောသည် ဖြူးဝံ့လူစုသို့ ဖြူးဝံ့လူစုကို ကယ်တင်သွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဣန္ဒိတ်လူစုသည် မြန်မာပြည် အစွန်အဖျား စွာကြီးတစ်ရွာသို့
 ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ဣန္ဒိတ်လူသည် ထိုရွာကြီး၌ လမ်းခွဲချိန်မှစ၍ ဖြတ်လျက်
 ကြ၏။ ဣန္ဒိတ်လူ လမ်းခွဲကြားမှစ၍ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်အတွင်းရှိ ရွာများကို
 သုံးပုံပုံ၍ အညီအမျှ ခွဲဝေ ယူလိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဣန္ဒိတ်လူသည်
 ကောင်းကောင်း ကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
 လိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် ဣန္ဒိတ်လူသည် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်သော သစ်လုပ်ငန်းနှင့်
 လုပ်ကိုင်ရင်း သူကြီးသမီး ဒေါ်ချော့မေနှင့် အကြောင်းပေါ်ခဲ့၏။

နှစ်အနည်းငယ်ကြာသော သူကြီးကွယ်လွန်ပြီး သားထောက်
 သမီးမရှိသဖြင့် ဣန္ဒိတ်လူသည် သူကြီးရေယူမှုကို လက်ခံ ချီးမြှင့်လေ၏။

ဣန္ဒိတ် သူကြီးဖြစ်ပြီးနောက် ဣန္ဒိတ်လူစုထဲမှ မြို့ကြီး နှင့်

မြန်မာလူငယ်တို့၏ မြို့ကြီးသည်လည်း ဣန္ဒိတ်လူသို့
 ကောင်းကောင်းကောင်းဝယ်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ရန် လေ၏။
 ကျန်သော ဘာသာတို့မှာ လူဆိုးစားမြဲအလုပ်ကိုပင် မြန်မာလုပ်ကိုင်ရန်
 ကြောင်း သိရ၏။

ဣန္ဒိတ်လူကြီးသည် ဘာသာကို လူဆိုးစားမြဲအလုပ်အား ခွဲခြား
 ကာ ကောင်းကောင်းကောင်းဝယ်လုပ်ကိုင်ရန် သောက် စေလို၏။ မကြာမီ
 မှာပင် ဘာသာကို ဖမ်းဆီးခံရကြောင်း ကြားရပြီး ကပ်လျှောက်၍ အပြစ်ဒဏ်
 ခံရကြောင်း သိရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဣန္ဒိတ်လူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘာသာ၏ သတင်းကို
 မကြားရတော့သဖြင့် ဘာသာ သေဆုံးသွားပြီဟု ယူဆမိ၏။ သို့သော်
 ဘာသာသည် ဖြန်ခဲ့သောရက်က ဣန္ဒိတ် နားအိပ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်

ရောက်ရှိလာပြီး ဥစ္စာစီးပွား ချောင်လည်နေသော ဣန္ဒဝိသား မလိုတမာ
ဟန်ဖြင့် ပေဖန် ကဲ့ရဲ့လေ၏။

ဣန္ဒဝိသား ဘာသူရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ စိတ်ဆင်းရဲ ခြင်း
ကြီးစွာခံစားရလေ၏။ ဣန္ဒဝိသားမှတ်တမ်းကြီးမပြီးမီ သား ဖြစ်သူကို
မှားကြားလိုသည်မှာ လောက၌ မကောင်းမှုစုစုခိုက် အရပ်ကို လုပ်ကိုင်သူသည်
မည်မျှပင် ဥစ္စာစီးပွားချောင်လည်စေကာမူ ကျိုးယူနှောင့်ဖြင့် နေထိုင်ချိန်
နောက်ဆုံး၌ အတိတ်သိမ်းမကောင်းဘဲ ဝမ်းဆည်းရဲကြီးစွာ နေထိုင်ရပေမည်
ထိုအကြောင်းကို သားဖြစ်သူသတိသံဝေဂရစေရန် ဤမှတ်တမ်း
ကြီးကို ရေးမှတ်ချဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သူကြီး ဦးရွှေသန်း

ကျွန်ုပ်တို့သည် သူကြီးဦးရွှေသန်း၏ မှတ်တမ်းကြီးကို

ဖတ်ရှုပြီး စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဦးဘဦးကို နှစ်သိမ့်
ပြီး ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါမင်းထင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထိုရွာမှ ပြန်လာ
ခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့၌နေထိုင်စဉ် ဂျမဒါမင်းထင်သည်
ကျွန်ုပ်အား သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကမ်းပေးလေ၏။

သတင်းစာထဲတွင်ပါရှိသော သတင်းမှာ သံဖြူဇရပ်၌
ရာဘာခြံလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နေသော သူဌေး ဦးဖြိုးကြီး
သည် ရာဘာတောအတွင်း၌ လူတစ်ဦးနှင့် အပြန်အလှန်

တိုက်ခိုက်ပြီး နှစ်ဦးစလုံး သေဆုံးသွားသည်ဟု ရေးသားထား၏။

ဦးဖြိုးကြီးနှင့် တိုက်ခိုက်ပြီး သေဆုံးသွားသူသည် မည်သူ
မည်ဝါဟူ၍ အတိအကျမသိကြောင်း ဖော်ပြထားလေ၏။

ဂျမဒါမင်းထင်က သတင်းစာဖတ်ရှုနေသော ကျွန်ုပ်အား
ကြည့်၍

“ရာဘာခြံသူဌေး ဦးဖြိုးကြီးနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့သူကတော့
ဘာသူဆိုတဲ့ ဓားပြကြီးပဲဗျ။ အခုတော့ သူတို့အားလုံး ဇာတ်
သိမ်းသွားပြီပေါ့”

ဟု စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေလေ၏။

ထိုနေ့ညနေသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျမဒါ
မင်းထင်သည် တရုတ်တန်းရှိ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၌ ညစာကို

သွားရောက်စားသောက်လေ၏။

ထိုသို့စားသောက်နေစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏စားပွဲဝိုင်းသို့

မိန်းမလှလေးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး သူမက

“ ကျွန်မကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါနော် ”

ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ထိုင်ပါဗျာ၊ ကျုပ် ဘာကူညီရမလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမလှက ကျွန်ုပ်
တို့၏စားပွဲဝိုင်း၌ ဝင်ထိုင်၍

“ ကျွန်မ ဂျမဒါမင်းထင်ရဲ့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊
တံခါးဝမှာ တရုတ်ဟိုတယ်မှာ ညစာစားနေတယ်ဆိုတဲ့ စာကပ်
ထားတာကြောင့် လိုက်လာခဲ့တာပါ ”

ဝေတနာတပေ

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က သူမ၏မျက်နှာကို

ကြည့်၍

“ ဒါကြောင့်လည်း ယုန်တံဆိပ်ဘတ်စ်ကားစီးပြီး လိုက်
လာခဲ့တယ် ထင်တယ်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စများ ပေါ်လို့လဲ
ဗျာ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မိန်းမလှက မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်

“ ကျွန်မနာမည် မမြသွေးလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ အင်းစိန်
ဘိုကုန်းက အုတ်တိုက်နီကြီးမှာ ပထွေးရဲ့အုပ်ထိန်းမှုနဲ့ နေထိုင်ပါ
တယ်၊ ကျွန်မတို့မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့
နှစ်ကပဲ အစ်မဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်၊ အစ်မဆုံးတာ သွေးရိုးသားရိုး
မဟုတ်ဘူးရှင်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ပယောဂတစ်ခုကြောင့် သေဆုံး

ဝေတနာတပေ

တယ်လို့ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဂျမဒါမင်းထင်ဆီကို ရောက်
လာတာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လွန်းလို့ ရောက်လာတာပါ။ ကျွန်မ
အစ်မသေသလို ကျွန်မသေမှာ သိပ်ကြောက်တယ်။”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဘယ်လိုကြောက်စရာတွေတွေ့လို့လဲဗျာ၊ ကျုပ်တစ်
ယောက်လုံး ရှိပါတယ်၊ ဒီလောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့။”

ဟု အားပေးစကား ပြောဆို၏။ သူမက ဆက်လက်၍

“ကျွန်မအစ်မ သေဆုံးရတာ လက်ထပ်ကာနီးမှ ဖြစ်
သွားတာရှင်၊ အစ်မအကြောင်း ပြန်တွေးရင် ရင်နင့်စရာသိပ်
ကောင်းတယ်။ အစ်မဆုံးကာနီးမှာ ကျွန်မအခန်းကိုလာပြီး
လေချွန်သံတိုးတိုးလေးကြားတယ်လို့ ခဏခဏ ပြောတတ်

တယ်။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“လေချွန်သံ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုကြားရတာတုန်း။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မမြသွေးက တုန်လှုပ်ခြောက်

ခြားဟန်ဖြင့်

“တစ်ညတော့ သန်းခေါင်အချိန်မှာ အစ်မက ကျွန်မ
အခန်းတံခါးကိုလာခေါက်ပြီး ငါ့နားထဲမှာ လေချွန်သံကြားရ
တယ်။ ညီမလေး၊ လေချွန်သံ မကြားမိဘူးလားလို့မေးတော့
ကျွန်မက လေချွန်သံမကြားမိကြောင်း ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်မ
အစ်မက ဒီလိုလေချွန်သံမျိုးကို မကြာခဏကြားရတာ သုံးလေး
ညလောက်ရှိပြီလို့ ပြောတယ်။ လေချွန်သံက အိမ်ရဲ့အောက်

ကလိုလို၊ အရှေ့ကလိုလိုနဲ့ ခွဲခြားလို့မရဘူးလို့ပြောတယ်။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်
၍

“ မမြသွေးတို့ညီအစ်မက တစ်ခန်းတည်းအတူမအိပ်
ဘူးလား။ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မမြသွေးက ခေါင်းခါယမ်း၍
“ ကျွန်မတို့ညီအစ်မက တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ အိပ်ကြ
တာပါ။ အစ်မက လေချွန်သံကြားတဲ့အချိန်ကစပြီး ထိတ်လန့်
လို့ ပြတင်းပေါက်တွေနဲ့ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီးအိပ်တယ်။ ”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ ညတိုင်းသော့ခတ်ပြီး အိပ်လေ့ရှိသလား။ ”

တောတာဝေပ

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မမြသွေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ညစဉ်သော့ခတ်ပြီး အိပ်

လေ့ ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အမေဆုံးပြီးတဲ့နောက်

ပိုင်း ပထွေးက ကျွန်မတို့ညီအစ်မကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ပေမဲ့

ပထွေးက ပထွေးပါဘဲ၊ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်တည်းမှာ ပထွေးတစ်

ယောက်နဲ့ အတူအိပ်ရတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဟာ လုံခြုံမှု

မရှိပါဘူး။ ”

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က

“ လေချွန်သံကြားတဲ့အကြောင်း ဆက်ပါဦး။ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ မမြသွေးက ဆက်လက်၍

“ အဲဒီညက ကျွန်မလည်း တော်တော်နဲ့အိပ်မပျော်ဘူး။

တောတာဝေပ

ရင်ထဲမှာ လေးနေပြီး တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်လို့ ထင်နေမိတယ်။
ကျွန်မ မေးခနဲအိပ်ပျော်ကာနီးမှာ စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်တဲ့
အသံကြားရတယ်။ ကျွန်မလည်း အိပ်ရာနံဘေးက မီးအိမ်ကို
ထွန်းပြီး အခန်းထဲက ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မအခန်းထဲက
ထွက်ထွက်ချင်း လေချွန်သံလို အသံမျိုးကြားရပြီး ချွင်ခနဲမြည်
တဲ့ အသံတစ်ခုကိုလည်း ကြားလိုက်ရသလိုပဲ။ ဒီအချိန်မှာပဲ
အစ်မရဲ့အိမ်ခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး အခန်းထဲက ဒယ်မီးဒယ်ိုင်နဲ့
ထွက်လာတဲ့ အစ်မကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်မက အစ်မကို
စိုးရိမ်တကြီး ပြေးပွေ့လိုက်တော့ အစ်မဒူးတွေခွေယိုင်ပြီး
ကွက်ကျားကြီး၊ ကွက်ကျားကြီးလို့ အော်ဟစ်ပြီး ကြမ်းပေါ်ကို
ပြိုလဲကျသွားတယ်။ ကျွန်မလည်း စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ အဖေ...

တောနာတာပေ

အဖေ လာပါဦး။ အစ်မ ဘာဖြစ်သလဲ မသိဘူးဆိုပြီး ပထွေး
ဖြစ်သူကို အော်ဟစ်ပြီး ခေါ်ရတယ်။ အစ်မကတော့ လဲကျသွား
တဲ့အချိန်ကစပြီး သတိပြန်မလည်လာတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း
အသက်ပျောက်သွားတာပါပဲရှင် **

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ မမြသွေး အိပ်ခန်းထဲကထွက်လိုက်တော့ လေချွန်သံ
လိုလိုအသံနဲ့ ချွင်ခနဲမြည်တဲ့အသံကို ကြားရတယ်ဆိုတာ
သေချာသလား **

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မမြသွေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ သေချာပါတယ်ရှင်၊ ပုလိပ်တွေမေးတုန်းကလည်း
ကျွန်မ ဒီလိုပဲ အစစ်ခံခဲ့ပါတယ် **

တောနာတာပေ

ဟု ပြောလေရာ ဂျမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ မမြသွေးအစ်မရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဘာတွေ့သလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မမြသွေးက

“ အစ်မကိုယ်မှာ ညဝတ်အင်္ကျီပါးပါးလေး ဝတ်ဆင်ထားပြီး လက်မှာ မီးခြစ်ဘူးကိုကိုင်ထားပါတယ်။ သူ့ကြုံတွေ့ရတဲ့ အန္တရာယ်ကို မီးအိမ်ထွန်းကြည့်ဖို့ မီးခြစ်ကိုင်ထားတာ ဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က သူမ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်၍

“ မမြသွေးအစ်မကို စစ်ဆေးတဲ့ပုလိပ်တွေက ဘယ်လိုမှတ်ချက်ချသလဲ ”

စောနာစာပေ

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ မမြသွေးက သက်ပြင်းချ၍

“ သူတို့လည်း အစ်မကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြ

တယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မတွေ့ဘူး၊ အစ်မရဲ့အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံးကိုလည်း အသေးစိတ်စစ်ဆေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံသယဖြစ်စရာ မတွေ့ရဘူး၊ အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ပြီး အိပ်တဲ့အတွက် အသက်အန္တရာယ်ပြုမဲ့လူလည်း မဝင်နိုင်ပါဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ သံသယဖြစ်စရာမရှိတဲ့အတွက် အမှုကို ပိတ်လိုက်ရတာပါပဲရှင် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဂျမဒါမင်းထင်က မမြသွေး၏မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ မမြသွေးအစ်မဆုံးတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ”

စောနာစာပေ

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မမြသွေးက

“ အစ်မဆုံးတာ တစ်နှစ်ကျော်ပါပြီရှင်၊ ရက်လတွေ

ကြာပေမဲ့ ကျွန်မတို့မှာ မေ့လို့မရသေးပါဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“ မမြထွေး လေချွန်သံကြားတာ ဘယ်အချိန်ကလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

မမြထွေးက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန်ဖြင့်

“ လွန်ခဲ့တဲ့ ညနှစ်နာရီလောက်ကပါ၊ ကျွန်မအစ်မ

သေဆုံးတဲ့ ညကကြားရတဲ့ လေချွန်သံမျိုးပါ၊ အစ်မက လေချွန်

သံကြားပြီး ခဏကြာတော့ သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မလည်း

တောနာတာပေ

ဒီလိုဖြစ်မှာ သိပ်ကြောက်ပြီး ဂျာမဒါမင်းထင်ဆီကို လာခဲ့

တာပါ။ ညကကျွန်မအိပ်တဲ့အခန်းက အစ်မအိပ်ခဲ့တဲ့အခန်း

ပါပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ သေဆုံးသွားတဲ့အစ်မရဲ့အခန်းကို ဘာဖြစ်လို့ပြောင်း

အိပ်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မမြထွေးက တုန်လှုပ်သော အမူအရာဖြင့်

“ ကျွန်မအခန်းဘက်က မိုးနည်းနည်း ယိုလိုရှင်၊ ခေါင်မိုး

သွပ်ပြားလဲဖို့အတွက် အစ်မအခန်းမှာ ပြောင်းပြီး နေခဲ့တာပါ၊

အခန်းပြောင်းတာ တစ်လလောက်ရှိပါပြီ ”

တောနာတာပေ

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်
ကြုတ်၍

“အခန်းပြောင်းကာစက လေချွန်သံမကြားရဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မမြသွေးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မကြားရပါဘူးရှင် ညကမှ လေချွန်သံကို ဝီဝီသသ
ကြီး ကြားလိုက်ရတာပါ။ ကျွန်မအစ်မဟာ လေချွန်သံကြားပြီး
ခဏအကြာမှာ သေဆုံးခဲ့လို့ ကျွန်မလဲ သေရမယ်ထင်ပြီး
အလွန်ထိတ်လန့်သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂျာမဒါမင်းထင်ဆီ
ကို လာခဲ့တာပါ”

ဟုပြောလေ၏ ဂျာမဒါမင်းထင်က ဆက်လက်၍

“မမြသွေး အစ်မဆုံးကာနီးတုန်းက ကွက်ကျားကြီး

ကွက်ကျားကြီး လို့ ဆိုခဲ့တယ်နော် ဘာကြောင့်လို့ ထင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏ မမြသွေးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျွန်မတွေးလို့မရပါဘူး၊ အစ်မသေဆုံးရတာ ပဟေဠိ

ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်လိုပါပဲ။ အစ်မသေရတာ အဆိပ်များ မိလို့လား

လို့ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်တွေက အလောင်းကိုစစ်

ဆေးကြည့်တာ အဆိပ်မိတဲ့ လက္ခဏာမတွေ့ရဘူးတဲ့၊ ကျွန်မ

အထင်တော့ အစ်မဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်လန့်ပြီး

သေတယ်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မလဲ ဒီလိုဖြစ်မှာ အရမ်းကြောက်

နေမိတယ်၊ အစ်မသေဆုံးတာ တစ်နှစ်ကျော်တော့ ကျွန်မ

လည်း အထီးကျန်ဘဝနဲ့ မနေနိုင်တော့တာနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့

ကြံရွယ်ခဲ့သေးတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ပထွေးကလည်း ကန့်

ကွက်မှုမရှိတာနဲ့ ဝါကျွတ်ရင် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့တောင်ကြံစည်ထားပါတယ်။ ညကလေချွန်သံကြားကြားချင်း ကျွန်မသွေးဖျက်မတတ်ဖြစ်သွားတယ်။ အခန်းတံခါးတွေကို လုံအောင်ပိတ်ပြီးတော့ မိုးမြန်မြန်လင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရတယ်။ ကျွန်မအခက်အခဲကို ကူညီပါဦးရှင်။”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က မမြသွေး၏မျက်နှာကိုကြည့်၍

“မမြသွေး ပထွေးနဲ့ ပက်သက်တာတွေကို နည်းနည်းပြောပြပါဦး။”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မမြသွေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်မအမေက မိုးကုတ်သူ၊ ပထွေးက ရန်ကုန်သား

မိုးကုတ်မှာနေတုန်း အမေဆုံးတော့ အမေက ကျွန်မကို လက်ဆွဲပြီး ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်ကိုရောက်တော့ ပထွေးနဲ့တွေ့ပြီးလက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။ ပထွေးဟာ အလုပ်အကိုင်မရှိပေမဲ့ ကျွန်မအမေ မိုးကုတ်ကပါလာတဲ့ ရတနာတွေကြောင့် မတောင့်မတတ် စားသောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ အမေက မြန်မာပြည် အနှံ့ဘုရားဖူးထွက်ရင်း ပုလိပ်ရောဂါရပြီး အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်။ အမေဆုံးတော့ လက်ဝတ်ရတနာတွေရယ်၊ ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေရယ် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ပထွေးက ဆီစက်ဆန်စက်တွေကို ရောင်းချင်နေပေမဲ့ ကျွန်မတို့ညီအစ်မက သဘောမတူတဲ့အတွက် ရောင်းလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က သူမ၏ စကားကိုနားထောင်၍

“မမြထွေးရဲ့ ကိစ္စက အတော်အရေးပါနေပြီ၊ ဒါကြောင့်
မမြထွေးရဲ့ အိမ်ကို ပထွေးဖြစ်သူမသိစေဘဲ ကျုပ်တို့စစ်ဆေး
ချင်တယ်၊ မမြထွေးစီစဉ်ပေးနိုင်မလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မမြထွေးက ခေါင်းညိတ်၍

“အဆင့်သင့်လိုက်တာရှင် မနက်ဖြန် ပထွေးအိမ်မှာ
မရှိဘူး၊ ညောင်တုန်းက ဆန်စက်ဆီကို သွားမလိုရှင်၊ ဒီအချိန်
ဂျာမဒါမင်းထင်တို့ လာရင် အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏ မမြထွေးပြန်သွားသော အခါ ကျွန်ုပ်က
ဂျာမဒါမင်းထင်ကို ကြည့်၍

“မမြထွေးအမှုကို ဂျာမဒါမင်းထင်ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒီအမှုဟာ တော်တော်ကို သွေးအေးအေးနဲ့ ကြံစည်
ထားတဲ့ အမှုပဲဗျ၊ လူမရှိတဲ့ အခန်းထဲက လေချွန်သံကြား
ရတယ်၊ ချွင်ခနဲမြည်တဲ့ အသံတစ်ခုလည်း ကြားတယ် ဒီအသံ
တွေကြားပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် အထိတ်တလန့်နဲ့
ပြေးလာပြီး ကွက်ကျားကြီး ကွက်ကျားကြီး လို့အော်တယ်
ဒါတွေအားလုံးဟာ စဉ်းစားစရာ အချက်တွေပဲဗျ”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ဝင်ရောက်၍

“ဟုတ်ပါဗျာ၊ အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး
အခန်းတစ်ခုလုံးကိုလဲ လုံခြုံအောင် သော့ခတ်ထားတယ်၊ မိန်း
ကလေးဟာ အဆိပ်မိတဲ့ လက္ခဏာလည်းမရှိဘူး၊ ဒါဆိုရင်

သူ့ကို ဘယ်သူသတ်သွားတာလဲ၊ မမြသွေးပြောသလို တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်ပြီး သေဆုံးရတယ်ဆိုရင် ဘာကို ထိတ်လန့်တာလဲ၊ မိန်းကလေးထိတ်လန့်တဲ့အရာက ဘာဖြစ်လို့သော့ခတ်ထားတဲ့ အခန်းထဲရောက်နေတာလဲ၊ သူထိတ်လန့်တဲ့ဆိုတာ ပျောက်ကျားကြီး ပျောက်ကျားကြီးဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးပါဗျာ”

ဟုပြောလိုက်၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“လူသတ်မှုဟာ မမြသွေးရဲ့ ပထွေးနဲ့ ပက်သက်နေနိုင်

တယ် ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မမြသွေးရဲ့ အစ်မဟာ လက်ထပ်ကာနီးမှာ အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်၊ မမြသွေးလဲ အထီးကျန်ဘဝနဲ့ မနေနိုင်လို့ လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ကြံစည်တယ်၊ ဒီလိုကြံစည်

လိုက်တာနဲ့ အန္တရာယ်နဲ့တွေ့တော့တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ လိုချင်တက်မက်စိတ်နဲ့ ပထွေးဖြစ်သူက အကောက်ကြံတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့မမြသွေးတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် ပထွေးရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမယ်လေ”

ဟုမှတ်ချက်ချလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် အကြောင်းတစ်ခုထူးမှာပဲ ကျုပ်တို့

အမြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်။ နောက်ကျသွားရင် မမြသွေးရဲ့
အသက်အန္တရာယ်ကို တောင်ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျာမဒါမင်းထင်သည် နောက်တစ်နေ့သို့
ရောက်သောအခါ မမြသွေး နေအိမ်ရှိရာ အင်းစိန်သို့ ရောက်
ရှိခဲ့လေ၏။ မမြသွေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သောအခါ
မျက်နှာဝင်းပသွားပြီး

“ဂျာမဒါတို့ကို မြင်တော့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အလိုလို
နေရင်း အားဟော့ပြည့်ဝသွားသလို ခံစားရတယ်။ ဝမ်းသာ
လိုက်တာရှင်”

ဟုပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်
ရောက်ခဲ့၏။ အိမ်ကြီးသည် ရှေးဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်ထား
သော အုတ်တိုက်နီကြီးဖြစ်၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်သည် အိမ်ကြီးထဲသို့ မဝင်မီ ခြံဝန်း
ထဲသို့ တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ကြီးထဲသို့
ရောက်သွားသောအခါ ရှေးကျသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ
နှင့်ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် ပိုမို၍ရှေးဆန်သယောင် ခံစားရလေ၏။

မမြသွေးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျာမဒါမင်းထင်အား အိမ်ကြီး
၏ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အိမ်၏ညာဘက်ခြမ်း
၌ရှိသော သူမ၏ အိမ်ခန်းကို ပြသလေ၏။

ထိုအခန်း၌ အိမ်ခေါင်မိုးရှိ သွပ်တစ်ချပ်လှန်ထားသည်

တောနာစာပေ

မှလွဲ၍ အခန်း၏ ကြမ်းခင်းများ ခိုင်မာတောင့်တင်းလှ၏။
ကျွန်ုပ်တို့သည် မမြသွေး အစ်မနေထိုင်သောအခန်းကို ဝင်
ရောက်ကြည့်ရှုရာ မှန်တင်ခုံ၊ အဝတ်မီရို စသည်ဖြင့် အခန်း
တစ်ခုလုံးသပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိလေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က အိမ်ခန်းကို မျက်လုံးစေ့ကြည့်၍

“ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီး မရှိဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မမြသွေးက

“အဒေါ်ကြီး ရွာကို ခဏပြန်သွားပါတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်သည် မမြသွေး၏
အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို ကြမ်းခင်းများ နံရံများပါမကျန် စေ့စေ့
စပ်စပ်ကြည့်ရှုလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က မမြသွေး၏ အခန်း

တောနာစာပေ

နံရံကို လက်ဖြင့်ခေါက်၍

“တစ်ဖက်ခန်းမှာ ဘယ်သူနေသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ မမြသွေးက

“ကျွန်မ ပထွေးရဲ့ အိပ်ခန်းပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က မမြသွေး၏ ခုတင်အနီးသို့ ခေါင်မိုး

မှ တွဲလျောင်းကျနေသောအနီရောင်ပိုးကြီးကို ကြည့်၍

“ဒီကြိုးစက ဘာအတွက် ထားတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါမမြသွေးက

“အရေးအကြောင်းရှိရင် ထမင်းချက် အဒေါ်ကြီးကို

ခေါ်ဖို့ စီစဉ်ထားတာပါ။ ဒီကြိုးစကို ဆွဲလိုက်ရင် အိမ်အောက်

စေတနာစာပေ

ထဲ ခေါင်းလောင်းမြည်သွားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က ကြိုးစ၏ အဆုံးကို

ကြည့်လိုက်သောအခါ နံရံတစ်ဖက်ရှိ အပေါက်ထဲသို့ ဝင်သွား

ကြောင်းတွေ့ရ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ကြိုးစက မမြသွေးပထွေးရဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်နေ

ပါလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မမြသွေးက

“ကျွန်မပထွေးကလဲ လိုအပ်ရင် ကြိုးစဆွဲပြီး ထမင်း

ချက်အဒေါ်ကြီးကိုခေါ်ဖို့ စီစဉ်ထားတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က အနီရောင်ပိုးကြီး

လေးကို ဆွဲကြည့်သော်လည်း မညှိသည့်ခေါင်းလောင်းသံမျှ

စေတနာစာပေ

မကြားရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ရာ မမြသွေးက

“ဒီကြိုးစတပ်ထားပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မဆွဲဖြစ်တာ ကြာ
ပြီ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လဲ အရေးအကြောင်းရှိရင် ထမင်းချက်
အဒေါ်ကြီးကို ပါးစပ်နဲ့ ခေါ်လိုက်တာပဲ။ ကြိုးစကို မဆွဲတာ
ကြာလို့ ခေါင်းလောင်းလည်းမရှိတော့ဘူးနဲ့ တူတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် မမြသွေး၏ ပထွေး အခန်း
ဘက်သို့သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

ပထွေး၏ အခန်းမှာ မမြသွေးအခန်းကဲ့သို့ ခုတင်မှာ
မီးရံများစနစ်တကျရှိလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်သည် ခုတင်
နံဘေးရှိသံသေတ္တာပေါ်တွင်တင်ထားသော ပန်းကန်ပြား
ကိုကြည့်၍

တောနာစာပေ

“နားနို့ပန်းကန်လေးပဲ။ မမြသွေးတို့အိမ်မှာ ကြောင်မွေး
ထားသေးသလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မမြသွေးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“အိမ်မှာကြောင်မရှိပါဘူး ဒီအိမ်မှာ ဘယ်တိရစ္ဆာန်မှ
မရှိဘူးရှင်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်သည် နံနံ၌ ချိတ်ဆွဲ
ထားသော ကြိုးတစ်ချောင်းကိုကြည့်ရှုလေရာ ကြိုးစ၏
တစ်ဖက်ကို ကွင်းလျှောတစ်ခုပြုလုပ်ထားကြောင်းတွေ့ရ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်သည် အတန်ကြာအောင် မျက်မှောင်
ဩတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး မမြသွေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ
ဒီမှာ မမြသွေးတို့ အိမ်က အခြေအနေတွေက ကျုပ်ထင်

တောနာစာပေ

တာထက်အများကြီးပိုဆိုးနေပြီ၊ ကျုပ်ကို ယုံကြည်တယ်ဆိုရင်
ကျုပ်ပြောသလို တိတိကျကျလိုက်နာပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။

မမြသွေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ယုံကြည်ပါတယ်ရှင် ဂျာမဒါမင်းထင်ရဲ့ စကားထို
လိုက်နာပါ့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“မမြသွေးရဲ့ ပထွေး ပြန်လာရင် သူနဲ့မတွေ့ဘဲ အခန်း
ထဲမှာပဲ နေမကောင်းချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပါ။ မမြသွေး
အိပ်ရာဝင်ကာနီးရင် ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီး မီးအိမ်ကို ထွန်းလိုက်
ပါ။ ပြီးတော့ ပထွေးရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို ကြည့်ပြီး မမြသွေး

အရင်တုန်းက အိပ်တဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်အိပ်နေလိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြသွေးသည် ဂျာမဒါမင်းထင်ကို
အံ့ ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဟင်...ကျွန်မက ဒီအခန်းထဲမှာ မအိပ်ရဘူးလား၊
ဂျာမဒါတို့ ဘယ်လိုအစီအစဉ်ရှိလို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က တည်ကြည်
သော အမူအရာဖြင့်

“ဒီကိစ္စဟာ ပေါ့ပေါ့တန်တန် လုပ်လို့မရဘူး၊ ကံ
အကြောင်းမလှရင် မမြသွေးရဲ့ အသက်ကိုပေးသွားရလိမ့်မယ်၊
ဒါကြောင့် မမြသွေးရဲ့အခန်းထဲကို ကျုပ်တို့ဝင်ပြီးတော့
လေချွန်သံကို နားထောင်ကြည့်မလို့ဘဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မမြသွေးသည် ထိတ်လန့်သော အမူ
အရာဖြင့်

“ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာရှင်၊ ဂျာမဒါတို့
လေချွန်သံရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ဂျာမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်
ကြွတ်၍

“ဒီနေ့ည အဖြေတစ်ခုထွက်မှာ သေချာပါတယ်
မမြသွေး အိပ်ကားနီးရင် မီးအိမ်ထွန်းပြီး ပြတင်းပေါက်ဖွင့်
ဖို့ မမေ့ပါနဲ့ ကျုပ်တို့သွားတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ မမြသွေး၏အုတ်တိုက်နီကြီးမှ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သော အခါဂျာမဒါမင်းထင်က
ခြောက်လုံးဖြူးတစ်လက်ကို ကျည်ထိုး၍ ကျွန်ုပ်လက်သို့
တမ်းပေးလိုက်ပြီး

“လိုလိုမယ်မယ်ဒါကိုဆောင်ထားဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်ကို ကြည့်၍

“ဂျာမဒါက သေနတ်မကိုင်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်ကခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်အတွက် ဟောဒီက ကြိမ်တုတ်ပါရင် အဆင်ပြေ
ပါတယ်။ ခင်ဗျားအတွက် သေနတ်ကို လိုလိုမယ်မယ် ဆောင်
ခိုင်းတာပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ အင်းစိန်
သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ညလုံးပေါက်ဖွင့်ထားသော
ကာကာဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ထိုင်၍ စောင့်နေလေ၏။ အတန်ကြာ
သောအခါ ဂျာမဒါမင်းထင်က ကာကာကုလားကို ခေါ်၍
ပိုက်ဆံရှင်းကာ

တောနာစာပေ

“အချိန်တန်ပြီဗျို့။ ကျုပ်တို့သွားကြရအောင်”

ဟုပြောကာ မမြသွေး၏ အိမ်ရှိရာတက်သို့ ထွက်ခဲ့
လေ၏။ မမြသွေး၏ အိမ်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ မှောင်ရိပ်
ခို၍ မမြသွေး အိမ်ခန်းကို စောင့်ကြည့်လေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ အိမ်ခန်းမှ မီးအိမ်အလင်းရောင်
ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို
ပုတ်၍

“အိမ်ခန်းက မီးလင်းပြီဗျို့။ ကျုပ်နောက်က ခြေသံလုံ
လုံနဲ့လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဟုဆိုကာ အုတ်တံတိုင်းအနီးသို့ ပြေးကပ်လိုက်၏။ ပြီး
နောက် အုတ်တံတိုင်းကိုကျော်တက်လိုက်ပြီးခြံထဲသို့ရောက်

တောနာစာပေ

သောအခါ အုတ်တိုက်နီကြီးအနီးသို့ ပြေးကပ်လိုက်ကြ၏။

မမြသွေးသည် ဂျာမဒါမင်းထင် မှာကြားထားသည့် အတိုင်း သူမ၏ ပြတင်းပေါက်ကို ကြိုတင်ဖွင့်ထား၏။ ကျွန်ုပ် နှင့် ဂျာမဒါမင်းထင်သည်ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်၍ အိမ်ခန်း အတွင်းသို့ဝင်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်သော အခါ ဂျာမဒါ မင်းထင်က မီးအိမ်ကို အမှောင်ချထားလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အမှောင်ထဲ၌ ထိုင်၍ပေါ်ပေါက်လာမည့် အန္တရယ်ကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်အတွက် အချိန်သည် အကုန်နောက်ကျလွန်းသည် ထင်နေမိ၏။ အတန်ကြာအောင် စောင့်ပြီးနောက် သံချောင်းခေါက်သံ နှစ်ချက်ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အမှောင်ထဲ၌ အိပ်ငိုက်သလိုဖြစ်လေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍ သတိ ပြုရန် ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင်လေချွန်သံ တိုးတိုးလေးကို စတင်ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လေချွန်သံကြားရသဖြင့်ရင်ထဲတွင် ထိတ် ခနဲဖြစ်သွားပြီး အမှောင်ထဲသို့ သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်လိုက်၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“ခင်ဗျားသေနတ်ကို အရမ်းမသုံးနဲ့ ကျုပ်ကပစ်ဆိုမှ ပစ်နော်”

ဟုပြောလေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် လေချွန်သံကို

ထပ်မံ၍ ကြားလိုက်ရပြန်၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်သည် ထိုင်နေရာမှ ဝန်းခနဲခုန်ထလိုက်ပြီး ခုတင်အနောက်ရှိ ခေါင်းလောင်ကြိုးကို ကြိမ်လုံးဖြင့် တရွမ်းရွမ်းရိုက်နေလေ၏။

ထိုသို့ရိုက်ရင်း မီးခြစ်ကိုလျှင်မြန်စွာ ခြစ်ကာ

“ခင်ဗျား မြင်လိုက်ရသလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်အမှောင်ထဲ၌ ရုတ်တရက်အလင်းရောင်ပေါ်လာပြီး မညှိသည်အရာကိုမျှ မမြင်သဖြင့်

“ဘာမှမမြင်ရဘူး”

ဟု ကမန်းကတန်းဖြေလိုက်၏။ လေရွှန်သံတိုးတိုးကြား

ရပြီး ဂျာမဒါမင်းထင်၏ ကြိမ်လုံးရိုက်သံကိုသာကြား လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်သည် မီးခြစ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် ခေါင်းလောင်းကြိုးထွက်ပေါ်ရာ နံရံအပေါက်ကို မော့ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် တစ်ဖက်ခန်းဆီမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်က ဂျာမဒါမင်းထင်ကို အထိတ်တလန့်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဘာဖြစ်နေသလဲ မသိဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က မီးအိမ်ကို ထွန်း၍ အခန်းတံခါးကိုကမန်းကတန်းဖွင့်ကာ မမြသွေး ပထွေး အခန်းသို့ပြေးလေ၏။

အခန်းဝသို့ရောက်သောအခါ တံခါးကိုငင်း၏ ကိုယ်ဖြင့်
ဆောင့်တွန်းပြီး ဖွင့်လိုက်၏။ ထိုအခါ အခန်းထဲရှိ ကုလား
ထိုင်တစ်လုံး၌ မမြသွေး၏ ပထွေးကို ထိုင်လျက်သား တွေ
ရ၏။

ပထွေး၏ လည်ပင်း၌ အဝါရောင်ကွက်ကျားရှိသော
မာဖလာတစ်ထည် ပတ်ထားသကဲ့သို့ တွေ့ရ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က ထိုမြင်ကွင်းကို သတိကြီးစွာထား၍
ကြည့်ရှုကာ

“မမြသွေး အစ်မပြောတဲ့ ကွက်ကျားကြီးဆိုတာ ဒါပဲ
ပေါ့ဗျာ၊ အင်မတန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ အိန္ဒိယမြွေမျိုးပဲဗျ
သတိထား”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မမြသွေး ပထွေး၏ လည်ပင်းရှိ မာဖလာ
ကြီးမှာ မြွေကြီးဖြစ်နေကြောင်း အထိတ်တလန့်သိလိုက်ရ၏။

ပထွေး၏ လက်ထဲ၌ ကြိုးတစ်ချောင်းကို ကွင်းလျှော
သဏ္ဌန်ပြုလုပ်၍ကိုင်ထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်က မြွေကြီးကို
သေနတ်ဖြင့် ချိန်တွယ်နေစဉ် ဂျာမဒါမင်းထင်က မြွေဆရာ
တစ်ဦးကဲ့သို့ လျှင်မြန်စွာဖြင့် မြွေကြီး၏ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ
ဖမ်းချုပ်လိုက်လေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က မြွေကြီးကို ချုပ်ကိုင်၍

“အိန္ဒိယမှာတုန်းက မြွေဆရာတွေဆီမှာ တပည့်ခံခဲ့တဲ့
ကျေးဇူးပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောလေ၏။ ပြီးနောက် ဂျာမဒါမင်းထင်သည်

ခုတင်အနီးရှိ သံသေတ္တာကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကော်၍ဖွင့်
လိုက်ပြီး မြွေကြီးကိုထည့်ကာ သေတ္တာအဖုံးကို ခြေဖြင့် ပိတ်
လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ချွင်ခနဲမြည်သောအသံဖြစ်ပေါ်ပြီး
သေတ္တာကြီးပြန်ပိတ်သွားလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“မမြသွေး ကြားရတဲ့ ချွင်ခနဲမြည်သံဆိုတာ မြွေထည့်
ထားတဲ့သံသေတ္တာကြီးကို ပိတ်တဲ့အသံဗျ”

ဟုရှင်းလင်းပြလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် မမြသွေး
ရောက်ရှိလာပြီး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားဟန်ဖြင့်

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲရှင်”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က

တောနာစာပေ

“မမြသွေးရဲ့ ပထွေးတော့ ဆုံးရှာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မမြသွေး
အတွက်တော့ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတော့ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ရှင်းလင်းပြလေရာ မိုး
စင်စင်လင်း သွားလေတော့၏။

တောနာစာပေ

နောက်တစ်နေ့လက်ဖက်ရည်ပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်က

“ညကတော်တော်စွန့်စားလိုက်ရတယ်နော်၊ အမှောင်ထဲမှာ ဂျာမဒါတဖုန်းဖုန်းနဲ့ ရိုက်နေတာ ဘာမှန်းမသိဘဲ ကြည့်နေရတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က

ဝေတာနာစာပေ

ခေါင်းလောင်းကြိုးကိုကြည့်ပြီး သံသယဖြစ်သွားတာဗျ။

မမြသွေးရဲ့ အစ်မသေတုန်းက အခန်းတစ်ခုလုံးအလုပ်ပိတ်ပြီး

သော့ခတ်ထားတယ်၊ ဆရာဝန်ကြီး စစ်ဆေးတော့လည်း

အဆိပ်မိတဲ့ လက္ခဏာမရှိဘူး၊ အိန္ဒြိယမြွေတစ်မျိုးဟာ ပေါက်

လိုက်ရင် ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး မည်းမသွားဘူးဗျ။ ကိုလိုနီ

ဇော်ရဲ့ ခပ်ညည်ပုလိပ်တွေကလဲ မမြသွေး အစ်မကိုယ်ပေါ်မှာ

ရှိတဲ့မြွေစွယ်ရာသေးသေးလေးကို ရှာမတွေ့တာလဲ တစ်

ကြောင်းပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် မမြသွေးအစ်မ ဘယ်လိုသေ

သလဲဆိုတာအဖြေမှန်ထွက်မလာဘူး၊ ဒီအမှုရဲ့အဓိက သံလွန်စ

ကတော့ ခုတင်နံရံဆီကို တက်သွားပြီး နံရံအပေါက်က

နေတဆင့် မမြသွေးပထွေးရဲ့ အခန်းထဲကိုရောက်သွားတဲ့

ဝေတာနာစာပေ

ကြိုးစေ့၊ ဒီကြိုးစက မြွေလာရာလမ်းကြောင်းပဲ၊ မမြသွေး
ပထွေးဟာ အိန္ဒိယမြွေတစ်မျိုးကို နားနို့တိုက်ပြီး ကြိုးစက
နေတစ်ဆင့် တစ်ဖက်ခန်းကို ကူးသန်းနိုင်အောင် လေ့ကျင့်
ပေးခဲ့တယ်။ မြွေဟာ ညဉ့်သန်းခေါင်မှာ တစ်ဖက်ခန်းကို
ရောက်ပြီးတော့ ခေါင်းလောင်းကြိုးကနေ ခုတင်ပေါ်အထိ
ဆင်းလာနိုင်တယ်။ မြွေဟာတစ်ဖက်ခန်းကိုရောက်ပြီး လူကို
မကိုက်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ရင် လေချွန်သံမျိုးလို ကြားရတတ်တယ်၊
လွန်ခဲ့တဲ့ညက မြွေဟာ အခန်းထဲကို ရောက်ပြီးမှ မပေါက်ဘဲ
ပြန်တက်သွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မမြသွေး အသက်ရှင်
တာပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“မမြသွေး ပထွေးဟာ မြွေကို နားနို့တိုက်ပြီး လေ့ကျင့်
ထားတာမဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ မြွေက သူ့သခင်ကို ပြန်
ကိုက်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်

“သူ့အတတ်နဲ့ သူ့စူးသွားတာပါဗျာ၊ မြွေကိုကျွပ်က
နှစ်ချက်သုံးချက်ရိုက်လိုက်တဲ့ အခါ မြွေဟာ ဒေါသဖြစ်ပြီး
ကြိုးအတိုင်းပြန်တက်သွားတယ်။ တစ်ဖက်ခန်းကို ရောက်တော့
ပထွေးကို သူ့သခင်မှန်း မသိတော့ဘဲ ဒေါသတကြီး ပေါက်
လိုက်တာပဲ”

ဟုပြောလိုက်၏ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍

“လောဘရဲ့ ဆိုးကျိုးပေါ့ဗျာ၊ သမီးနှစ်ယောက်ကို

လုပ်ကြံပြီးတော့ အမွေတွေအားလုံးကို အပိုင်သိမ်းချင်တဲ့
ပထွေးဟာ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ့မိုက်ဇာတ်သူသိမ်းသွားတာပဲ။
ဒါနဲ့ မြွေကို ကြိုးတန်းလမ်းလျှောက်အောင် လှေကျင့်ပေးလို့
ရပါ့မလားဗျ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“ကျုပ်အိန္ဒိယမှာ မြွေပညာသင်တန်းက ကြိုးတန်း
လျှောက်နိုင်တဲ့ငန်းတော်ကျားလိုမြွေမျိုးတွေဖူးတယ်ဗျ။ မြွေ
အလမွှာယ်ဆရာတွေဆိုရင်ပိုပြီးတော့ လှေကျင့်ပေးနိုင်သေးတယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်လခန့်

ကြာသောအခါ မမြသွေး၏မင်္ဂလာ ဖိတ်စာလေးတစ်စောင်

တောနာစာပေ

ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က ဖိတ်စာလေးကို

ကြည့်၍

“မမြသွေးရဲ့ ဘဝတော့ ငြိမ်းချမ်းသွားပြီထင်တယ်ဗျ။

သူတို့မင်္ဂလာပွဲကိုသွားကြရအောင်”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

တောနာစာပေ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျာမဒါမင်းထင်သည် ကန်တော်ကြီး ကနေဒီကျွန်း၌ပြုလုပ်သော မြန်မာလက်တွေ့ပွဲသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်သည် လက်တွေ့ဝါသနာအားဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ကျင်းပသော ပွဲမှန်သမျှ မလွှတ်တမ်းကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း အလံလုပွဲတစ်ပွဲ၌ လက်တွေ့ကျော်

မဲလေးဆိုသူသည် ၎င်းကို ပြိုင်ဝံသူမရှိသဖြင့် ကြည့်ရှုနေသူပရိသတ်များကိုပင် မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း စိန်ခေါ်လေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်သည် လက်တွေ့ကျော်မဲလေး၏ ရိုင်းရိုင်းပြုစိန်ခေါ်မှုများကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ တက်ခေါက်ကာ

“မတစ်ထောင်တစ်ကောင်ဖွားတဲ့ ယောက်ျား၊ စင်ပေါ်မတက်ဝံ့သူတွေ ထာဘီဝတ်ထားပါလားတဲ့၊ ပညာလေးမတောက်တစ်ခေါက်နဲ့ ပရိသတ်ကို စော်ကားနေတာပဲ၊ ပညာပေးမှ ဖြစ်မယ်”

ဟုဆိုကာ စင်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကြွကြီးဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ကြိုးဝိုင်းအနီးသို့ရောက်သော အခါ ဒိုင်များကို ထိုးသတ်ခွင့်တောင်းပြီးနောက် လက်တွေ့ကြိုးဝိုင်းထဲသို့ ခုန်လွှား

၍ ဝင်လိုက်ပြီး လက်ခမောင်းခတ်ကာ

“နားခြေရာခွက်ထဲက ဖားလေး မင်းကိုပညာပေးမှ

ဖြစ်တော့မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ လက်ငှေ့ကျော်မဲလေးက ဂျာမဒါမင်းထင်

ကိုရိုင်းပြစွာကြည့်၍

“ဟားဟား ငါ့ကို ပညာပေးမယ် ဟုတ်လား။ မင်းကို

စင်ပေါ်မှာ အသေသတ်မယ်၊ မဲလေးဆိုတာ မတစ်ထောင်

တစ်ကောင်ဖွားတဲ့ ယောက်ျားကွ”

ဟုဆိုကာ ဂျာမဒါမင်းထင်ကို လက်ခမောင်းခတ်၍

စိန်ခေါ်လေ၏။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်များသည် ရိုင်းပြစွာစိန်ခေါ်နေသော

မဲလေးအား ထိုးသတ်တဲ့သော ဂျာမဒါမင်းထင်အား သဘောကျ

စွာဖြင့် ဝိုင်းဝန်းအားပေးကြလေ၏။ ဒိုင်လူကြီးများက ဂျာမဒါ

မင်းထင်၏လက်ငှေ့အမည်ကို ရွှေပြည်စိုးဟု ကြော်ငြာလိုက်

လေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်သည် လက်ငှေ့ပွဲစသည်နှင့် မဲလေးအား

တစ်ချက်မျှပြန်မထိုးသတ်ဘဲ ၎င်းစိတ်တိုင်းကျ ထိုးသတ်စေပြီး

လှပစွာရှောင်တိမ်းနေလေ၏။

ပရိသတ်များသည် ဂျာမဒါမင်းထင်၏ရှောင်တိမ်းမှုများ

ကို သဘောကျလွန်းသဖြင့်

“ရွှေပြည်စိုး၊ ရွှေပြည်စိုး”

ဟု ရုံကွဲမတတ်လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးကြ

လေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်သည် မဲလေး၏ ထိုးသတ်မှုများကို
ရှောင်တိမ်းနေပုံမှာ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လှပြီး မဲလေးကို အရေး
မစိုက်ဟန်ရှိနေလေ၏။

မဲလေးသည် ဂျာမဒါမင်းထင်၏ မထီ လေးစားအမှု
အရာကြောင့် ဒေါသပူနေထပြီး သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်လေ၏။
မည်သို့ပင် တိုက်ခိုက်စေကာမူ ဂျာမဒါမင်းထင်က မဲလေးကို
အေးဆေးစွာပင် ထိုးသတ်နေလေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်သည်မဲလေးကိုစိတ်ကြိုက် ထိုးသတ်
ခွင့်ပေးပြီးမှ

“မင်းကိုစိတ်တိုင်းကျ ထိုးသတ်ခွင့်ပေးပြီးပြီး၊ ဒီတစ်ခါ
ငါအလှည့်ပဲ၊ မင်းလိုကောင်က ငါလက်နဲ့မတန်ဘူး ခြေထောက်

နဲ့ပဲတန်တယ် ကြည့်ရှောင်ပေတော့”

ဟုဆိုကာ ကိုယ်ကိုတစ်ဖက်လှည့်၍ ကန်လိုက်ရာ
ဂျာမဒါမင်းထင်၏ ခြေဖမိုးသည် မဲလေး၏ မေးရိုးကို
ဖြောင်းခနဲ ထိပြီး မဲလေးတပြိုင်တည်း ပြိုလဲကျသွားလေ၏။
မဲလေးသည် ကြမ်းပေါ်၌ မေ့မျောပြီး သတိပြန်လည်မလာ
တော့ချေ။

ထိုအခါ ပရိသတ်များသည် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်၍
ရုံကွဲမတတ်အားပေးကြလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်သည် အလံလှပွဲ
၏ အောင်လံကို လက်ခံပြီးနောက် စင်ပေါ်မှ ဆင်းလာလေ၏။

ထိုအခါ သတင်းထောက်အချို့သည် ဂျာမဒါမင်းထင်
၏ အနီးသို့ဝိုင်းလာပြီး သတင်းထောက်တစ်ဦးက

“ဂျာမဒါမင်းထင်က ဘာဖြစ်လို့ လက်တွေ့ကြိုးဝိုင်းထဲ
ကို ဝင်ခဲ့တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“ဒီကောင်ပရိသတ်ကို စော်ကားနေလို့ နည်းနည်းဝင်
ဆုံးမလိုက်တာပါ”

ဟုဆိုလိုက်၏။ သတင်းထောက်တစ်ဦးက

“ဂျာမဒါမင်းထင်လက်တွေ့ကြိုးဝိုင်းထဲသို့ ဝင်ဖို့ ရည်
ရွယ်ချက်ရှိပါသလား၊ ထိုးသတ်မှုတွေ သိပ်ကောင်းလို့
မေးကြည့်မိတာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျုပ်လက်တွေ့မထိုးတတ်ပါဘူး၊ ထိုးဖို့လည်း ရည်

ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး”

ဟုဖြေဆိုလိုက်ပြီး ပရိသတ်ကြားမှ တိုးဝှေ့၍ ထွက်ခဲ့
လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ကန်တော်ကြီးအပြင်ဘက်သို့ ရောက်
သောအခါလူတစ်ဦး အနောက်မှ ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်
လာပြီး

“ဂျာမဒါမင်းထင်”

ဟုတကြော်ကြော်ခေါ်နေသဖြင့် ထိုသူကို ဂျာမဒါ
မင်းထင်က ရပ်စောင့်လိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိတ်ဆွေ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ဂျာမဒါမင်းထင်ကို အနောက်မှ လိုက်လာသော

လူက

“အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါရစေ၊ ကျုပ်တို့ ဘုံဘေ
ရက်စတော့ရင့်မှာ စကားပြောရအောင် ကျုပ်မှာ ကားပါပါ
တယ် လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် ဂျာမဒါမင်းထင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏
အမူအရာကို ကြည့်၍ အမူသည်ဟုယူဆကာ “ဘုံဘေရက်
စတော့ရင့်သို့လိုက်ခဲ့၏။ ဘုံဘေရက်စတော့ရင့်သို့ရောက်သော
အခါ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာလိုက်ပြီးနောက် ဂျာမဒါ
မင်းထင်က ထိုသူကိုကြည့်၍

“ကျုပ်ဘာကူညီပေးရမလဲ မိတ်ဆွေ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုသူက သက်ပြင်းချ၍

တောနာစာပေ

“ကျုပ် နာမည် မောင်စိန်ဖေလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဘား
လမ်းထဲမှာ ပိုးထည်ဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ်။ ကျုပ်လက်တွေ
ပွဲမှာ ဂျာမဒါမင်းထင်ကို မြင်လိုက်တာ သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်၊
ကျုပ်မှာ ဂျာမဒါမင်းထင်နဲ့ တွေ့စရာအကြောင်းရှိတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က မောင်စိန်ဖေ
ဆိုသူကို ကြည့်၍

“ခင်ဗျားမှာ စိုးရိမ်ပူပန်စရာတွေ များနေပြီ ထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်စိန်ဖေက ဂျာမဒါမင်းထင်၏
စကားကြောင့် အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ကျုပ်မှာစိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေရှိနေတာ ဂျာမဒါ ဘယ်လို
လုပ်သိသလဲ”

တောနာစာပေ

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က ရယ်မော၍

“ဒါက မခက်ပါဗျာ မိတ်ဆွေရဲ့ အင်္ကျီကြယ်သီးက
အပေါ်နဲ့ အောက်လွှဲတပ်ထားတယ်ဗျ။ ဖိနပ်ကြီးတစ်ဖက် က
လည်း ပြုတ်နေတယ်ပြီဒါဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ တစ်ခုရှိလို့
ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်စိန်ဖေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညှိတ်၍

“တော်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်ကအားကိုး
တာပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မောင်စိန်ဖေသူ၏

အင်္ကျီ အိတ်ထဲရှိ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဂျာမဒါ
မင်းထင်ကို ကမ်းပေးကာ

“အကျိုးအကြောင်းသိချင်ရင် ဒီစာကိုဖတ်လိုက်ပါ
တော့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်သည် မောင်စိန်ဖေကမ်းပေးသော စာကို
ဖွင့်မဖတ်သေးဘဲ စာအိတ်ကို ခဏကြာအောင် ကြည့်ရှုလေ၏။
ပြီးနောက် သူ၏အိတ်ထဲရှိ မှန်ဘီလူးဝိုင်းလေးကို ထုတ်ကာ
တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်တွင်ရှိသော စာကပ်တံဆိပ်နှင့် ရက်စွဲကိုကြည့်
ရှုလေ၏။ ပြီးနောက် စာအိတ်၏ထောင့်ဘက်ရှိ အစင်းကြောင်း
လေးတစ်ခုကို ကြည့်ရှုလေ၏။ ထို့နောက်ဂျာမဒါ မင်းထင်က

မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီစာကို ထည့်လိုက်တာ မော်လမြိုင်မြို့ကပဲ စာအိတ်
ထဲမှာ ဓါတ်ပုံလေးတစ်ပုံတောင်ပါလာသေးတယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်၏ စကား
ကြောင့် မောင်စိန်ဗေဆိုသူသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။
ဂျာမဒါမင်းထင်ကစာအိတ်ကိုကြည့်၍

“စာကိုအမြန်ရေးပြီး ကမန်းကတန်း ထည့်လိုက်ပုံ
ရတယ်”

ဟုဆိုကာ စာအိတ်ကလေးကို ထောင့်မှ ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏
ပြီးနောက် စာကို ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရ
လေ၏။

တောနာတပေ

အစ်ကို

နှယ်တို့အိမ်မှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကိစ္စတွေ
ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်နေတယ်၊ ဒီလိုဖြစ်တာက ထိတ်လန့်စရာ
စာတွေ အိမ်ကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ရောက်လာတာက
စတာပါ၊ နှယ်နဲ့ ဦးလေးနဲ့ နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲ
နေရတယ် အစ်ကို၊ ကြာရင် နှယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး
အသက်ဆုံးမှာ တောင်စိုးရိမ်ရတယ်၊ စာထဲမှာပါတဲ့ အကြောင်း
အရာတွေကိုအစ်ကိုလာမှ ပြောပြပါမယ်၊ အစ်ကို အမြန်ဆုံး
လာခဲ့ပါနော်၊ နှယ်စောင့်နေမယ်

(အစ်ကိုကိုအမြဲထားရချစ်နေမဲ့)

နှယ်

တောနာတပေ

ဂျာမဒါမင်းထင်က စာကို ဆုံးအောင်ဖတ်လိုက်ပြီးနောက်

“နွယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်သူပေါ့၊ နွယ်တို့ မိသားစု
အကြောင်းပြောပြပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ မောင်စိန်ဖေက စိတ်ပျက်အေး
ငယ်စွာဖြင့်

“ကျုပ်ချစ်သူက သူတို့အရပ်မှာ ရာဘားခြံတွေ တော်
တော်များများ ပိုင်ဆိုင်တယ်၊ နွယ်ရဲ့ မိဘတွေ ဆုံးပါးသွား
ပြီးတော့ ဦးလေးဖြစ်သူရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ နေထိုင်ရပါ
တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“နွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ဦးလေးဆိုတာ မိသားစုမရှိဘူး

တောနာစာပေ

လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ မောင်စိန်ဖေက ခေါင်းခါယမ်း၍

“နွယ်မှာ မိသားစု မရှိဘူး၊ နွယ်ဦးလေး ဆိုတဲ့လူလဲ
မိသားစုမရှိတဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးပဲ၊ နွယ်တို့မိသားစု
ရဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေကို ဦးလေးက ထိန်းသိမ်း ပေးရတယ်၊
ဦးလေးက နွယ်ကိုလဲ ကိုယ်သမီး အရင်းလိုချစ်ခင်ပါတယ်
နွယ်ကလဲ ဦးလေးကို ကိုယ်မိဘလို သဘောထားပါတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“နွယ်တို့ မိဘတွေ ဘက်ကပစ္စည်းတွေ တော်တော်
ကျန်သလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်စိန်ဖေက

တောနာစာပေ

ခေါင်းညိတ်၍

“နွယ်မိဘတွေ တော်တော်ချမ်းသာတာဗျ၊ ရာဘာခြံ
တွေမကဘူး၊ စက်လှေတွေ ဆီစက်တွေလည်း ရှိသေးတယ်၊
ဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို ဦးလေးဖြစ်သူက ထိန်းသိမ်းပေး
ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒီစာကို နွယ်ကိုယ်တိုင်ရေးတာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ မောင်စိန်မေကခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က စာကို ကြည့်ရှု၍

“နွယ်ကစိတ်တော့ မြန်ပုံရတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်စိန်မေသည် ဂျာမဒါမင်းထင်

ကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

မှန်ပါတယ် နွယ်ကတော်တော်စိတ်မြန်တယ်၊ ဂျာမဒါ
မင်းထင် ဘယ်လိုသိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“စာရွက်ထဲက စာကြောင်းတစ်ကြောင်းကို ကြည့်

လိုက်ရင် နောက်ဆုံး စာလုံးဖြစ်တဲ့ ‘နော်’ ဆိုတဲ့ စာလုံးမှာ

မင်ကုန်ပြီးဆက်ရေးလို့ မရတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မောင်တိန်

ထဲကို မှင်မထည့်ဘဲ အနီးမှာရှိတဲ့” တွေကရာမောင်တိန်နဲ့

ကောက်ပြီးရေးလိုက်တာဗျ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်တိန်က မင်မလိုက်

တဲ့အတွက် ဒေါသဖြစ်ပြီး စာရွက်ကို ဖိပြီးရေးလိုက်သေးတယ်

ဒါကြောင့်အစင်းကြောင်းကြီးတစ်ကြောင်း စာရွက်မှာ ဖြစ်သွား

တယ်၊ မှင်မလိုက်တဲ့ မောင်စိန်ကို လှုပ်ခါပြီး မှင်လိုက်အောင်
လုပ်ရတယ်၊ စာရွက်ပေါ်မှာ မင်စက်လေး သုံးလေး ငါးစက်
ကျနေတာ သက်သေပဲဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်စိန်ဖေက

“ဂျာမဒါမင်းထင်ခန့်မှန်းတာ အားလုံးမှန်တယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏။

ထို့နောက် ဂျာမဒါမင်းထင်က စာအိတ်ကို နမ်းရှုံ့ကြည့်
လိုက်ပြန်ပြီး

“နွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဂလေဆီယာ ရေခဲတောင်
စီးကရက်ကို သောက်ပုံရတယ်၊ စာအိတ်ပိတ်ထားတဲ့ နေရာမှာ
ရေခဲတောင်စီးကရက် အနံ့ရတယ်၊ စာကိုလည်း ကတိုက်ကရိုက်

ရေးလိုက်ပုံရတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ပြန်ရာ မောင်စိန်ဖေက ခေါင်းညိတ်၍

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ ရေခဲတောင်စီးကရက် သောက်
ပါတယ်၊ ဒါနဲ့နေပါဦး ကတိုက်ကရိုက်ရေးရတယ် ဆိုတာ
ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ဟုအံ့သြဟန်ဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“စာအိတ်ကို ပိတ်တဲ့နေရာမှာ တံတွေးဆွတ်ပြီး
ပိတ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ နွယ်က စာအိတ်အဖုံးရဲ့ အလယ်ပိုင်း
ကိုပဲ တံတွေးဆွတ်ပြီး ပိတ်ခဲ့တယ်၊ အဖုံးရဲ့ ထိပ်နှစ်ဖက်လွှတ်
နေတယ်၊ ဒါဟာ စာအိတ်ကို ကတိုက်ကရိုက် ပိတ်လိုက်ရ
တယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်စိန်ဖေက

“အံ့ဩဟန်ကောင်းလောက်အောင် မှန်ပါတယ်ဗျာ၊
နောက်ဘာများတွေ့ထားသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“စာအိတ်ထဲမှာ နွယ်ရဲ့ ဓါတ်ပုံပါလာပုံရတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်စိန်ဖေက ဂျာမဒါမင်းထင်ကို မယုံ
နိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“အကြားအမြင်များ ရနေသလားဗျာ”

ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က ရယ်မော၍

“ဒါမခက်ပါဗျာ၊ စာအိတ်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်ကြားမှာ
ဖိညှပ်ပြီးကိုင်လာတော့ ပါးလျာတဲ့ မာကျောတဲ့ အရာတစ်ခု

ထည့်ထားတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဓါတ်ပုံ
တစ်ပုံလို့ ခန့်မှန်းလိုက်တာပဲ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်စိန်ဖေက

“ဂျာမဒါရဲ့ စုံထောက်ပညာနဲ့ ဆိုရင် ကျုပ်တို့ကြုံတွေ့
နေရတဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့်
မော်လမြိုင်ကို အမြန်ဆုံး လိုက်ပြီး စုံစမ်းပေးပါဗျာ၊ ဂျာမဒါ
မင်းထင် တောင်းသမျှ အမှုလိုက်ခကိုပေးပါ့မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီနေ့ညနေ ကွမ်းခြံဘူတာကြီးကနေမော်လမြိုင်ကို
သွားကြမယ်၊ ကျုပ်နောက်ကျသွားရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်ဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်စိန်ဖေ၏ မျက်နှာ ဝင်းပကြည်

လင်သွားလေ၏။ မောင်စိန်ဖေသည် ဥစ္စာနေကြွယ်ဝသူ
 ဖြစ်လာရာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အမှုလိုက်ခ မြိုးမြီးမျက်မျက်
 ရမှာ သေချာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပျော်ရွှင်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် မော်လမြိုင်သို့ မီးရထားဖြင့် လိုက်
 ပါလာလေ၏။ မုတ္တမသို့ ရောက်သောအခါ မော်လမြိုင်
 ဘက်သို့ ကူးသန်းကြလေ၏။ မော်လမြိုင်မြို့စွန် ရှိ ရှေးအိမ်ကြီး
 တစ်အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မိန်းမပျိုတစ်ဦးခြံဝသို့ ထွက်လာ
 ပြီး မောင်စိန်ဖေကို မြင်လျှင်

“အစ်ကိုလိုက်လာပြီ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်
နွယ်တို့မိသားစု စိတ်ဆင်းရဲနေတာ ကြာပြီရှင်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ မောင်စိန်ဖေက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒါကြောင့် အစ်ကိုအမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့တာပေါ့၊
ဟောဒီက မိတ်ဆွေက ရန်ကုန်မြို့က အလွတ်စုံထောက်
ဂျာမဒါမင်းထင်တဲ့၊ နောက်ကလိုက်လာတာက ဂျာမဒါမင်းထင်
ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ၊ နွယ်တို့အိမ်က ပြဿနာတွေကို ကူညီဖြေရှင်း
ပေမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နွယ်ဆိုသော မိန်းမပျိုက

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ရှင်တို့ကို မြင်တာနဲ့ ကျွန်မမှာ
အားတွေရှိသွားပြီ”

ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား အိမ်ကြီး
ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား အောက်ထပ်ရှိ အခန်း၌
နေရာချပေးပြီးနောက် ခေတ္တမျှအနားယူစေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့
သည် ရေမိုးချိုးအနားယူနေစဉ် ထမင်းချက် မိန်းမကြီး
တစ်ဦးက လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် လာရောက်ခေါ်ဆောင်
သွားလေ၏။

အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာရှိ စားပွဲခုံကြီး၌ နွယ်
ဆိုသော မိန်းမပျို အသင့်စောင့်ကြိုနေပြီး ကျွန်ုပ်တို့လူစုကို
စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် တည်ခင်းညှိခံလေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များကို စား

သောက်ပြီးသောအခါ နွယ်ဆိုသော မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို
ကြည့်၍

“နွယ်ရဲ့ ဦးလေးဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ နွယ်က မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်

“ဦးလေး နေမကောင်းဘူးရှင် လေဖြတ်သလို ဖြစ်သွား
တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးလလောက်က ကျွန်မနဲ့ ကိုစိန်ဖေ
စေ့စပ်ခဲ့တယ်။ စေ့စပ်ပွဲပြီးတော့ တစ်လလောက် အကြာမှာ
ဦးလေး လေဖြတ်သွားတာပဲ။ သူရဲ့ ညာဘက် လက်တစ်ဖက်
မြှောက်မရသလို ဖြစ်နေတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဆေးရော မြန်မာ
ဆေးပါ စုံနေအောင်ကုပေမဲ့ ဒီနေ့အထိ ကောင်းကောင်း မကျန်း
မာသေးဘူးရှင်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“နွယ်ရဲ့ ဦးလေးနဲ့ ကျွန်ုပ်တွေ့ချင်တယ် စီစဉ်ပေးလို့

ရမှာလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

နွယ်ကခေါင်းညိတ်၍

“ရပါတယ်ရှင် အစ်ကိုတို့ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ခဲ့

ကြပါ”

ဟုပြောလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ကျွန်ုပ်တို့လူစုအား အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်
ရှိ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထိုအခန်းထဲ၌
လေဖြတ်နေသော အသက်၆၀ဝန်းကျင်လူကြီးတစ်ဦး လဲ

လျောင်းနေလေ၏။

နွယ်ဆိုသော မိန်းမပျိုက ဦးလေးဖြစ်သူကို ပေးမ၍
ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်စေပြီး ကျွန်ုပ်တို့ လူစုနှင့် မိတ်ဆက်ပေး
လေ၏။ ထိုအခါ ဦးလေးဖြစ်သူက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“အခုလို ကူညီပေးဖို့ လိုက်လာတာ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ် ဗျာ၊ မောင်စိန်ဖေ ဆိုတာ တူမလေးနဲ့ပက်သက်ပြီး
ကိုယ်တူသား အရင်းလိုဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒါကြောင့် အိမ်မှာ ရောက်
တုန်းကိုယ်အိမ်ကိုယ်ယာလို သဘောထားပြီနေကြပါ၊ တူမလေး
နဲ့မောင်စိန်ဖေရဲ့ကိစ္စကိုလဲ ဦးက အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပေးချင်နေတာ၊
ဒီကြားထဲ ဦးရဲ့ရောဂါဟာ ရုတ်တရက်ဖြစ်လာတော့ ဘယ်လို
လုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။”

ဟုညည်းညူလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က ဦးလေးဖြစ်သူ
၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးလေးရယ် ဆေးကုလိုက်ရင်ပြန်ကောင်း
နိုင်ပါတယ်။ ဆရာဝန်ကြီးက ဘယ်လိုပြောသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဦးလေးဖြစ်သူက သက်ပြင်းချ၍

“ဦးနောက် သွေးကြောတစ်ချောင်း ပိတ်ချင်သလို ဖြစ်
သွားတာလို့ပြောတယ်။ ကျွန်ုပ်က အရင်ကတည်းက သွေးတိုး
ရှိတယ်လေ၊ အစားအသောက် အနေအထိုင်ကိုလည်း မဆင်ခြင်
မိဘူး၊ ဒါကြောင့် အခုလို ဖြစ်သွားတာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် လူနာကို အားပေး
စကားပြောပြီး အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဆီသို့ ပြန်ထွက်လာကြ၏။

ဝရန်တာရှို စားပွဲ၌ ထိုင်လိုက်ကြပြီး ဂျာမဒါမင်းထင်က

“ဒီအိမ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေကို ပြောပြပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ နွယ်ဆိုသော မိန်းကလေးက

“ဒီလိုပါ ကျွန်မနဲ့ ကိုစိန်ဖေတို့စေ့စပ်ပြီး တစ်လ လောက်အကြာမှာ စာတိုက်ကနေ ခြိမ်းခြောက်စာတစ်စောင် ရောက်လာ တယ်။ စာထဲမှာ ရေးထားတာ တစ်ကြောင်းထဲပါ။

မင်းဇီတို့လက်က ပြေးမလွတ်တော့ဘူး

(ဌေးဆောင့်)

ဦးလေးက စာကို ဖတ်ပြီး အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်တဲ့ အမူအရာနဲ့ ‘အမလေး ဦးလေးကို ဒီကောင်တွေ နောက် ယောင်ခံလိုက်လို့ ရသွားပြီ၊ ဦးလေးသေရတော့မယ်’ ဆိုပြီး

ဝေတာနာတပေ

အထိတ်တလန့်ပြောဆိုနေတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မက နား မလည်ဟန်နဲ့ ဒီလူတွေက လူဆိုးတွေလား၊ ဒါဆိုရင်လည်း ပုလိပ်ကို တိုင်ရအောင်လို့ပြောခဲ့တယ်။ ဦးလေးက အထိတ် တလန့်နဲ့ ‘အမလေး ပုလိပ်ကိုတိုင်ရင် ပိုဆိုးသွားလိမ့် မယ်’လို့ပြောတယ်။ ကျွန်မက ‘ငွေသောင်ယံဆိုတာ ဘာလဲ’လို့ မေးတော့ ‘ငွေသောင်ယံဆိုတာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်း တဲ့ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့နာမည်’လို့ပြောတယ်။ ငွေသောင် ယံရဲ့ အောက်မှာလက်အောက်ငယ်သားတွေ တော်တော်များ များရှိတယ်လို့လဲသိရတယ်။ ငွေသောင်ယံဂိုဏ်းနဲ့ဦးလေးနဲ့ ပက်သက်မှုကတော့ ဦးလေးငယ်စဉ်က အပေါင်းအသင်းစုံပြီ နည်းနည်းဆိုးတယ်။ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး အဆွယ်

ဝေတာနာတပေ

ကောင်းတာနဲ့ငွေသောင်ယံအသင်းဝင်ဖြစ်သွားတာတဲ့၊ ငွေသောင်ယံ
အသင်းဟာ ပင်လယ်ဓားပြဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းက ခွဲထွက်
လာတဲ့ အသင်းတစ်သင်းပါပဲ။ ငွေသောင်ယံ အသင်းဝင်တွေ
ဟာ ယိုးဒယားဘက်မှာရှိတယ်ဆိုပဲ။ ငွေသောင်ယံ အသင်းဟာ
အသင်းသားတွေ ဒုက္ခရောက်ရင် ကူညီပေးတတ်တယ်။
အသင်းအပေါ် သစ္စာမရှိတဲ့ သူဆိုရင်လဲ ရက်ရက် စက်စက်
အပြစ်ဒဏ်ခတ်တတ်တယ်။ ဦးလေးငယ်စဉ်က ပိုက်တေး
တိုက်မှာ ငွေကိုင်စာရေးကြီးလုပ်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့ ဦးလေးက
ပိုက်တေးရဲ့ ငွေကိုင်ကြီးဆိုတော့ ပိုက်ဆံရွှင်တယ်၊ အသက်
ကလည်းငယ်၊ အပေါင်းအသင်းကလည်းများ ဆိုတော့
တရပ်ကလပ်တွေမှာ လောင်းကစားရာက ကုမ္ပဏီရဲ့ ငွေတွေ

တော်တော်များများဆုံးရှုံးခဲ့ဖူးတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ငွေတွေ
ကို ဘယ်လိုမှ ပြန်မဆပ်နိုင်တဲ့ အခါ၊ ငွေသောင်ယံအသင်းကို
အကူအညီတောင်းခံခဲ့ရတယ်၊ ငွေသောင်ယံအသင်းရဲ့ အကူ
အညီနဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ငွေတွေကို စိုက်လျှော်ပေးခဲ့တယ်၊ ငွေသောင်ယံ
အသင်းက သူတို့စိုက်ထားတဲ့ ငွေတွေကို ငါးနှစ်အတွင်း
အတိုးနဲ့ ပြန်ဆပ်ရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးလေးက
နောင်တတရားရပြီး ရှိစုမဲ့စု ငွေလေးတွေကို စုဆောင်းခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ ငါးနှစ်ပြည့်တဲ့အခါ ဦးလေးက ငွေသောင်ယံရဲ့
ငွေတွေကို ပြည့်အောင်မဆပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငွေသောင်ယံ
အသင်းက ငွေတောင်းတဲ့သူတွေ ရောက်မလာဘူး။ ဦးလေး
ငွေယူခဲ့တဲ့ငွေသောင်ယံ အသင်းတိုက်ရဲ့ နေရာမှာလဲ တရုတ်

စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ဦးလေးက
ငွေသောင်ယံအသင်းကြီး ပျက်စီးသွားပြီ အထင်နဲ့ စိတ်အေး
လက်အေးနေထိုင်ခဲ့တယ်။ ငွေသောင်ယံအသင်းမရှိတော့ဘူး
ဆိုတော့ ငွေလည်း ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး လို့ ယူဆခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အခါ ငွေသောင်ယံအသင်းက
ပေါ်ထွက်လာခဲ့တယ်။”

ဟုပြောလေရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒါဆိုရင်လည်း ဦးလေးက မိန်းကလေးရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ
တွေကို ထိန်းသိမ်းနေတာပဲ။ ငွေသောင်ယံ အသင်းရဲ့ငွေတွေကို
ပြန်ဆပ်လိုက်ရင် ပြီးသွားတာပဲ မဟုတ်လား။”

ဟုပြောလေ၏။ နွယ်ဆိုသော မိန်းမပျိုက စိတ်မသက်

သာဟန်ဖြင့်

“ဦးလေးက ငွေသောင်ယံ အသင်းကို သစ္စာဖောက်ရာ
လည်း ရောက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ငွေသောင်ယံအသင်းရဲ့
ငွေတွေကို ဘယ်မှာသွားဆပ်ရမှာလဲ မသိဘူး။ ဒီအချိန်မှာ
သူ့ဆီကို ခြိမ်းခြောက်စာတွေ ရောက်နေတော့ ဦးလေးက
မထိတ်လန့်ဘဲနေပါ့မလားရှင်။ ငွေသောင်ယံအသင်းက သစ္စာ
ဖောက်တဲ့သူတွေကို အတော်ရက်စက်တယ်ဆိုပဲ။ ဦးလေးကို
ခြိမ်းခြောက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး စားမဝင်အိပ်မပျော်ဖြစ်ပြီး
တစ်အိမ်လုံး ပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်ထားတယ်။ အိမ်ပြင်
ကိုလည်း မထွက်ဝံ့တော့ဘူး။ ငွေသောင်ယံအသင်းက နောက်
ထပ် ခြိမ်းခြောက်စာတွေလဲ ရောက်လာသေးတယ်။ နောက်

ရောက်လာတဲ့ စာတွေက ပဲခူးကပို့လိုက်တာ၊ ပထမစာက
မန္တလေးကရင့်၊ ဒါဟာကျွန်မတို့ မော်လမြိုင်ကို ငွေသောင်ယံ
အသင်းကလူတွေ တဖြည်းဖြည်းနီးလာတယ် ဆိုတဲ့သဘောပဲ၊
ဒုတိယစာရောက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ဦးလေး လေဖြတ်ပြီး
လက်တစ်ဖက် မလှုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတာပဲ ဦးလေးခမြာ
အတော်လေး စိတ်ဆင်းရဲနေပုံရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်၍

“စာတွေလာသေးသလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

နွယ်ဆိုသော မိန်းမပျိုက ခေါင်းညိတ်၍

စောနာစာပေ

“နောက်ဆုံးစာကို ကျွန်ုပ်တို့က ပို့လိုက်တာရှင် စာထဲမှာ
ရေးထားတာက သည်းထိတ်စရာပဲ သစ္စာဖောက်တဲ့လူကို
လူလောကမှာ နေခွင့်မပေးတော့ဘူး၊ တစ်အိမ်လုံး ထမင်းဝဝ
သာ စားထားပေတော့တဲ့၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ဦးလေးဟာ လမ်း
ပေါ်မှာ မြင်တဲ့လူတိုင်းကို ကြောက်နေတော့တာပဲ။ ဦးလေးဟာ
အိပ်ရာအောက်မှာ ငှက်ကြီးတောင်စားတွေ လှံတွေ ထောင်ထား
တယ်ရှင်၊ ကျွန်မကလဲ ဦးလေးဆိုပေမဲ့ ကိုယ့်မိဘအရင်းလို
ဖြစ်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ကောင်းဤမလဲရှင်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မသင်္ကာစရာ လူအရိပ်အခြေ
ကို မြင်ရသလား”

စောနာစာပေ

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ နွယ်ဆိုသော မိန်းမပျိုက

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က ထမင်းချက် အဘွားကြီး

က ခြံဝန်းထဲမှာ မျက်စိတစ်ဖက်လပ် လူကြီးတစ်ဦးကို ရိပ်ခနဲ
မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုပဲ။ မျက်စိတစ်လုံးကို သားရေပြား ဖုံးထား
ပြီး ခေါင်းမှာ ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားတယ်တဲ့။ ဓာတ်ရှင်ထဲက
ပင်လယ်ဓားပြတွေရဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့တူတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဘွား
ကြီးက အနောက်ကလိုက်ကြည့်တော့ ပင်လယ်ဓားပြလို လူက
ပျောက်ကွယ်သွားတယ်တဲ့။ ဒီသတင်းကို ဦးလေးကြားပြီး
နောက်ပိုင်းမှာ အိပ်ရာထဲကကို မထနိုင်တော့ဘူး။ ဦးလေး
ရန်သူတွေ အိမ်ကိုရောက်လာတော့မယ်။ သူ့ကိုထား ပြီးပြေး
ပါတော့လို့ ပြောတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်

၍

“ပင်လယ်ဓားပြလို လူက ခြံဝန်းထဲမှာ တွေ့တယ်ဆို
တော့ သူ ရုတ်တရက် ရှောင်တိမ်းပြေးဖို့ မလွယ်ဘူးနော်၊
အဲဒီအချိန်မှာ ဦးလေးက ဘာလုပ်နေသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ နွယ်ဆိုသော မိန်းမပျိုက

“ဦးလေးက ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ရာထဲမှာ နေတာပေါ့။

ပင်လယ်ဓားပြလိုလူက ဦးလေးကို သတ်ချင်ရင် လွယ်လွယ်
လေး သတ်လို့ရတယ်။ မသတ်ဘဲထားတော့ ကြောင်က
ကြွက်ကိုကစားသလို လုပ်နေသလားမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အံ့သြ
စရာကောင်းတာက ပင်လယ်ဓားပြလိုလူက ခြံထဲ ရောက်ပြီးမှ

ဘာလို့ ပျောက်ကွယ်သွားသလဲ မသိဘူး၊ ထမင်းချက်
အဘွားကြီးက မျက်စိမဲ့တော့ အလွယ်တကူ ရှောင်ပုန်းသွား
တယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မတော့ ကြောက်လွန်းလို့ နေ့နေ့ညည
အိပ်မရတာကြာပါပြီ။”

ဟုပြောလိုက်၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က သက်ပြင်းချ၍

“ဒီလောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့ ကျုပ်တို့ရှိတုန်း
ငွေသောင်ယံကိုဏ်းရဲ့ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်မှာပါ။”

ဟုပြောလိုက်၏ ဂျာမဒါမင်းထင်၏စကားကြောင့်
မိန်းကလေးမျက်နှာ ဝင်းပသွားပြီး

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင် ဂျာမဒါမင်းထင်ရဲ့ ကျေးဇူး
ကို တစ်သက်မမေ့ဘူး။”

ဝေတနာစာပေ

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညက ဂျာမဒါမင်းထင်တို့ ရှိရာသို့ ဦးလေးဖြစ်သူ
သည် အင်အားချည့်နဲ့စွာဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာသဖြင့်
မောင်စိန်ဖေက သွားရောက်ပြီး တွဲထူလိုက်၏။ ဦးလေး
ဖြစ်သူက

“မောင်ရင်တို့လည်း တူမလေးပြောပြလို့ ငွေသောင်ယံ
အသင်းရဲ့ အကြောင်းကို သိပြီးရောပေါ့ ကျုပ်ကတော့ အသက်
ကြီးပါပြီ မောင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တူမလေးအသက်က
ငယ်သေးတယ်၊ သူ့ရဲ့အနာဂတ်ကလဲ ရှိသေးတယ်၊ ငွေ
သောင်ယံအသင်းက လူတွေက တစ်အိမ်သားလုံး ဒုက္ခပေး
မယ်ဆိုတော့ တူမလေးအတွက် ဦးလေး သိပ်စိုးရိမ်တယ်။”

ဝေတနာစာပေ

ဟုပြောလေရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ပုလိပ်ကို တိုင်ဖို့ မကြိုးစားဘူးလား ဦးလေး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဦးလေးဖြစ်သူက သက်ပြင်းချ၍

“ပုလိပ်ကိုတိုင်လည်း ဘာထူးမှာလဲ၊ ပုလိပ်ဆိုတာ

သာမန်အမှုလေးတွေပဲ လိုက်နိုင်မှာပေါ့။ ငွေသောင်ယံလို

ဒုစရိုက်အဖွဲ့ကြီးကို သူတို့ ဘယ်လိုနှိမ်နင်းနိုင်မှာလဲ။ ပုလိပ်ကို

တိုင်ရင် ကိုယ်သေတွင်းကိုတူးသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုနေ့ညမှောင်ရီသန်းစ အချိန်၌

ထမင်းချက် အဘွားကြီးသည် ခြံဝမှာ တွေ့ရသည် ဆိုသော

စာတစ်စောင်ကို ယူဆောင်လာလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က

ဝေတာနာစာပေ

ထိုစာကိုဖတ်ရှု၍ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ငွေသောင်ယံက လူတွေကတော့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဖို့

ကြိုးစားနေပြီ”

ဟုရေရွတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က စာကိုယူ၍ ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်သောအခါ

“မနက်ဖြန် ည ၁၂ နာရီတိတိ မြို့ပြင်သချိုင်းထဲက

ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာတွေ့ကြမယ်၊ သစ္စာဖောက်အတွက်

နောက်ဆုံးအခွင့်အရေးပဲ”

ဟူ၍ဖြစ်လေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က ထိုစာကိုယူ၍

ပြလိုက်ရာ ဦးလေးဖြစ်သူသည် ဇောချွေးများပြန်လာပြီး ခေါင်း

မူးဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုလက်ဖြင့်ဖိကိုင်လိုက်ပြီး

ဝေတာနာစာပေ

“ကျုပ်တို့ကို အန္တရာယ်ပြုတော့မှာသေချာနေပြီ၊ ဦးလေး
တို့မိသားစုကို ကူညီပါနော်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“ဘာမှမပူပါနဲ့ဗျာ၊ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ကြိုးစား
ပေးပါ့မယ်၊ ဦးလေးဘယ်လိုဆန္ဒရှိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးလေးဖြစ်သူက

“ဦးလေးကတော့ အသက်ကြီးပြီ၊ သူတို့ချိန်းတဲ့အချိန်
မှာ မြို့ပြင်သန့်ျိုင်းကိုလဲ မသွားနိုင်တော့ဘူး၊ မောင်ရင်တို့ပဲ
သွားတွေ့ပြီး သူတို့တောင်းတဲ့ငွေကို ဆက်ဆက်ပေးပေးပါ၊
ဘယ်အချိန် ဘယ်နေရာမှာ ပေးရမလဲဆိုတာ တိတိကျကျ
မေးမြန်းပေးပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျုပ်တို့သွားတွေ့ပြီး ဦးလေးပြဿနာ
ကို ဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်က ဂျာမဒါမင်းထင်ကို ဆီးကြို၍

“ဒီနေ့ည ကျုပ်တို့စွန့်စားခန်းရှိတယ်နော်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“ဘာမှ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီပြဿနာကို ကျုပ်ရှင်းပေးပါ

မယ်၊ ခေါင်းအေးအေးထားပါ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့ညတွေ့ရမည့် ငွေသောင်ယိုဇာဏ်

သားများကို အနည်းငယ်စိုးရိမ်မိသဖြင့် ခြောက်လုံးပြုးကို

အသင့်ပြင်ထားလေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်သည် ညသို့ရောက်သောအခါ အိမ်သူ

အိမ်သားများကို ခေါ်၍

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ဂျာမဒါမင်းထင်က

ကျွန်ုပ်၏ပရုံးကို ပုတ်၍

“ကျုပ်ခဏလေး မြို့ထဲသွားလိုက်ဦးမယ်၊ အိမ်မှာပဲ

စောင့်နေပါဗျာ”

ဟုဆိုကာ အိမ်မှထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်

သည် ညနေစောင်းကာမှ အိမ်ကိုပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

“ငွေသောင်ယံဂိုဏ်းက ချိန်းတဲ့နေရာကို ကျုပ်တို့ ၃
ယောက်သွားကြမယ်။ ဦးလေးနဲ့ မိန်းကလေးက အိမ်မှာပဲ
အိပ်ပြီး စောင့်နေကြပါ။ ဦးလေးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်
တယ်ဆိုရင် အိမ်ခန်းတံခါးကို အတွင်းက ချက်ချထားပါ။
ခဏကြာရင် ကျုပ်မှာထားတဲ့ မြင်းလည်းရောက်လာလိမ့်မယ်၊
မြို့ပြင်သစ်ချိုင်းကို မြင်းလည်းနဲ့သွားကြမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဦးလေးက စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်

“စိတ်ချပါရစေ မောင်ရယ်၊ ကျုပ်တော့ စိုးရိမ်လွန်း
လို့ အိပ်လို့တောင်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု အတန်တန်မှာကြားလေ၏။

နွယ်ဆိုသော မိန်းမပျိုကလည်း ချစ်သူမောင်စိန်ဖေအား

ငွေသောင်ယံဂိုဏ်းသားများနှင့်တွေ့လျှင် အသက် အန္တရာယ်ကို
ဂရုစိုက်ရန်မှာကြားလေ၏။

လက်ကာပြု၍

“ခင်ဗျားကို နောက်မှရှင်းပြပါမယ်၊ လောလောဆယ် အိမ်ကိုသာ အမြန်ပြန်ကြမယ်”

ဟုဆိုပြီး မြင်းလှည်းကို အိမ်သို့မောင်းခိုင်းလေ၏။ အိမ် နှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်သောအခါ မြင်းလှည်းပေါ်မှဆင်း အိမ် အနောက်ဘက် အုတ်တံတိုင်းသို့ တိတ်တုတ်ဆိတ်ဆိတ်ချင်းကပ်ကြ၏။

မောင်စိန်ဖေက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ကျုပ်သိပြီ၊ ဂျာမဒါမင်းထင်က အိမ်ကို စိတ်မချလို့ ပြန်လာတာကိုး၊ ငွေသောင်ယံဝိုဏ်းသားတွေ ကျုပ်တို့မရှိတုန်း ဦးလေးကို ဒုက္ခပေးမှာ စိုးရိမ်လို့ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ည ၁၁ နာရီကျော်သောအခါ ချိန်းထားသော မြင်းလှည်းရောက်လာသဖြင့် မြို့ပြင်သင်္ချိုင်း သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။ မြို့စွန်သို့ရောက်သောအခါ ဂျာမဒါမင်းထင် က မြင်းလှည်းဆရာကို ခေါ်၍

“ကျုပ်တို့အိမ်ကို ပြန်မောင်းပေးပါ။”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဂျာမဒါမင်းထင်ကို အံ့သြဟန်ဖြင့်

“အိမ်မှာ ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲဂျာမဒါ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူးနော်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်ကို

ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်သည် ဂျာမဒါမင်းထင်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရိပ်မိလေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က အုတ်တံတိုင်းကိုကျော်တက်ခါနီးတွင်
 “ခင်ဗျားတို့အားလုံး လုံးဝအသံမပြုပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ အိမ်ထဲဝင်တာ အိမ်သားတွေ မသိစေချင်ဘူး။”

ဟုဆိုတာ အုတ်တံတိုင်းကိုကျော်၍ အိမ်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။ ပြီးနောက် နောက်ပေးတံခါးကိုဖွင့်၍ အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ဝင်ခဲ့၏။

အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ နွယ်ဆိုသော မိန်းကလေး အိပ်ခန်းရှေ့၌ ရပ်လိုက်ကြပြီး ဂျာမဒါမင်းထင်က ကျွန်ုပ်ကို လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ဟောဒီမီးခလုတ်ကို ကျုပ်ကဖွင့်ဆို ဖွင့်လိုက်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အခန်းအပြင်ကပဲစောင့်နေကြ၊ ကျုပ်အခန်းထဲဝင်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ နွယ်၏အိပ်ခန်းထဲသို့ အသံမကြားအောင် ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်စိန်ဖေသည် အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်ရှိ ဗီရိုကြီးအနောက်၌ ပုန်းကွယ်ပြီးစောင့်နေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ခြေသံတရုပ်ရုပ်ကြားရပြီး မိန်းကလေး၏အိပ်ခန်းအနီးသို့ တစ်စုံတစ်ဦး ရွေ့လျားလာကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထိုသူသည် မိန်းကလေး၏ အိပ်ခန်းရှေ့တွင်ရပ်၍ တံခါးလက်ကိုင်ကို ဖြည်းညှင်းစွာ လှည့်ဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ လရောင်၏အလင်းရောင် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို သားရေပြားဖုံးထားသော ပင်လယ်ဓားပြတစ်ဦးကို မြင်ရလေ၏။

ထိုသူ၏လက်ထဲ၌ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ဓားပြကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ကြည့်နေစဉ် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး နွယ်ဆိုသော မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဓားဖြင့် စိုက်ချလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခုတင်အနီး ပုန်းအောင်းနေသော ဂျာမဒါမင်းထင်က ပင်လယ်ဓားပြ၏ ဓားကိုင်လက်ကို ချုပ်ကိုင်၍ ရင်ဘတ်ကို ဒူးဖြင့်တိုက်ချလိုက်ရာ ထိုသူသည် ကြမ်းပေါ်

သို့ ပြိုလဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“မီးဖွင့်လိုက်ဗျို့”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးဖွင့်ပြီး အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က ကြမ်းပေါ်တွင် လဲကျနေသော သူ၏မျက်စိသားရေဖုံးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး

“ဦးလေးက ဘာဖြစ်လို့ အသက်ကြီးမှ မဟုတ်တာတွေ

ကြုံနေရတာလဲဗျာ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်စိန်ဇေသည် ပင်လယ်ဓားပြ၏မျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှုလိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ ပင်လယ်ဓားပြဆိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်ဘဲ

၂၅၀ မင်းမြတ်သူရ

လေဖြတ်နေသည်ဆိုသော ဦးလေးဖြစ်နေ၏။

ဦးလေးဖြစ်သူက ကြမ်းပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ၍

“ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ရန်ကုန်မှာသွားပြီး ကျုပ်

မြင်းပွဲတွေရုံးထားတာ အတော်များတယ်ဗျာ၊ တူမလေးကို လက်

ထပ်ပြီးရင် အမွေတွေလွှဲပေးရတော့မယ်၊ ဒါဆိုရင် ကျုပ်မှာ

တစ်ပြားမှ ကျန်မှာမဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီး မဟုတ်တဲ့အကြံကို

ကြံမိတာပါ၊ ကျုပ်မှားသွားပါတယ်၊ ကျုပ်လဲ ရှက်လွန်းလို့

ဒီလောကမှာ မနေချင်တော့ပါဘူး”

ဟုဆိုကာ ဝန်းခနဲထ၍ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားပြီး

ဝရန်တာဆီသို့သွားကာ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ဦးလေးဖြစ်သူ၏အနောက်မှ လိုက်

၍ ဖမ်းရန်ကြိုးစားသော်လည်း လက်မတင်လေး နောက်ကျ

သွားလေ၏။

လောဘအိုးလူကြီးသည် ဝရန်တာပေါ်မှ ခုန်ချပြီး

အသက်ပျောက်သွားရှာ၏။

နွယ်ဆိုသော မိန်းကလေးသည် ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် တရုတ်

ရုံငိုယို၍

“ဒီအကြောင်းတွေ သမီးကိုရှင်းပြပြီး အမွေတွေ တစ်

ပြားမှမပေးလဲ ရပါတယ်ဦးလေးရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံး

စီရင်စရာ မလိုပါဘူး”

ဟုရေရွတ်နေလေ၏။

ရှာမဒါမင်းထင်က ဦးလေးဖြစ်သူ၏အလောင်းကိုကြည့်၍

တောနာတပေ

တောနာတပေ

“လောဘရဲ့သားကောင်ဖြစ်သွားရရှာတာပါ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ မောင်စိန်ဖေက

“ဦးလေးရဲ့ ဟန်ဆောင်လှည့်ဖြားမှုတွေကို ကျုပ် လုံးဝ
မရိပ်မိဘူးဗျ။ သူတကယ်ပဲ လေဖြတ်နေတယ်လို့ထင်နေတာ”

ဟုပြောလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ပုလိပ်က သံသယဝင်မှာစိုးလို့
ကြိုတင်ပြီး ရှောင်တိမ်းထားတာဗျ”

ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဂျာမဒါမင်းထင်ကို ကြည့်၍

“ငွေသောင်ယံ ဂိုဏ်းဆိုတာ တကယ်ရှိသလားဗျ”

ဟုမေးလေ၏။ ဂျာမဒါမင်းထင်က ခေါင်းညိတ်၍

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ပင်လယ်ဓားပြတွေ

ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ငွေသောင်ယံဂိုဏ်းဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီလူ
ကြီးဟာ ငွေသောင်ယံဂိုဏ်းအကြောင်းကို ကြားဖူးထားပုံရ
တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ မောင်စိန်ဖေက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“လေဖြတ်နေတယ်ဆိုပြီး ဟန်ဆောင်တာကို ဘယ်လို
လုပ်သိသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဂျာမဒါမင်းထင်က

“နွားနို့သောက်တဲ့ဖန်ခွက်က သက်သေပြနေတယ်၊
ကျုပ်တို့ရှေ့မှာ လေဖြတ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဘယ်လက်နဲ့

နွားနို့သောက်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကွယ်ရာမှာ ညာဘက်နဲ့ နွားနို့
 သောက်ကြောင်း သူ့ရဲ့လက်ချောင်းရာတွေက သက်သေရှိနေ
 တယ်ဗျ၊ ဒီလူကြီးသောက်တဲ့ နွားနို့ပန်းကန်တွေကို မီးဖိုချောင်
 မှာ ကျုပ်စစ်ဆေးပြီးပြီ၊ သူ့အကြောင်းကို စီအိုင်ဒီက မိတ်ဆွေ
 တွေကို ဖုန်းဆက်ပြီးမေးကြည့်တော့ နောက်ကြောင်းရာစဝင်
 မကောင်းတဲ့သူဆိုတာ သိရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က

“သူ့ကိုဆေးကုနေတဲ့ ကုလားဆရာဝန်ကြီးဆီမှာလဲ စုံ
 စမ်းကြည့်သေးတယ်၊ ‘သူ့ရဲ့သွေးတိုးနှုန်းက ပုံမှန်ပဲဗျ၊ ပြင်း
 ပြင်းထန်ထန်မရှိဘူး၊ သူ့ရဲ့သွေးတိုးနှုန်းနဲ့ဆိုရင် ဦးနှောက်
 သွေးကြောပိတ်ပြီး လေဖြတ်စရာအကြောင်းမရှိဘူးလို့ အကြမ်း

ဖျဉ်း ယူဆလို့ရတယ်၊ ဒါကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ ဟန်ဆောင်
 နေတယ်တာကို ရိပ်စားမိတယ်”

ဟုပြောလေရာ နွယ်ဆိုသောမိန်းမပျိုက ဝင်ရောက်၍

“ကျွန်မကို လုပ်ကြံမဲ့ညက ဘယ်လိုရိပ်မိတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က

“မြို့ပြင်သစ်ရိုင်းမှာ ကျုပ်တို့ကို ချိန်းဆိုပြီး အိမ်ကနေ

ပ၊ထုတ်လိုက်တယ်လို့ ခံစားရတယ်၊ ဒီနေ့ည ကျုပ်တို့မရှိရင်
 အိမ်မှာ မူခင်းတစ်ခု ကျူးလွန်မယ်လို့ စဉ်းစားမိတယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်စိန်ဖေက ဂျာမဒါမင်းထင်ကို
 အထင်ကြီးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

၂၆ မင်းမြတ်သူရ

“ဂျာမဒါမင်းထင်ရဲ့ စုံထောက်ဉာဏ်ရည်ကတော့
 လက်ဖျားခါတယ်ဗျာ၊ ဂျာမဒါကိုသာ ခေါ်မလာမိရင် ကျုပ်
 တော့ ချစ်သူတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရမှာသေချာတယ်၊ ကျုပ်တို့
 ချစ်သူနှစ်ဦး ပေါင်းရတာ ဂျာမဒါရဲ့ကျွေးဇူးပါပဲဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေတော့၏။

ဂျာမဒါမင်းထင်က ၎င်းအား ချီးကျူးနေခြင်းကို ကြား
 ဟန်မတူဘဲ ဝရန်တာမှလှမ်းမြင်ရသော သံလွင်မြစ်ကြီးကို
 ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

(ဘာမှမသိသော)

မင်းမြတ်သူရ

တောနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC